Комунальний вищий навчальний заклад

«ХЕРСОНСЬКА АКАДЕМІЯ НЕПЕРЕРВНОЇ ОСВІТИ»

Херсонської обласної ради

До 70-річчя КВНЗ

«Херсонська академія

неперервної освіти»

Вчителю мій

МАТЕРІАЛИ ОБЛАСНОГО ЛІТЕРАТУРНО-ПРОФОРІЄНТАЦІЙНОГО КОНКУРСУ

Херсон – 2015

УДК 37.011.3–051
ББК 74.560.052.64
В 91

Редакційна колегія:

Зубко А.М. ректор КВНЗ «Херсонська академія неперервної освіти», кандидат педагогічних наук, професор;

Єрашов Є.О. директор Херсонського обласного центру зайнятості;

Голобородько Я.Ю. завідувач кафедри КВНЗ «Херсонська академія неперервної освіти», доктор педагогічних наук, професор;

Кузьменко Ю.В. доцент КВНЗ «Херсонська академія неперервної освіти», кандидат педагогічних наук, доцент;

Несін Ю.М. старший викладач КВНЗ «Херсонська академія неперервної освіти», кандидат педагогічних наук.

В 91 **Вчителю мій :** матеріали обласного літературно-профорієнтаційного конкурсу «Вчителю мій», присвяченого 70-річчю КВНЗ «Херсонська академія неперервної освіти» / за ред. Я.Ю.Голобородька, Ю.В.Кузьменко. – Херсон: КВНЗ «Херсонська академія неперервної освіти», 2015. – 148 с.

УДК 37.011.3–051
ББК 74.560.052.64

Збірник містить матеріали обласного літературно-профорієнтаційного конкурсу «Вчителю мій», представлені такими жанровими формами, як вірші, нариси, новели, оповідання, есеї. До збірки увійшла переважна більшість творчих робіт учнів старших класів, надісланих на цей конкурс.

© КВНЗ «Херсонська академія неперервної освіти», 2015

ЗМІСТ

ТОЙ, ХТО МЕНЕ НАВЧАЄ 5
Абрамов Юрій **Ода вчителю** 5
Сегляник Павлина **Дякуємо, любі вчителі!** 7
Кобзєв Андрій **Нарис про першу вчительку** 8
Корнєва Лілія **Той, хто мене навчає** 10
Шнабська Тетяна **My first teacher** 10
Буряк Сергій **Вдячність учителю** 12
Буряк Сергій **Ім'я учителя повік не згасне** 12
Овчаренко Максим **Вчителько моя, зоре світова...** 12
Шворак Денис **Той хто мене навчає** 14
Гож Вікторія **Шануєм працю вчителів** 16
Махтей Анжела **Справжні вчителі** 17
Лопато Крістіна **Даруймо вам веселе свято** 18
Куртяник Андрій **Той, хто мене навчає** 18
Перерва Михайло **Той, хто мене навчає** 20
Хоменко Аліна **Devenir enseignant est un choix de vie** 21
Турчина Єлизавета **Якби я була вчителем...** 22
Турчина Єлизавета **Мрію стати вчителем** 23
Сухенко Марія **Mon professeur** 24
Волвенкіна Олена **Першій учительці** 24
Котляр Анастасия **Учитель – это судьба** 25
Олейнікова Євгенія, Олейніков Михайло **З любов'ю до вчителя** 27
Григоренко Олександр **Перша вчителька** 30
Графіна Аліна **Моя вчителька** 31
Шеховцова Анастасія **Наставнику** 31
Герасимов Артем **Третій тип** 34
Зайчук Андрій **Вчителько моя...** 34
Зайчук Андрій **Мистецтво справжнього вчителя...** 35
Пірог Владислав **Моїй першій вчительці** 36
Маляренко К., Глєбова Є. **It taken a big heart to help shape little minds.....** 37
Міщенко Олександра **Учителю мій!** 37
Бевза Анастасія **Eloge aux enseignants** 39
Канюс Сергій **Учителю** 39
Юрченко Каріна **Ode au professeur** 40
Гараміта Христина **Професія – вчитель** 40
Іваницька Людмила **Шана вчителям** 43
Луганська Анна **Вчитель вчителів** 44
Сегляник Павлина **Дякуємо, любі вчителі!** 46
ЄмельянцеваОлена **L'enseignant** 31
Графіна Аліна **Наставнику** 52
Шеховцева Анастасія **Ода вчителю** 52
Бондар Анастасія **Учителю мій** 52

УЧИТЕЛІ МОЇХ БАТЬКІВ 58
Котій Світлана **Вчитель з великої букви** 52
Журавель Олексій **Учителі моєї мами** 54

Мала Анастасия **Учитель моего папы** 52

УЧИТЕЛІ ЛЮДСТВА 58
Приходько Алла ***Директор рідної школи*** 58
Чикалова Аліна ***Немезіда*** 60
Годлевська Вероніка **Видатні вчителі історії людства** 64
Бурич Лада ***Кожна людина*** 66
Пушкар Оксана **Педагог від Бога** 70
Винарська Дар'я **Вчителі людства** 71
Заслонова Карина **Учителі людства** 73
Пірог Владислав **Мій дідусь – славетний педагог** 77
Осташевская Алина **Династия мастерства, чести и добра** 80
Маценко Олександра **Династія вчителів** 83
Безгінова Валентина **Почему я хочу стать учителем?** 85

ПЕРЕДОСТАННЄ ШКІЛЬНЕ ЛІТО
(ЛИСТ ДО СВОГО ВЧИТЕЛЯ З КАНІКУЛ) 89
Мельникова Дар'я **Передостаннє шкільне літо** 52
Дума Татьяна **Последнее школьное лето** 90
Довга Анна **Лист учителю з останніх канікул** 92
Александровська Олександра **Der vorletzte Schulsommer** 94
Шилін Дмитро **Сум підступає до серця** 99
Войтович Наталія **Лист у вічність «Учителю мій...»**
(Скарб великої любові) 101

УЧИТЕЛЬ – ПРОФЕСІЯ МАЙБУТНЬОГО 106
Кулакова Олена **Неначе вереснева фея...** 106
Жмакина Таисия **Профессия – учитель** 108
Зіняк Олександр **Всі професії починаються від педагога** 110
Паляниця Вікторія **Учитель – професія майбутнього** 111
Копієвська Дар'я **Людина з вічною іскрою в душі** 113
Турчина Єлизавета **Учитель – професія майбутнього** 115
Шарф Анфіса **Mes professeurs préférés** 117
Баранчук Олена **Учитель – професія майбутнього** 117
Грицай Анна **Вчителю мій** 121
Марченко Тетяна **Учительці** 121
Кулакова Олена **Вчитель – це душа** 122
Хохлов Олексій **Мій учитель** 121
Степанова Тетяна **Учитель – професія** 121
Шарф Аліса **La profession du professeur** 127

МАТЕРІАЛИ, НАДІСЛАНІ НА КОНКУРС
БЕЗ ЧІТКОГО ВКАЗАННЯ АВТОРА 130

ЛИСТ ПРО ПЕРЕМОЖЦІВ КОНКУРСУ 142

ВІДОМОСТІ ПРО АВТОРІВ 144

Той, хто мене навчає

Абрамов Юрій

Ода вчителю

Ну що ж, послухай, друже, цю розмову
Про вчителя я розповім тобі,
Поллється з серця солов'їна мова
І Ваші очі – карі, голубі.

Уважно й ніжно дивляться на мене
Так, вчителю, про тебе буде тема,
Бо там, де мудре й вічне проростає,
Там вчитель душу й серце полишає.

Учителю, ти серце мусиш мати,
Велике, щедре, сповнене любові,
Ти мусиш, вчителю, святу любов віддати,
Як віддавав Ісус наш на хрестові.

Тебе, учителю, теж розпинати можуть
За двійки в зошитах і за розбитий ніс
Пробач усе – за тебе всім розкаже
Оте, що в серці дітям ти несеш.

Учителю, ти мусиш бути чемним,
Красивим, добрим, мислячим завжди,
Щоб зими сніжні і зелені весни
Не знали і не бачили біди.

Учителю, ти мусиш ще навчити
Дитячі душі пізнавати світ
І нашу круглу голубу планету
Оберігати й планувати до зірок політ.

І в перший клас, коли прийшла дитина,
Ти, вчителю, для неї – цілий світ
Маленькі пальчики, сльоза тремтлива
І на щоках від сліз тих мокрий слід.

Візьми ті пальчики в свої долоні
І подаруй їм посмішку свою –
І зразу ж зайчики на підвіконні
Так затанцюють, наче ви в гаю.

Учителю, про отчий дім повідай,
Розповідай про вишитий рушник,
Про сніп пшениці на покуті у хаті,
Щоб України дух з сердець не зник.

Розповідай, учителю, про голод,
Про мертві села і могили без хрестів,
Щоби ніхто, ніде і щоб ніколи
Твоїх дітей розп'яти не посмів.

Учителю, ти про могили братські
Дітям не забудь розповісти,
Навчи їх поклонятись тим могилам,
І квіти вдячності загиблим принести.

Учителю, навчи дітей любити
Шевченка «Катерину» і «Кавказ»,
Щоб «Кобзаря» і Біблію читали
І щоб тебе згадали – і не раз.

За нашу Україну журавлину
Навчи, учителю, молитись всіх дітей
І за червону у саду калину
Й за ту дорогу, що здолав Мойсей.

Учителю, що ти про себе знаєш?
Про те, хто ти на цій святій землі?
Чого ти від життя, учителю, чекаєш,
Коли у вирій проводжаєш журавлів?

Щоб навкруги неправда не раділа,
Учитель сам правдивим має бути
Щоби стрілою кривда не заділа
Про неї треба вчителю забути.

Учителю, ти мусиш бути батьком
Щасливої дитячої родини,
А навесні рюкзак візьми за плечі
І помандруй із дітьми по Вкраїні.

Учителю, в твоїх руках дитина
Не забувай про це допоки світ
Лише тобі, учителю, єдиному,
Доля довірила плекати цвіт.

Цвіт нації, цвіт України – неньки,
Життя дитяче – це понад усе
Від тебе, вчителю, тепер залежить
Що ми, як люди, у дорогу понесем.

Не укради, учителю, будь чесним,
Словом не вбий – бо то великий гріх:
Заповідав колись Отець Небесний –

Він теж учитель мій і твій, і всіх.

Учителю, для тебе рідна школа –
Твоя домівка друга, оберіг
Не забувай, мій друже, що навколо
Буде багато тих шляхів-доріг.

А ти навчи дитину так любити
Себе і школу, друзів і батьків,
Щоб біля тебе було легко жити
І щоб ніхто заплакать не схотів.

Мій друже, ти – учитель, пам'ятай це!
Ти своє серце дітям віддаєш
Душа твоя – води повне джерельце
Її з того джерельця п'єш і п'єш.

Будь же великим, вчителю, і вічним,
Не засміти святого джерела
І не шкодуй, учителю, що доля
Колись тебе до школи привела.

Керівник роботи: Ведмедьова Галина Василівна – директор Червонополянської загальноосвітньої школи І-ІІІ ступенів Горностаївського району Херсонської області.

Сегляник Павлина

Дякуємо, любі вчителі!

Професій в світі є чимало,
Але ця точно головна,
Вона не просто бездоганна,
А вічна є, і є свята,

З професій ця найбільш терпляча,
Натхненна й сповнена добра.
А діток вчить, мов зірка зряча,
Прожити вік не навмання,

Бо вчитель – це не просто слово,
Що вирвано із книги знань.
Це мудрість, це приємна втома,
Дитяче здійснення бажань,

Вони працюють безперервно,
Ведуть дітей стежками знань.
І точно знають – не даремно,
Бо вчитель – то найкраще з знань.
Ми дякуємо безупинно,
Найкращим людям – вчителям!

Ми вам вклоняємося низько,
Хай лише щастя буде вам!

Щоб ви жили сто літ у мирі,
В любові й злагоді були,
Щоб ваші рідні не хворіли,
А ви завжди отак цвіли!

Керівник роботи: Павлюк Тетяна Феодосіївна – учитель української мови Чорноморівської загальноосвітньої школи І-ІІ ступенів Каховського району Херсонської області.

Кобзєв Андрій

Нарис про першу вчительку

Педагог – це людина,
яка йде поруч з дитиною.

Не професія – «учитель»;
Це – покликання, це – доля.
Потрібен талант великий
І безмежна сила волі,
Щоб учить маленьких діток,
Разом з ними виростати,
Щоб вони могли у світі
Гарними людьми всі стати.
Праця вчителя – найтяжча,
Це великий щирий труд,
Не повинні ми нізащо
Це коли-небудь забуть.

Усі стежки – від шкільного порога. Початок кожної професії в майбутньому житті починається в шкільному класі. Ключ до всіх духовних багатств світу – у нього, шкільного наставника.

Першим ученим у житті кожної людини є учитель. Прекрасна, як на мою думку, професія, благородна мета якої, – працювати для майбутнього, сіяти зерна доброго, світлого, мудрого. Учитель вчить нас писати й читати, розуміти й осмислювати. Він веде нас у світ знань, допомагає обрати з тисяч свою дорогу в житті, навчає не лише премудрощів науки, а й найскладнішої – бути людиною. Але разом з тим, це одна із творчих професій. Робота справжнього вчителя не закінчується дзвоником з уроку. Те, що діти отримують в спілкуванні з ним, стає частиною їхньої особистості.

«Надвечір'я. Іду додому. Ніхто і ніщо не заважає думати. Переглядаю картини дня, що минув, аналізую свої та чужі вчинки. Чи все правильно було зроблено? Дорога додому дає мені можливість поміркувати. Тому вона й довша з кожним днем. А в школу дорога завжди стрімка, рівна і швидка. І коротка чомусь. Дякую долі, що пестила мене на радість і на творчі здобутки. Що дала мені хороших супутників – милих, добрих колег, що дарує на цій дорозі завжди приємні зустрічі з колишніми учнями та їх батьками».

Дорога Валентини Миколаївни Карпович до школи стелиться вже 30 років, адже за плечима три десятки років педагогічного стажу і разом з ними тисячі уроків, безліч перерв і незабутні оченята вихованців.

Валентина Миколаївна Карпович – моя перша вчителька. У перший клас я пішов у 2004 році. Саме вона, Валентина Миколаївна, відкрила мені очі на життя. Вона була дуже доброю і стала моєю наставницею в житті.

У сучасних умовах учителі намагаються закласти такі універсальні знання, щоби вони навчили нас, школярів, жити. А моя вчителька намагалася дати більше, ніж просто знання.

Ще з дитинства мала мрію стати вчителем початкових класів, тому у 1971 році стала студенткою Бериславського педагогічного училища. У 1975 році, закінчивши його, Валентина Миколаївна отримує направлення в Каховський район, а потім – в Заозерне. З 1975 по 1981 роки працює вчителем, завідуючою початкової школи.

«Палички, гачечки, кружечки... Спинки зігнуті, напружені, носики – прямо в зошиті, пальчики ручку стискають з такою силою, що аж стають мокрими від напруження... А в зошиті не те, що на дошці учителя, і не те, що в товарища. І в очах німе запитання: «Що ж мені робити?»».

І тут, як завжди, на допомогу приходить Валентина Миколаївна, адже вона добра, мудра, чуйна – вона Вчитель, Друг, Мама.

У Заозерному молода вчителька не тільки отримала місце роботи, але й знайшла свою долю – вийшла заміж, народила двох чудових синів, а зараз же має двох онуків. Для молодшого онука наступного року буде не тільки бабусею, а й першою вчителькою. Ніколи не зупинялася на досягнутому. З 1985 по 1989 роки – студентка Херсонського державного педагогічного інституту.

По життю Валентина Миколаївна – оптиміст, різні життєві випробовування не зламали її, а навпаки – додали сили. Саме тому:

З нею батьки не знають турбот,
Бо з маленьких людей вона ростить народ.
З шкільної родини – майбутнє України.

Повагою і прихильністю Валентина Миколаївна користується не тільки серед колишніх і нинішніх учнів, але й серед колег, батьків, громадськості села. Чому це так? А тому, що все починається з любові. Це одна з основних заповідей, якими керується в своїй роботі педагог. Починається з любові нове життя, нові стосунки, нова людина. Валентина Миколаївна пам'ятає про це і її любові вистачає й до праці, і до дітей. У неї не згасає віра в те, що вчитель – найпрекрасніша професія на землі. Пам'ятаємо про це і ми, її учні, бо любимо її, шануємо і вдячні їй за все.

«І ось знову вересень... Початок навчального року... Все починається з початку...»

Сонечко встає, і в росі трава,
Біля школи в нас зацвітають квіти…
А у тебе знов та ж доріжка в клас,
Той же явір наш
Під вікном у школі.

Хто не знає цих проникливих слів Андрія Малишка із «Пісні про вчительку», що давно стала всенародною. Скільки тепла, ласки, доброти

й любові звучить у цих словах. А з яким же ще почуттям можна говорити про дорогих людей, близьких і рідних – учителів?!

Учитель… Яке звичайне і яке велике це звання!

Керівник роботи: Парфененко Тетяна Володимирівна – учитель української мови і літератури Заозерненської загальноосвітньої школи І-ІІІ ступенів Каховського району Херсонської області.

Корнєва Лілія

Той, хто мене навчає

Той, хто мене навчає
Назавжди залишиться в серці.
Ділиться всім, що знає
В життя відкриває нам дверці.

Той, хто мене навчає,
Мабуть, частина моєї долі.
Знання... прекрасніші знання!
Розкрились в історії, мові...

Той, хто мене навчає
Був поруч багато років.
Посмішкою зігріває,
Веде до знаменних кроків.

І хочу сказати: «Спасибі
Вам, в першу чергу, за нас».
В науці Ви – найвища сила!
У силі – прагнення час!

Керівник роботи: Поздняк Ольга Юріївна – учитель української мови і літератури Каховської загальноосвітньої школи І-ІІІ ступенів № 3 Каховської міської ради Херсонської області.

Шнабська Тетяна

My first teacher

I will never forget the first time I met my elementary school teacher. I was shaking with fear and nervousness as I waited to see her on the first day of my school. I could not even sleep all night before. What was she like? What did she look like? Would we get on well? These questions and a lot of others were rushing in my mind and made me feel rather uncomfortable.

As I opened the classroom door, the first things I noticed about her appearance were her kind blue eyes and her beautiful smile which seemed to light up her whole face. She was dressed elegantly in a stunning outfit which really complemented her perfect figure. She was decidedly pretty. It had never occurred to me that this pleasant-looking woman of about forty would be so excited to meet me. She smiled and I sighed with relief. Galina Valentynivna (that was her name) was taller than I had imagined and had an oval face, shoulder-length, fair wavy hair that she wore in a pony-tail. Her rosy cheeks

gave her enigmatic face a childlike appearance. Although I was still lost for words, I took a step and gave her a big bouquet of flowers that my mother bought before, she smiled at me again and I couldn't resist giving her a big hug, ignoring her perfectly-ironed outfit.

Since that day she never left me cold. Our lessons were exciting. Day by day I was getting more confident, I was taught to read, write, count and share my views. Those days of elementary school were amazing. Galina Valentynivna has what it takes to be a real teacher. I realized how generous and understanding she was. My first teacher always had something for everyone and was there to listen to us without being strict. I was never afraid of being teased. As I remember, she always had her hands full because she is very creative. My classmates and I often took part in school festivals, parties and holidays organized by Galina Valentynivna. I will never forget a special holiday devoted to our parents. We spent two weeks preparing for it. We were as busy as bees. Finally that day came. Everything was decorated in an extraordinary way – tinsel, streamers and balloons were hung and happy faces were placed in windows. Party hats and tooters were bought in anticipation of the holiday. It was the most entertaining event in my elementary school life with funny competitions, karaoke songs and dressing-up. To end our party warmly we together with parents drank tea and tasted home-made cakes and biscuits our mums had baked. I felt on top of the world! We all were like a big friendly family. It was an unforgettable sense of solidarity.

Galina Valentynivna is an optimistic person, she always sees the positive side of even the most difficult situation. If something went wrong, she always said: 'Try again, never stop, it's an only way to succeed'. I always remember these words and they help me get off the hook. She taught me to see my life as a valuable present. Thanks to her attitude to life I realize what things are main in my life. I have always tried not to lose control, be attentive to my parents, be responsible for my acts, respect people even if they differ from me.

On those days she hardly ever got annoyed about anything, except when children told a lie. However, she tended to be quite stubborn – once she made a decision, nothing could change her mind.She had so many hobbies and interests that there was always something to talk about. As I know, when she is not working, Galina Valentynivna likes writing poetry. Once I was lucky to read it. I was deeply impressed with her style of writing. From the first line I found myself in a wonderful world full of love, kindness, bright colours and peace. Her poetry inspired me to write my own poems.

I have never forget a final day in my elementary school. I felt really sad it was time to leave my classroom I got used to be and my first teacher, a person who gave me everything to believe in myself. Now I wasn't scared to meet a new teacher like it was before. Those years led to a close relationship which has been lasting since then. Galina Valentynivna has still been working as an elementary school teacher in school where I study. I try to keep in touch with her, it's important to me. She is an incredible woman. I will always be grateful for the comfort, advice and support she gives me whenever I need it.

Керівник роботи: Ставцева Наталія Германівна.

Буряк Сергій

Вдячність учителю

Перша книжка, перша ручка,
Перший зошит й олівець.
Скаже вчителька з любов'ю:
Дуже добре! Молодець!
Перша цифра, перша буква,
Перші всі мої знання.
Це заслуга тільки Ваша,
Перша вчителько моя.
Перші бали, перші твори,
Перші приклади й вірші.
Все теплом зігріте щедро
Вашої великої душі!

Буряк Сергій

Ім'я учителя повік не згасне

Від першого дзвінка багато часу, –
Вже одинадцять років з того дня мина.
Неначе уві сні все миттєво промчало,
Лиш скроні учителям посріблила сивина…
Пам'ятаю і зараз крізь роки
Перші труднощі, гарний наш клас,
І веселі, цікаві уроки…
Як же швидко пролинув той час!
Міцні і сильні соколині крила
Нам школа рідна на життя дала,
Щоб в даль ясну злетіти ми зуміли,
Як вийдемо з-під вашого крила.
Хай ім'я учителя повік не згасне
У кожнім серці, що плекали Ви.
Ми життєвий шлях, зборовши негаразди,
З Вашим добрим поглядом зуміємо пройти!

Керівник роботи: Буряк Наталя Володимирівна – учитель української мови і літератури Червоноперекопської загальноосвітньої школи І-ІІІ ступенів Каховського району Херсонської області.

Овчаренко Максим

Вчителько моя, зоре світова…

Я – учитель! Доля це моя!
Це моє покликання і щастя!
В ґрунт посіяти мале зерня
І плекати відганяючи нещастя…
Г. Шолок

Професія вчителя – дуже важка і відповідальна. Адже в його руках майбутнє нашої держави. Як це благородно – давати іншим знання, бути

порадником і взірцем. Звичайно, далеко не кожний може стати справжнім учителем. Для цього потрібно багато працювати, займатися самоосвітою, щоб уроки стали цікавими і корисними.

Труд учителя складний. Перевірка зошитів, підготовка до уроків – усе це забирає багато часу та сил. Крім того, робота з недбайливими учнями, які не хочуть учитися і прогулюють школу. А сам урок! Учителю треба перевірити наші знання, пояснити новий матеріал, та ще й дисципліну підтримувати.

Доля дарує кожному з нас Учителя. Так, саме Учителя – з великої букви.

Це може бути твій перший учитель, можливо, ти зустрінеш його вже у старших класах. Але це буде та людина, яку ти назвеш другою матір'ю, бо вона назавжди стане частиною твого життя, пройде з тобою через шкільні роки, надихаючи на добро.

Цей вчитель, з любов'ю у серці, щиро закохавши тебе у свій предмет, стане твоїм другом і порадником, прикладом у будь-якій ситуації. Він буде завжди поруч: в радості й біді, у ваганнях і прийнятті важливих рішень. Поруч із ним ти побачишсебе іншими очима і будеш намагатися стати кращим, розумнішим, добрішим, щоб бути гідним його прихильності та дружби, його любові.

Як це важливо – мати такого вчителя в житті! Я зовсім не заперечую ролі батьків, але впевнений, що багатьма кращими рисами свого характеру та поведінки людина завдячує саме улюбленому вчителеві: любов'ю до людей, до рідної землі, працелюбністю, відповідальністю, гідністю.

Є чудова приказка: «Людині в житті повинно повезти тричі: у кого народитися, у кого вчитися і з ким одружитися». Про другий, я впевнений, ми учні Маринської ЗОШ І-ІІІ ступенів, можемо не турбуватися. З цим нам вже точно повезло, тому що в нашій школі найкращі вчителі. І коли мені запропонували написати твір, переді мною постало питання, про кого з вчителів написати. Хотілося б розповісти відразу про декількох наставників. Але все-таки мій вибір ліг на людину, яка, як мені здається, сильно вплинула на мене.

Це вчитель історії, правознавства та музики Пилипчук Ірина Ярославівна. Школа для неї – і робота і хобі. Ірина Ярославівна закінчила Херсонський державний педагогічний інститут. 13 років тому переступила несміливо поріг нашої школи і влилася в дружний учительський колектив. Молода вчителька ніколи не соромилася звертатися за порадою до старших колег, які завжди їй допомагали. На даний час вчителька має 13-річний досвід роботи. Має вже багато випускників, які не забувають стежки до школи і до свого улюбленого вчителя. Ірина Ярославівна працювала ще педагогом-організатором. Тому це завдяки їй в нашій пам'яті залишається багато проведених цікавих заходів.

А як вона гарно співає! Цю свою любов вона передає і нам, вихованцям. Діти із задоволенням ідуть на уроки музики, де вони пізнають багато цікавого про композиторів, вчаться співати і просто розуміти музику. Іноді ми прямо на уроці можемо відволіктися від теми, послухати розповідь про її шкільне життя, пожартувати і посміятися, що абсолютно не заважає вивчати новий матеріал.

Я навіть не помітив, як так сталося, що на багато питань став

дивитися «очима мого вчителя». Перш, ніж щось зробити, часто я собі задаю питання: «А що б сказала Ірина Ярославівна? А як би вона поступила?»

Ірина Ярославівна не тільки чудовий учитель, а й доброї душі людина, яка ніколи не залишається байдужою до наших проблем. Вчителька завжди намагається йти нам на зустріч, не шкодуючи власного часу для того, щоб допомогти нам.

Не можна бути справжнім педагогом не будучи класним керівником – це аксіома. Тому наша Ірина Ярославівна працює ще й класним керівником (на жаль, не в моєму класі). Вона створила дружний колектив із трьох хлопців та чотирьох дівчат, які неодноразово відзначалися у різних заходах, що проводились у школі.

За сумлінну працю, щедрість душі Пилипчук Ірину Ярославівну неодноразово нагороджено подяками та грамотами.

Зовсім скоро я закінчу школу, опаную улюблену професію. Але я обов'язково прийду в свою рідну школу, сяду за свою парту і згадаю свого вчителя-наставника, учителя з любов'ю в серці Пилипчук Ірину Ярославівну.

«Вчителько моя, зоре світова…». Як прекрасно і як влучно названо в цій поезії А. Малишка вчительку. Дійсно, як зоря ранкова дарує радість нового дня, так і вчитель дарує нам щоденну радість пізнання світу, майстерно «ліпить» з нас справжню Людину.

Нехай же доля посилає Вам, мій мудрий наставнику, розумних, добрих і вдячних учнів!

Керівник роботи: Гупалік Оксана Юріївна – вчитель української мови та літератури Маринської загальноосвітньої школи І-ІІІ ступенів Горностаївської районної ради Херсонської області.

Шворак Денис

Той хто мене навчає

«… та ось одного разу увійде в клас Учитель – і в цю мить життя твоє назавжди зміниться, ти побачиш себе іншими очима, будеш намагатися стати кращим, розумнішим і добрішим».

Щасливий той, кому Бог подарував Учителя. Так, саме Учителя – з великої літери. Я знаю, що кожен із нас за шкільний вік зустрічає чимало вчителів. Одні з повагою запам'ятовуються, від других пам'ять відвертається, треті пройшли немов стороною...

До професії вчителя з повагою ставилися в усі часи. Мабуть, тому, що вчитель – це не просто високоосвічена людина, а насамперед той, хто вміє передати свої знання іншим, пояснити незрозуміле, знайти ключ до здібностей кожного учня.

Для того, щоб когось навчити чогось, треба самому досконало розбиратися в цьому, бути готовими відповісти на будь-яке питання. До того ж, вчителеві часто доводиться відповідати й на питання, що не стосуються його предмету, тому його кругозір має бути широким. А ще вчителеві необхідні такі якості як витримка, терплячість, дружелюбність.

Бути вчителем дуже відповідально, бо він для учнів взірець

у мисленні та поведінці. Мало того, що вчитель має досконало знати той предмет, що він викладає, він має вміти навчити. Кожна дитина у класі має зрозуміти матеріал. А діти всі різні, тому вчителеві так необхідно бути уважним до кожного. Він повинен знайти підхід до усіх, зацікавити їх у своєму предметові, показати його важливість та корисність у житті учнів. При цьому він має з повагою ставитися до індивідуальності учня, не принижувати його, навіть ставлячи двійку. Такого вчителя обов'язково люблять учні, уважно слухають та з інтересом виконують завдання.

Доки живуть на світі вчителі та учні, доти світ перебуватиме у постійному розвитку, який веде до оновлення, духовного збагачення, моральної досконалості.

Учитель прагне створити особистість. Таке ж бажання мають ще тільки наші батьки. Тому ставлення до вчителя, на мою думку, має бути таким, як до батька й матері.

Важко навіть уявити собі, скільки душевних сил, енергії, знань, умінь треба докласти, щоб виростити і виховати справжніми людьми таких різних, не схожих між собою дітей.

Мої улюблені вчителі назавжди залишаться в моєму серці. Вони всі різні, з різними підходами до своєї роботи. Та є те спільне, що викликає в мене повагу, – справедливість, уважність, вміння цікаво пояснити, розуміння. Я певен, що ми маємо бути вдячними нашим вчителям за все, що вони нам дають, та намагатися перейняти якомога більше знань від них.

Учитель для мене – друг і порадник. Він уміє відчувати мій настрій, побачити в моїх очах якусь тривогу чи зажуру – і підтримати, захистити від біди, застерегти від необдуманих кроків... За це він не вимагає ніякої винагороди. Вчить нас бути вдячними батькам і старшим друзям як за похвалу, так і за докір, бо похвала свідчить про твоє вдосконалення, а докір чи осуд допомагають зрозуміти якісь помилки і навчитися жити по-людськи.

Учитель розкриває перед учнем усі таємниці буття: вчить розпізнавати добро і зло, щирість і підступність, багатство душі й духовне убозтво... Він вчить нас пізнавати самих себе, привчає мислити, аналізувати життєві ситуації, бути співчутливими до чужого горя, уважними до слабих і немічних, милосердними до тих, хто потребує допомоги.

«Вчителько моя, зоре світова...»

Як прекрасно і як влучно названо в цій поезії А. Малишка вчительку. Дійсно, як зоря ранкова дарує радість нового дня, так і вчитель дарує нам щоденну радість пізнання світу, майстерно «ліпить» з нас справжню Людину.

Нехай же доля посилає тобі, мій мудрий наставнику, розумних, добрих і вдячних учнів!

Мої улюблені вчителі назавжди залишаться в моєму серці. Вони всі різні, з різними підходами до своєї роботи. Та є те спільне, що викликає в мене повагу, – справедливість, уважність, вміння цікаво пояснити, розуміння. Я певен, що ми маємо бути вдячними нашим вчителям за все, що вони нам дають, та намагатися перейняти якомога більше знань від них.

Щаслива ця пора, коли іду до школи,
Бачу я тебе і радощі довкола.

Дарую тобі квіти і ніжно посміхаюсь,
А із шкільного ганку голуби злітають.
Поглянеш ти на мене і душа співає,
Про що я зараз думаю, серце твоє знає.
Велике серце Вчителя, воно усіх зігріє.
І весь великий класс навчить і зрозуміє.
Низький уклін учителю до самої землі
І тисячу «спасибі!» даруєм ми тобі!!!

Керівник роботи: Шворак Інна Костянтинівна – педагог-організатор Козаче-Лагерської загальноосвітньої школи І-ІІІ ступенів імені Героя Соціалістичної Праці Квакуші Миколи Степановича.

Гож Вікторія

Шануєм працю вчителів

Як не шанувати працю вчителів,
Тих, хто нас читати і писати вчив.
Їм уклін ми шлемо, щирий до землі,
Що змогли навчити нас, таких малих,
Дати нам знання міцні,
Вміння в дитячі руки,
Щоб надалі ми могли
Громити граніт науки.
Щоб твори могли писати,
Щоб цілі лічили і дроби,
І навіть важкі задачі
Були нам до вподоби.
Щоб ми могли із паперу,
Із дерева і пластиліну
Різні робити речі,
Звичайні і особливі.
До праці всіх нас привчали,
Щоб ми різні навички мали.
Щоб з нас виростали люди,
Яким буде добре всюди.
І навіть не так важливо,
Що в школі ми не сумували,
Що школа нам наче стала
Справжнісіньким рідним домом.
І, як мама і тато, наші учителі
Допомогли нам стати добрими людьми.
Уклали в наші серця вони своїх душ частину,
В житті про це пам'ятати ми завжди повинні.
Що нас вони учили ближніх шанувати,
Підтримати їх словами і справами захистити,
І говорити правду, і у мирі жити.
Щоб душі наші горіли і світло яскраве несли,
Щоб тих, кому холодно, гріли,
Й по наших слідах вони йшли.

Бо нас цьому навчили наші учителі.
Щоб був наш світ хороший,
Щоб не ставили високо гроші,
Щоб все ж таки те, що в душах,
Для нас дорожчим було.
Любили щоб ближнього, друга
І рідне прекрасне село.
І ми пам'ятати будем серця наших вчителів,
Бо знаєм: вони повсюди як вогники на землі.
Дітей своїх зігрівають і вказують вірну путь,
І вихованці знають, куди в дорозі звернуть.
Серця вчителів гарячі нам спокій шлють і удачу,
Щоб з праведної дороги учні зійти не могли,
Щоб ми жили в світі з Богом,
Й людьми щоб завжди були.

Керівник роботи: Єрмак Н.О. – вчитель світової літератури Михайлівської загальноосвітньої школи І-ІІІ ступенів Нововоронцовського району Херсонської області.

Махтей Анжела

Справжні вчителі

Любов до дітей, приємна зовнішність, енергійність, емоційність, стійкість, терпіння і наполегливість, відчуття відповідальності й відданості улюбленій справі, почуття гумору, багата фантазія, працьовитість, самовіддача, оптимізм, патріотизм. Вважаю, що саме такими якостями повинні володіти справжні вчителі. Саме вони створені для того, щоб передати свою любов дітям.

На жаль, поєднати в собі всі ці якості вдається не кожному педагогу. Нещодавно я прочитала книгу «Коли я знову стану маленьким», яку написав Януш Корчак. Це справжня скарбничка для вчителів, що вчить, як краще пізнати душу дитини, закликає бути уважним, як розвивати творчі здібності учня, прислухатися до кожного.

З передмови мені стала відома історія автора книги. Під час Другої світової війни Януш Корчак був вихователем будинку сиріт у Варшавському гетто. Гітлерівці прирекли нещасних дітей до смерті в печах табору Треблінка. Коли Янушу Корчаку запропонували вибрати: життя без дітей або смерть разом із ними, він без коливань і сумнівів вибрав останнє. «Я не торгую совістю», – відповів мужній педагог. Він пішов на смерть разом із своїми вихованцями, заспокоював, піклувався, щоб в серця малюків не прийшов жах чекання смерті. Я думаю, що життя Януша Корчака, його подвиг повинні надихати справжнього вчителя.

Можливо, було цікаво читати про Я. Корчака, тому що мене оточують справжні педагоги. Я вважаю, що кожен із них гідний любові й поваги, але серед них мені хотілося виділити Антосюк Ларису Миколаївну, учителя української мови та літератури. Вона вчить на уроках писати без помилок, читаємо цікаві твори та замислюємося над долею літературних героїв. Мені подобається, що на уроках літератури кожен із нас може висловити свою думку, а скільки чудових інсценізацій поставили ми за творами відомих

українських письменників. Лариса Миколаївна разом із нами вирішує складні питання, які допоможуть у майбутньому дорослому житті. Вона допомагає думати, дружити, розрізняти погане й хороше. Виховує в нас почуття обов`язку. На її заняттях цікаво, ми завжди дізнаємося про щось нове. Саме вона вражає нас своєю емоційністю, почуттям гумору, інтересом до свого предмета. Терпляче пояснює все, що нам не зрозуміле, упевнена, що немає бездарних дітей. Вона прекрасна на уроках і в житті. Голос вимогливий, суворий, а в очах – вогники доброти. Віддає душевні сили дітям, а ми візьмемо в далеку життєву дорогу частинку її тепла.

Я хочу навести слова Василя Сухомлинського, які притаманні саме їй, улюбленій для мене – Ларисі Миколаївні: «Учитель готується до хорошого уроку все життя. Така духовна і філософська основа професії і технології нашої праці: щоб дати учням іскорку знань, учителю потрібно увібрати ціле море світла».

Тому, завдяки Ларисі Миколаївні, у мене немає жодних сумнівів, щодо обрання професії.

Як це благородно – давати іншим знання, бути порадником і взірцем. Звичайно, далеко не кожний може стати справжнім учителем. Для цього потрібно багато працювати, займатися самоосвітою, щоб уроки були цікавими і корисними.

Мені пощастило, що поряд зі мною справжні вчителі, які несуть дітям світло. На мою думку, не є важливим, чи володіє педагог сучасними комп`ютерними технологіями або має диплом трьох вузів, але головною якістю має бути любов до дітей.

Лопато Крістіна

...

Даруймо вам веселе свято,
Даруймо вам свої серця.
Працюйте щиро та завзято
Хай буде це – мета свята!

З скарбниці нам знання даруйте,
А ще любов свою палку,
І головне – вперед прямуйте,
Ми бачим доленьку таку.

А поки ми даруймо щиро
Свої старання золоті!
Бо без любові і навчання
Не буде нас у цим житті.

Керівник роботи: Кобзар Ірина Валентинівна – вчитель української мови та літератури Маринської Цюрупинської гімназії Цюрупинської районної ради Херсонської області.

Куртяник Андрій

Той, хто мене навчає

Цьогоріч у нашому квітнику стільки квітів! Ними піклується мама. Дбайливо доглядає, щоб милували око моїх односельців. І саме восени розквітають хризантеми.

Андрію, – завтра в школі День вчителя. А хризантеми – найулюбленіші квіти твоєї першої вчительки. Ти там'ятаєш про це? – звертається до мене мама.

І ось наступний день. Я був приємно здивований, коли побачив на День вчителя в школі кілька незнайомих дорослих чоловіків та жінок. Це були колишні учні. Вони прийшли з квітами та листівками, щоб привітати своїх вчителів та подякувати їм. Ці учні не забули своїх наставників, хоч і давно закінчили школу. І я впевнений, що ми теж.

Ми – дев'ятикласники. Для нашого класу школа в наступному році лишиться позаду. Так склалося, що наше маленьке село з кожним роком ставало ще меншим. Тому продовжувати навчання буду, напевне, в коледжі. Отже – попереду доросле життя. Проте шкільні роки, мабуть, залишаться в моїй пам'яті як щось світле і добре, адже в цей час ми росли, мужніли й здобували освіту. А допомагали нам в цьому наші вчителі. Кожен день в школі неможливий без учителя. Бути вчителем дуже відповідально, бо він для учнів взірець у мисленні та поведінці. Я впевнений, що професія вчителя – найважливіша у нашому суспільстві. Батьки дають життя, а вчителі наповнюють його змістом. Батьки дбають про матеріальне, а вчителі – про духовне збагачення дитячої душі. За словами Арістотеля, «учителі, яким діти зобов'язані вихованням, поважніші, ніж батьки, яким діти зобов'язані лише народженням: одні дарують нам тільки життя, а інші добре життя». Мало того, що вчитель має досконало знати той предмет, що він викладає, він має вміти навчити. Кожна дитина у класі має зрозуміти матеріал. А діти всі різні, тому вчителеві так необхідно бути уважним до кожного. Він повинен знайти підхід до усіх, зацікавити їх у своєму предметові, показати його важливість та корисність у житті учнів. При цьому він має з повагою ставитися до індивідуальності учня, не принижувати його, навіть ставлячи двійку. Такого вчителя обов'язково люблять учні, уважно слухають та з інтересом виконують завдання. Вчитель – непроста та благородна професія. Вчителі – це ті люди, які допомагають нам пізнавати світ день за днем. Вони не тільки вчать нас математиці, літературі або фізиці тощо. Вчителі докладають зусиль, щоб ми були дружніми, ввічливими, старанними та розвивали свої здібності й таланти. Адже учитель є не тільки викладачем якогось предмету, він також вихователь для дітей та підлітків. Потрібно багато сил, терпіння і любові для того, щоб впоратися з цілим класом. Особливо, коли діти неслухняні та гамірні. Кажуть, що для вчителя справжнє свято – це бачити успіхи своїх учнів. А також усвідомлювати, що його старання і зусилля допоможуть нам в майбутньому, що вони не пропали дарма.

Мої улюблені вчителі назавжди залишаться в моєму серці. Вони всі різні, з різними підходами до своєї роботи. Та є те спільне, що викликає в мене повагу, – справедливість, уважність, вміння цікаво пояснити, розуміння. Вони навчали нас не тільки своїх предметів, вони навчали нас

життя: з повагою ставитись до інших, бути уважними, чуйними до людей, вміти мислити.

Моя перша вчителька – Надія Олексіївна Смолянець. Вона була й залишається для мене якоюсь незвичайною людиною. Мені хотілося щоранку швидше потрапити до школи, бо вчителька буде знову розповідати щось цікаве й захоплююче. Надія Олексіївна зустріла нас, першокласників, на шкільному подвір'ї, взяла за руку і повела у величезний світ знань. Їй удалося зазирнути у кожну душу, вселити в неї добро та гуманність, віру в себе, впевненість, щирість, почуття відповідальності. Ми стали для неї дорогими, любими, а вона для нас – найкращою, найулюбленішою, найпрекраснішою, найдорожчою вчителькою, другою мамою і найкращим другом. Лагідно і весело усміхаючись, вона слухала наші правильні відповіді на уроках, терпляче пояснювала все, що було не зрозумілим. Клас завмирав, слухаючи тихий, неквапливий голос учительки, мандруючи з нею казковими країнами літературних, мовних і математичних знань, материками і континентами. Надія Олексіївна – добра і справедлива вчителька, вимоглива і люблячa водночас. Вона не любила, коли хтось не виконував домашнього завдання або погано відповідав. Бувало, ми своїми недоречними вчинками примушували її піднімати голос, «читати мораль». І знала б вона, як нам потім було соромно! Було соромно за себе, за друзів. У нас ніколи й гадки не було образити її, кожен із нас шкодував, дорікав собі, а вчителька все пробачала, бо любов її безмежна. І зараз я від імені всіх однокласників хочу попросити вибачення за недоспані ночі, за витрачені нерви. Ми хочемо, щоб Надія Олексіївна знала, що ми її дуже любимо і ніколи не забудемо, адже саме завдяки їй ми виросли розумними, мужніми, добрими, гарними людьми.

Не вчора сказано, що у вчителя немає святішого обов'язку, ніж бути оберегом моральних і духовних надбань свого народу, сівачем і продовжувачем кращих традицій розумного й доброго, щоб воно стало вічним. Людина будь-якої професії пройшла через турботливі руки й добре серце вчителя. Дуже влучно сказав великий гуманіст Іван Франко: «Учителем школа стоїть». Так було і буде завжди.

Керівник роботи: Бондар Лілія Леонідівна – вчитель української мови та літератури Славненської загальноосвітньої школи І-ІІІ ступенів Херсонської області.

Перерва Михайло

Той, хто мене навчає

Ідуть роки, і їх не зупинити,
Ми вже останній рік у школі у своїй.
І хочеться щось пам'ятне зробити,
І досягти своїх бажаних мрій.

Пройде цей рік так швидко, як ніколи,
І будемзгадувать його лише у снах,
Як ми дитинство провели у стінах школи,

І з радістю й печаллю на очах.

Насамперед, згадаємо ми тих,
Хто на шлях прямий направити зумів.
Людей завзятих, вмілих, працьовитих,
Тих, хто нас завжди й усюди розумів.

Це вчителі, і їм ми вдячні дуже,
За душу й серце віддані до дна.
Не забувай ніколи ти їх, вірний друже,
Вони знання нам віддають сповна.

Навчають нас і мови, й математики,
І фізики, і хімії вони.
Не забувають і основ граматики,
Ти їх знання лише завжди прийми.

Буває, що неправду ми говоримо,
Для вчителів – це є найтяжчий гріх.
І в той же час ми справи миттю робимо,
Бо хочем миру й злагоди для всіх.

Отож, запам'ятай ти назавжди,
Що вчитель – це людина слова й діла.
Ти всі знання-багаж від них бери,
І на шляху життя крокуй ти сміло.

Керівник роботи: Якимчук Наталія Сергіївна – вчитель української мови та літератури Заозерненської загальноосвітньої школи І-ІІІ ступенів Каховського району Херсонської області.

Хоменко Аліна

Devenir enseignant est un choix de vie

Le métier d'enseignant est le plus beau du monde. L'enseignement est un métier qui demande énormément tant sur le plan physique, intellectuel et moral.

Il n'est pas facile d'être un modèle positif pour les élèves et tout enseignant devrait être un.

Ce que j'aimerais souligner, c'est que les enseignants possèdent des sources d'énergie qui l'aideront à affronter l'année scolaire pour que leurs élèves restent reconnaisssants. Chaque personne garde plutôt en mémoire l'immage lumineuse de ceux qui ont su éveiller sa curiosité, son soif de découvertes, sa capacité de reflexion. Qu'ils soient ingénieurs, médecins, politiciens, journalistes,techniciens, économistes, ils doivent tous quelque chose à un enseignant. Qui n'a pas gardé le souvenir d'un prof au rôle déterminant pour son avenir ?

En réalité enseigner c'est apprendre à apprendre, aider à devenir. C'est guider les hommes vers l'espérance. C'est en même temps former, informer et transformer.

Que serait la société sans l'éducation ?

Que serait l'éducation sans les enseignants ?

Enseigner c'est finalement rendre les hommes plus humains y-t-il plus beau métier ?

Турчина Єлизавета

Якби я була вчителем...

Про те, щоб стати вчителем у школі,
Скажу вам чесно, мрію я давно.
Собі я б не хотіла іншої долі,
Як сіяти в серця дітей добро!

І щоб в серцях дітей воно зростало,
Міцні і сильні паростки дало,
І щоб заколосилось, забуяло,
Життя тоді б щасливим в нас було.

Я бачу, що нелегке вчительське життя:
І зошити, й конспекти, й перевірки,
Не раз я заглядаю в майбуття,
І мрію все змінити я до кірки.

Як стану вчителем – листа я напишу
З законами новими для освіти.
Всіх депутатів в ньому попрошу
Прийняти їх, бо в кожного є діти.

Щоб вчителі корівок не тримали,
Бюджет сімейний цим щоб не латали,
Прибавку до зарплати їм велику дати,
Про це в законі першім написати.

Щоб покоління наше молоде
Могло на гідних прикладах зростати,
Я пропоную рішення просте:
Навчання з депутатів починати.

Робочий день нехай не починають
Поки слів ввічливості всіх не повивчають,
Уроки етики їм також слід читати,
Про це в законі другім записати.

Щоб дітки наші всі здоровими росли,
Щоб зміною гідною для нас були,
«Сухий» закон я пропоную знов прийняти,
Про це в законі третім написати.

Наркотики – ось дійсно справжнє лихо,

Позбутися його не зможемо ми тихо,
Негайно наркоманів всіх полікувати,
Про це в законі п'ятім написати.

Як будуть прийняті закони ці
Зросте престижність вчительської праці,
І навкруги всміхнуться люди всі,
Я буду вчителем – а це багато значить!

Турчина Єлизавета

Мрію стати вчителем

Про те, щоб стати вчителем як тато,
Скажу вам чесно, мрію я давно.
Для себе я не бачу іншої долі,
Як сіяти в серця дітей добро.

А хто це вчитель? Що це за людина?
Замислююсь над цим уже не раз.
Чому це слово знає з малечку дитина?
І пам'ятає все життя свій перший клас.

Бо першокласник – це шматочок глини,
З якого головне людину лиш зліпити.
То ж вчитель інколи не розгинає спини.
І вчиться сам, щоб діточок навчити.

Вигадує щось, ріже та малює,
Щоби створити на уроці казку.
А діти вчителю у відповідь дарують
Свою довіру і любов, і ласку.

Я приклад з вчителів беру у нашій школі
Вони – основа нашого села.
Веселі, мудрі та талановиті,
Руками золотими створюють дива.

Спливають роки, виростають діти
Та головне, щоб стали справжніми людьми,
Для цього треба вчителю їх змалечку навчити
Свій рідний край любити й берегти.

Учитель! Я думаю, що вам я довела
Професії важливість – це як істини народні.
Пишаюсь, що для себе я знайшла
Своє покликання уже сьогодні.

Життєве кредо хочу вам своє розкрити
Воно просте, як все моє життя
Я мрію працювати, вчити і творити,

Дітей вести в щасливе майбуття.

І якщо хтось із них чогось в житті доб'ється
Застосувавши ті знання, що я даю,
То серце заспіває, стріпенеться:
Недарма оберу я доленьку свою!

Сухенко Марія

Mon professeur

Etre professeur n'est pas toujours facile. Il faut avoir beaucoup de patience pour travailler avec les enfants. J'aime beaucoup la méthode d'apprentissage de notre professeur de dessin Alexandre Nikolaevich Babak. Il travaille depuis longtemps dans notre lycée et a une grande experience.Nous aimons beaucoup notre professeur et nous lui sommes très reconnaissants. Il nous aide toujours et donne de bons conseils si c'est necessaire. Il fait tout pour nous apprendre à être inteligents et instruits. Il nous explique comment dessiner, peindre et composer. Nous dessinons les naturmortes, les paysages, les compositions, les portraits et les exlibris. En dessinant nous écoutons de la musique classique et le professeur nous parle des compositeurs connus, de leur vie. Il a toujours quelque chose d'interessant à nous raconter. Nous ẽcoutons avec interet le reçit de notre professeur. Avec Alexandre Nikolaevich nous sommes devenus plus grands, plus savants. Notre professeur est très gai et amusant. Parfois il plaisante en nous donnant des noms de celebres personnes.

Nous prenons part aux differants concours et expositions. Les oevres des élèves de notre classe ont été exposés au Japon et en Lituanie et ils ont reçu des prix. Souvent nous avons des expositions à Kiev, à Odessa et à Kherson. Les élèves d'Alexandre Nikolaevich entrent sans problems dans les universités d'art.

Je consacre cette petite poésie á mon professeur.
Mon professeur est le meilleur
Il nous enseigne et nous emmène
Avec sourire vers l'avenir
Je le remercie
Pour tout ce que nous avons appris!

Волвенкіна Олена

Першій учительці

Хтось небо в сіре затягнув сукно,
Рясні дощі заплутались в колоссі.
Не просто осінь стукає в вікно –
Мого дитинства це остання осінь...

Залишиться зробити тільки крок
В широкий світ від затишної хати,
Де перший – зовсім не шкільний – урок
На мене, мабуть, буде вже чекати.

Думки в той світ далекий простяглись,
Та тільки тут залишити я мушу
Ту вчительку, що вразила колись,
Так вразила мою тендітну душу!

Найперша рідна вчителько моя!
Як швидко виростають діти...
Якесь смішне дівча, але не я,
Із Вами поруч може посидіти

І сотні дві задати запитань.
І відповідь отримати на кожне!
Непросто їй у океані знань,
Та з Вами заблукати там не можна.

Й мені Ви сили, впевненість дали
Зробити у навчанні перші кроки...
Лиш зараз розумію: то були
Не грамоти, а гідності уроки.

Ви мудрості навчали й Доброті,
Любити щиро, для людей творити –
Всьому найголовнішому в житті,
Всьому, заради чого варто жити.

Я повернусь до школи ще не раз
Через роки – чи літом, чи зимою...
Бо так почути хочеться від Вас:
«Не підвела. Пишаюся тобою!»

Котляр Анастасия

Учитель – это судьба

«Здравствуй, школа!» – каждый день мы произносим эти слова. И осенью, когда по улице мутный поток кружит желтые листья, и весной, когда воздух напоен густым ароматом цветущей акации, а по улице бегут ручьи белых сухих листьев.

«Здравствуй, школа!» Как хорошо прийти сюда раньше всех, подняться по лестнице и войти в тишину коридоров. Тишина…

Солнце желтыми квадратами лежит на полу, множеством шаловливых зайцев разбегается по стенам, и я говорю этой тишине, этим милым цветам, с такой любовью расставленных по окнам: «Здравствуйте! Здравствуй, школа! Сейчас начнется твой трудовой день.»

Иду по коридору медленно, не спеша, никого нет. Учительская… Здесь свернутые в трубки лежат материки и океаны, на шкафу раздулся от важности глобус, а в шкафах наши тетрадки. Сколько раз мы подтрунивали друг над другом, когда красные чернила, как сказал один из наших мальчишек, устраивали в тетради праздничную иллюминацию.

Актовый зал… Сколько незабываемых, волнующих минут связаны с этим залом. Как волновались перед выступлением и как поражали

зрителей уверенностью и спокойствием! Паустовский, Грин, Толстой, Лермонтов – мы не хотели расставаться с ними после вечеров.

Спортивный зал… Здесь за окнами всегда шумят тополя, ветер перебирает, пересчитывает листья, выворачивает их серебряной изнанкой. И сейчас он говорит о чем-то с листьями, в чем-то их убеждает. И в этом зале пусто. Застыли в неподвижности черные кольца, блестит чистой выхоленной спиной конь, неподвижны рыжие маты.

Сейчас тишину нарушит басовитый звук звонка и топот бегущих ног. А когда школа снова окунется в тишину, из-за каждой двери можно будет услышать тысячу удивительнейших вещей: как образуются кристаллы и как может быть кристаллически прозрачной проза; куда ходит спать ветер и как бушевал он в день смерти Наполеона; отчего Земля круглая и как читал свои стихи Пушкин.

Уроки, уроки – открытие мира. Ведь для нас действительно здесь открывается мир. Мы приходим в первый класс, не умея читать, а потом читаем « Войну и мир», не умея считать, а потом вычисляем логарифмы и функции.

Мы поднимаемся все выше и выше. И каждый год нас встречают новые педагоги. Разные и похожие в одном – в желании дать нам знания. Они уводят нас в удивительную страну, где «в затонах стонут камыши, расцветают зори на стене», где бегут и « круто пенятся» по камням не замерзающие зимой ручьи, где умеет петь зима. И у этой страны есть свое название «Поэзия». Это жизнь, но жизнь , улучшенная тысячекратно, так как она отлита в грани ритма и рифмы.

И каждый год для наших наставников все начинается сначала, от детских каракулей написанного слова «мама» до сочинений на философские темы, от простейшего сложения до формулы Герона. Учителя… Люди, у которых, по сути, профессии нет, потому что специальность, указанная у них в дипломах, обозначает не работу, а… судьбу.

Каждое утро они идут в одни и те же классы одной и той же дорожкой вдоль школьной стены. Их повседневные задачи – уроки, контрольные, проверка тетрадей – важны, но не первостепенны. Главная роль учителя намного масштабнее, чем школьные будни. И, разумеется, в этой роли каждому из них непросто.

Первая и главная трудность учителя – он просто не может быть кем-то другим. Зачастую школа для наших учителей больше, чем жизнь. Вспоминаю своих учителей. Ласковая и добрая первая учительница, веселый классный руководитель, самая строгая учитель физики – все они на самом деле похожи. Их объединяют два качества: любовь к своей работе и грусть, если эту работу не ценят. Не все ученики понимают, что в школе учат не только биологии, математике, физике или литературе. Учат, прежде всего, жизни, пониманию, терпению. Вниманию и искренности. Доброте и верности.

Каждый учитель несет в себе эти качества, и только тогда, когда этот учитель настоящий, а таковых большинство, эти черты переходят и к его ученикам. Впрочем. Если уж мы говорим о настоящих учителях (а в нашей школе других нет), мы не можем сказать и о настоящих учениках, а все мы

– именно такие. потому что каждого из нас учат лучшие в своем роде педагоги. Учитель – это не только призвание, это еще и особая душа. Это человек, который способен не только дать путевку в жизнь, но и тот, кто способен сделать эту самую жизнь чуть лучше, чуть добрее, чуть светлее. Нам всем приходилось слышать выражение «учитель от Бога», и мы, взрослея, начинаем понимать что именно нам повезло, потому что все наши учителя такие.

Мы знаем, что очень скоро разойдемся по разным дорогам, когда окончим школу, но мы знаем и то, что, где бы мы ни были, мы всегда будем приезжать в родной город, приходить в родную школу и благодарить учителей за любовь, терпение, знания.

Руководитель работы: Галкина Ирина Владимировна – учитель русского языка и литературы Херсонского учебно-воспитательного комплекса «Общеобразовательная школа 1 ступени – специализированная школа II ступени – коллегиум» № 51 имени Г. А. Потемкина Херсонского городского совета.

Олейнікова Євгенія, Олейніков Михайло

З любов'ю до вчителя

Спочатку було небо і земля, а потім – світло, день і ніч… Бог звелів – і з'явилися риби у воді, піднялись у небо птахи, виросла трава, дерева, квіти…

І створив Бог сонце, бо ніщо не спроможне жити без сонця на землі, а згодом і людину за власним образом і подобою. Важко прийшлось людям обживатися без мудрого керманича і звернулись до Всевишнього за допомогою.

І створив Бог УЧИТЕЛЯ, і послав його на землю з благородною місією – навчити людей жити, долати труднощі, любити, милуватися світанком нового дня…

Відтоді спливло чимало часу, а вчитель залишається вчителем. Сіє добре, розумне, вічне… Ранкова зоря дарує нам радість народження нового дня, а вчитель – народження людини, щоденне спілкування з ближнім, пізнання світу.

Учитель – основа мудрого на світі, друг, порадник, ангел-хранитель дітей.

Учитель – це скульптор, творець душі і серця, але значно пізніше побачить те, що замислив, і визнання його роботи приходить із роками.

Учитель – це справжній артист: танцює, співає, декламує, стає актором, грає ролі, але « глядачі» не зустрічають і не проводжають його аплодисментами.

Учитель – це лікар людської душі, але «пацієнти» так часто забувають подякувати йому.

Учитель – це простолюдиназі своїми земними радощами і турботами, та він величний у своїх діяннях.

О вчителю рідний! Низько вклоняюсь тобі і щиро дякую за науку. Нехай слова любові і всенародної шани обізвуться в душі мільйонів колишніх,теперішніх і майбутніх учнів струнами мого серця.

Струна перша – струна пам'яті

Сонечко встає і шумить трава.
Бачу стежку, де проходиш ти, рідна ти.
Вчителько моя, зоре світова…
Андрій Малишко

Колись уперше ми прийшли до школи
Беззахисні, розгублені, малі,
Та вчителька хороша із божої руки
Змінила наші долі назавжди.
Вона навчила грамоти і доброти,
А ще порядними і чесними рости,
Любити тата, маму і свою родину,
І тільки нашу, рідну Батьківщину.
Вона була для нас, як мати,
Учила, доглядала щодня нас.
Будем завжди пам'ятати,
О перша вчителько, ми вас!
Хай біжать літа, як вода,
Та для нас ви завжди молода,
І зізнатися хочемо у цей час:
Ми вас любимо повсякчас.

Струна друга – струна любові

Те єдине, до чого треба
прагнути в житті, – це любов.
АдріаноЧелінтано

Учителю мій! Ти моє життя і мрія,
Окрилена душа і веселковий цвіт,
Всі помисли земні, свята любов, надія
Душа твоя – це неповторний світ.
Несеш ти людям серце на долоні,
Відкриту душу й теплоту,
Тебе шанують діти в Україні
За радість пізнання і простоту.
Ти у визнанні й славі мріяв жити,
Та лиш отримав з роками сивину,
Вір: учні тебе будуть пам'ятати,
нести в серцях любов твою святу.
Спасибі всім і кожному окремо
Від усього серця, від щирої душі!
Сьогодні ми любов свою несемо
І квіти рідної землі.

Струна третя – струна натхнення

У мене немає ніякого таланту –
Є лише наполегливість і допитливість.
Альберт Ейнштейн

Вулкан емоцій та ідей,
Новітні засоби й прийоми –
Це все для нас, для всіх дітей.
Щоб з темою були знайомі,
Щоб зрозуміти все змогли,
щоб зацікавилися хоч трохи,
Учитель сили віддає,
Конспекти пише до півночі,
І у мережі Інтернет
Для нас цікавинки шукає,
Бо вчить допитливих дітей
Й натхнення в нього не зникає.

Струна четверта – струна сподівання

Вся людська мудрість
полягає у двох словах:
Чекати і сподіватися.
Олександр Дюма

Ми завжди сподіваємось на краще,
На кращу долю вчителя, на матеріальний стан,
Та зараз всім потрібно як ніколи,
Щоб на землі наші не упав війни туман,
Щоб ми могли спокійно жити
І зброєю не погрожував сусід,
Щоб воїни змогли нас захистити
І Україна вже не знала бід.
Загиблі воїни, «Небесна сотня»
Щоб радо посміхалися з небес,
Бо в Україні настав мир і спокій
І в економіці уже прогрес,
У дружніх обіймах Захід і Схід
Крокують разом в світле майбуття,
Де вільна і заможна Україна,
Де мирне, лагідне життя!

Струна п'ята – струна мрії

Якщо ти можеш мріяти,
То зможеш здійснити свої мрії вжиття.
Уолт Дісней

Мрії бувають різні, іноді вони грізні,
Але більше за все цікаві та ласкаві.
Мріє учитель, щоб діти почали уроки вчити,
Домашнє завдання робити і тихо сидіти.
Мріє, щоб зарплата стала, як у депутата,
Щоб вистачало часу хоч на хвилинку сну.
Відпочивати в Єгипті або на Рив'єрі,
І хай не зашкодить це його кар'єрі.

І райвно лише раз на рік приїжджало
Зі святом учителя поздоровляло.

Струна шоста – струна вітання

Збагнімо ці слова, УЧИТЕЛЮ!
Ми горимо і згораємо в ім'я того,
щоб єднати людей узами
добрих побажань,
щоб людині хотілося жити від того,
що поряд з нею живуть люди.

Василь Сухомлинський

Тож прийміть від всіх вітання, наші любі вчителі,
Сійте розумне й вічне на благо рідної землі.
Ви прийміть від учнів школи щирий і палкий привіт,
Ми бажаємо Вам щастя і здоров'я до ста літ!
Всіх Вас поважаємо, по-дитячому ми любим Вас.
Ну, а як чогось не знаєм, ви пробачте уже нас!

Учителю мій, друже, пораднику!

Нехай віками славиться ім'я твоє, нехай вічно живе словотвоє в серцях людей! Нехай пам'ятають про добрі діла твої і діти, і внуки, і правнуки учнів твоїх!

Керівник роботи: Яриніч Ольга Федотівна – учитель Червоноблагодатненської загальноосвітньої школи І-ІІІ ступенів Горностаївської районної ради Херсонської області.

Григоренко Олександр

Перша вчителька

Перша вчителька моя
Старанна й наполеглива вона,
Усіх нас вчила рахувати
Також читати і писати.
В країну знань нас повела
І достеменно розповіла,
Що є добро, що є краса,
Де мрія наша сизокрила
На гілках волі спочила.
Які дива бувають в світі.
Що є всесвіт наш чудовий
Такий гарний, загадковий,
В якому любимо ми жити.
Спасибі вчителько моя,
Що ти мені знання дала,
Проклала шлях в широкий світ,
Щоб жив у ньому я без бід.

Керівник роботи: Іванченко Алла Анатоліївна.

Графіна Аліна

Моя вчителька

Шкільні роки залишають у нашій пам'яті світле і добре, адже в цей час ми ростемо, мужнішаємо й здобуваємо середню освіту. Кожен навчальний рік учнів зустрічають учителі. Одних ми згадуємо з повагою і вдячністю, когось ледь пригадуємо, згадуємо із болем у серці й гіркотою в душі. Учителі не тільки дають нам знання з предметів, вони навчають нас жити: з повагою ставитися до інших, бути уважними, чуйними, уміти мислити. Ці люди завжди з нами, вони дарують тепло, усмішки, а найголовніше – знання.

Немає на світі вчителя, який би не любив своїх учнів. У тяжкі миті вони можуть дати слушну пораду, допомогти вийти легко з ситуації, у якій ми опиняємося. Є багато вчителів, які присвячують школі та учням усе своє життя. До них відноситься вчитель фізики Бабенко Майя Олексіївна. Цій складній і дуже цікавій роботі вона присвятила все своє життя. І незважаючи на свій вік, учителька й досі продовжує працювати. Майя Олексіївна навчала мою бабусю – Тетяну Миколаївну, маму – Наталю Миколаївну, а тепер – і мене. А які цікаві уроки фізики? Учителька може так донести матеріал до учнів, що з першого разу ти зрозумієш, що таке інерція, Закон Архімеда чи Закон земного тяжіння. На лабораторних роботах так захоплюєшся, що не помічаєш, як плине час. І все цікаво, удосконалено, уроки сповнені яскравих фарб.

Своїми знаннями Майя Олексіївна притягує до себе, зацікавлює учнів, з нею завжди хочеться спілкуватися.

Можна ще багато розповісти про інших вчителів нашої школи, які передають свої знання, уміння нам.

Мені так хочеться подякувати моїм учителям за те, що змогли зігріти наші серця своєю любов'ю. Низький вам уклін за те добро, яке ви залишаєте в серцях своїх учнів.

Керівник роботи: Герасимова Любов Василівна, учитель української мови та літератури Нижньосірогозької загальноосвітньої школи І-ІІІ ступенів Херсонської області.

Шеховцова Анастасія

Наставнику

Не так вже гріє сонце золоте.
Міським провулком пролітає вітер,
І знов, аби пізнати щось нове,
Ти поспішаєш в школу, в царство літер.

Вас зустрічає рідна усмішка і очі,
Що сповнені тепла, тривог, турбот.
Людини, що незламно нас навчала,
Не вимагаючи за це винагород.

Він мудрий викладач, порадник,
Вершин земних наук коритель,

Він наш авторитет, наставник, –
Все у собі зібрав Учитель.

І день за днем Він вчить, допомагає
Здійматися по сходах знань угору.
Одну за одною помилки виправляє
Без закидів чи проявів докору.

Досвідчений і пильний педагог
Готує до реаліїв життя,
Допомагає в час журби, тривог
І відкриває таїни буття.

Останній дзвоник скоро продзвенить,
Востаннє всі зберемося надворі
Й ловити будемо останню мить
З наставником у щирій ми розмові.

Він відпускає знов своїх дітей.
Їх – рідних не по крові, а по духу,
Які лиш вчора бігали по школі,
І аркуші гортали букварів.

Учителі! Ми щиро вдячні Вам
За скрині знань, що Ви їх нам відкрили,
За Вашу твердість, непохитність і незлам.
Пробачте, що так пізно зрозуміли…

Керівник роботи: Потапська С. В. – учитель української мови та літератури Херсонської гімназії № 6.

Герасимов Артем

Третій тип

Відкривши подряпані двері свого під'їзду й протерши закислі від жалюгідного, але все ж таки сну очі, я спостерігаю знайому мені вже одинадцятий рік картину: десятки учнів найрізноманітнішого віку човгають по перемішаному з багнюкою асфальту, тягнучи на плечах маленькі рожеві портфельчики, таким чином, ніби весь їх розпач стосовно шкільних «тортур» спресовано у важкі цеглини й напхано в ті рюкзаки. Подекуди біля них височать суворі й похмурі батьки в довгих пальтах, зі шкіряними барсетками на зап'ясті. Очевидно, що цим дорослим їхні діти здаються занозою, яку потрібно кормити, поїти, ще й додатковий час витрачати на прогулянки до дурнуватої школи.

За багато років я навчився чітко й безпомилково визначати тип людини, яка проходить повз мене в цьому ранковому гармидері. І не важливо, чи це банківський клерк, чи заводський роботяга – у всіх є особливості, які одразу кидаються в очі. Є й спільна риса у всіх цих обивателів – їхні обличчя зморщені, заморені, нещасні, й здається, що вони йдуть не на улюблену роботу, а в газову камеру нацистського концтабору

десь в Дахау. Проте серед журби школярів і внутрішньої ненависті дядьок і тьотьок вимальовується третій тип силуетів, що кожного дня майорять в околиці школи. Це Оксана Михайлівна, Сергій Володимирович і, звичайно, Євгенія Василівна в стриманому платті й з довгою хустиною на плечах. З першого погляду, такі ж самі дорослі чоловіки й жінки, але, будучи життєрадісними вчителями, вони завжди тримають широку, як Дніпро, посмішку й тому ніколи не залишаться непоміченими в переповнених коридорах. Хто знає, хто їх стоматолог, чи, може, пластичну операцію якусь зробили? Більш, напевно, вірогідно, що, як мати любить пискляве немовля, світила знань закохуються в освітній безлад і вже ніколи не можуть детоксикуватись від цього наркотику. Цього дня я дозволив собі такі філософські міркування тільки через те, що необачно засидівся перед телевізором і забув написати твір з української мови, тому мені потрібно було відволіктися від думок про довгий ланцюг покарань від вчительки до батька з ременем, що чекав на мене ввечері.

Пролунав дзвоник з останнього уроку, і настав час здавати написані роботи. Звичайно, усі мої однокласники чимдуж побігли кидати свої псевдоромани на подвійних листках на великий пошкрябаний учительський стіл. Я гадав, що зможу пересидіти кульмінацію й потім непомітно прослизнути в двері. Вже схопивши портфель, я майже перетнув поріг класу, але з-за спини почув трохи знервований і злий голос Євгенії Василівни. Я підійшов до неї, схиливши голову, чекаючи на вирок, що мав фактично вирішити долю моїх вихідних.

Моя вчителька стояла наді мною, хоч і була на голову нижча, а її блискучі карі очі свердлили в моїй макітрі дірки, наче надпотужний лазерний бластер був вмонтований в її сітківку. Ці промені мали проникнути через череп у самий мозок – моє звалище знань, перемішаних з мультиками й Інтернет-сторінками. У цей момент я відчув, як мій живіт почав спазмувати, наче сотні мурах лоскотали його зсередини, намагаючись знайти залишки моєї ранкової яєчні. Звичайно, мої долоні рефлекторно спітніли, ноги відмовлялися тримати навіть мою вагу дистрофічного в’язня, а перед очами покотився сльозо-дурманний туман. Чесно кажучи, ненавиджу ситуації, в яких я втрачаю контроль над своїм тілом, що перетворюється в слимака з епілептичними нападами.

В ту секунду ми обидва усвідомлювали логічне продовження нашого безмовного діалогу. Євгенія Василівна, очевидно, чекала на дурнуваті відмовки про собаку, що з’їла твір, або маленького брата – Пікассо з набором кольорових олівців. Я ж, у свою чергу, на власному досвіді за одинадцять років зрозумів, що навіть медична довідка не облегшує провини, тому вирішив сказати правду й бути покараним за всією строгістю шкільного трибуналу. Учителька вислухала мене, не видаючи жодної емоції, жодного натяку на її передуючу реакцію, і тому в певну секунду я навіть засумнівався в своєму «чистосердечному».

Коли останнє слово витекло с моїх уст, у класі запанувала така бридка тиша, що тривала, напевно, декілька секунд, проте в моїй свідомості – вічність. І раптом Євгенія Василівна сказала: «Добре, принесеш завтра». І в цю мить, наче блискавка гримнула в мою голову й пройшла через кожен м’яз аж до самих п’яток, в очах розвіялась пелена, а живіт вже від

голоду забуркотів як болотне чудовисько. І де крики з істерикою, де погрози й шантаж?

Озирнувшись, клас був порожній, не беручи до уваги моє контужене тіло. З істотним полегшенням я спускався по сходам нашої школи, що вже здавалася не такою сірою і неживою спорудою; я з радістю роздивлявся картини й плакати на стінах, які, як правило, завжди випускав із поля зору. Проте з моєї свідомості не йшла думка про Євгенію Василівну та її вчинок. Якою ж потрібно бути людиною, щоб мати таке добре й ласкаве серце, любити кожного вуличного хлопчиська й пробачати щодня протягом багатьох років за те, що вже в печінках сидить? Учителі пропускають через себе тисячі маленьких «людят» і спостерігають за їхніми долями, віддаючи себе задарма. Вони як свічки, що освітлюють інших, згораючи самі. Вони не отримують значних грошей, слави й соціального статусу, проте не сходять з цієї вузької й каменистої стежки. Як можна переоцінити таких людей, і як можна не поважати цю самовіддачу?

Відчувши, що глобальні думки знову почали гнітити мене, я вийшов на шкільний ганок й широко вдихнув солодке повітря своїми грудьми. В очі одразу кинулась жіноча постать, що в білій шкіряній куртці, на високих каблуках і з товстенною валізою намагалася обійти великі калюжі й добратися до свого новенького білого джипу. Напевно, вона пішла складати конспекти й готуватися до наступного дня, коли прийде черговий ледар, щоб посміхнутися йому тією ж щирою посмішкою й наповнити життя хоч якимось сенсом.

Керівник роботи: Окул Євгенія Василівна – учитель української мови та літератури Каховського НВК «Гімназія – спеціалізована школа І ступеня з поглибленим вивченням іноземних мов» Херсонської області.

Зайчук Андрій

Вчителько моя…

Вчителько моя, зіронька ясна,
Кращої за тебе ніде не знайти.
Радості й печалі завжди поряд йшли,
Коли ти учила любити книжки.
Віддаєш ти школі серце золоте.
Співпереживати, мріяти , кохати
І долати труднощі нас навчаєш ти.
Завжди пам’ятатимем ми твої уроки,
Посмішку ласкаву, очі осяйні.
В світ літератури – подорожували
Й разом із героями сенс життя шукали.
Вчила нас ти мріяти
І добро творити.
За це тебе, вчителько,
Як не полюбити!
З уст твоїх усміхнених
Мова ллється ніжна, проста і чарівна.
І кожне слово в душі пророста.

Як би можна: в світі я зібрав всі квіти
І доріжку до школи вистелив тобі.

Зайчук Андрій

Мистецтво справжнього вчителя…

Так багато сказано гарних і теплих слів про Вчителя. Як не захоплюватися ним? Так хочеться про нього говорити, говорити, говорити… Він заслужив це по праву.

Немало складено пісень, написано віршів про людей цієї незвичайної професії.

Мені пощастило в житті: я навчаюся у школі, де дають знання досвідчені, розумні, талановиті педагоги. Так серед них є та, уроками якої я захоплююсь, чекаю їх з великим нетерпінням, але вони лише два рази на тиждень – це уроки вчителя світової літератури та російської мови Зеленої Наталії Василівни.

Мені так хочеться розказати про цю трудівницю освітянської ниви – мого вчителя і вчителя моїх батьків. Це людина з великим життєвим досвідом, яка виховала і вивчила вже два покоління дітей у селі.

Учительська доля…

Як вона подібна до долі тих, хто пов'язав своє життя із школою. Селянська родина. Добрі, лагідні, люблячі батьки. Дитинство. Школа. Зустріч із Учителем із великої літери, який зумів запалити творчу іскорку, прищепив любов до майбутньої професії, озброїв знаннями. Уроки Павлової Клавдії Дмитрівни, вчителя української мови та літератури, були казкою, які запам'ятала на все життя школярка Наталка Самарська, а в майбутньому уже і сама вчитель – Наталія Василівна

Ця особистість неординарна. Педагогічний стаж вона розпочала старшою піонервожатою. А потім навчання у Херсонському педагогічному інституті імені Н. К. Крупської. Отримавши диплом, починає відповідальну працю в мальовничому степовому селі Костянтинівка, де знайшла свою долю й оселилася назавжди.

Наталія Василівна Зелена – творча особистість. Людина, яка любить всіх і все, що її оточують. Добрим словом, душевним теплом Наталія Василівна так щедро обдаровує всіх. Ніжна усмішка, ласкавість очей постійно зігрівають і підтримують вихованців.

Захоплююсь її невтомною енергією, непосидючістю. ЇЇ уроки чарують, надихають, заставляють думати, співпереживати, любити, розуміти і поважати тих, хто поряд, шанувати людей праці, талант, поважати особистість, шукати сенс життя, плекають віру та надію, любити поетичне слово.

Класична література в школі – шлях до самопізнання, самовизначення, самовдосконалення, бальзам для душі… Мій учитель відкрила мені незвичайну сторону літератури… Ходити на уроки вчителя, який захоплений літературою, у якого під час викладення навчального матеріалу очі горять захоплюючим вогнем, мрійливим блиском, – це задоволення. Я задоволений, що відвідую уроки Наталії Василівни, педагога з великої літери, на неї хочеться рівнятися, з нею хочеться поговорити про земне, величне. Чому? Вона вміє вислухати, підтримати, порадити, тому що сама захоплена в літературу, поезію.

На уроках світової літератури дедалі захоплюючись своїм учителем, затамувавши подих, разом із однокласниками слухаємо розповіді про античну добу, добу бароко, Просвітництва, класицизму, реалізму, модернізму та їх представників, які у своїх творах у художній формі втілили історичний розвиток цивілізації. Завжди будемо пам'ятати Прометея, Гобсека, Гамлета, Фауста, Жульєна Сореля, Раскольникова, Анну Кареніну, Грегора Замзу, Майстра, Маргариту, Дон Кіхота, Ромео, Джульєтту та інших неперевершених літературних героїв.

За організаторські здібності, вміння працювати з людьми, неординарне мислення люди обирали її сільською головою, в районний комітет заввіділом учнівської молоді. Та покликання вчителя повертало знов і знов її до школи, без якої вже не уявляла свого життя Наталія Василівна. Не один рік працювала заступником директора з виховної роботи, класним керівником. Раділа разом із односельцями школі-новобудові, про яку мріяли костянтинівці не одне десятиліття.

Важко уявити скільки журнальних і книжкових сторінок перегорнуто, опрацьовано довідників та словників, скільки інформації переглянуто в Інтернеті, скільки малих і великих художніх творів перечитано Наталією Василівною. І все робилося для того, щоб зацікавити нас, учнів, дати ґрунтовні та міцні знання. Всі її думки, почуття, педагогічна діяльність направлені на виховання майбутніх гідних громадян нашої держави – України, людей із великої літери.

Життєва стійкість і вміння знаходити вірні рішення в непростих реаліях сьогоднішнього життя дають свої результати: чотири випуски учнів, – і ні за одного із вихованців-випускників не доводиться червоніти. Зронені в душу школярам слова дали свої результати: завжди і при будь-яких обставинах залишатися Людиною.

Невпинно летить час і я не зчувся, як минуло 6 років від першої зустрічі із Наталією Василівною. А вона залишається такою ж людиною дивовижної вдачі, невтомною трудівницею, вірним другом, дружиною, мамою, а тепер ще й люблячою бабусею, милою і чарівною жінкою, завжди в оточенні учнів, учителів, друзів і знайомих, які цінують і поважають її за ерудицію, доброту і щедрість душі, людяність, інтелігентність, ділову активність, високу мовленнєву культуру, толерантність, професіоналізм і компетентність.

Пірог Владислав

Моїй першій вчительці

Наша вчителька як свято
Мелодійна й чарівна.
На уроках допоможе,
В усіх справах – переможе,
Всіх навчить вона всьому.
І читати, і писати, і уміло рахувати,
Бігати, стрибати і друзів поважати.
Леся Степанівна весела, дбайлива,
Прекрасна і мила.
Ми любимо її як мати

І будемо завжди поважати.
Хай буде згадка їй про нас
Енергійний дбайливий 4-Б клас.

Керівник роботи: Жиляєва Леся Степанівна – вчитель початкових класів загальноосвітньої школи І-ІІІ ступенів № 32 Харсонської обласної ради.

Маляренко К., Глєбова Є.

It taken a big heart to help shape little minds

The best teacher teaches from the heart not from the book.

Each child is a unique person and real teacher always encourages their individual talents and strengths.

A teacher looks beyond each child's face and sees inside their souls.

Caring heart of a real teacher always respects and understands.

Having a special touch and a ready smile a real teacher takes the time to listen to both sides and always tries to be fair.

Every day teacher teaches the entire child and helps to build confidence and raise self-esteem.

Real teacher makes a difference in each child's life and affects each family and the future of us all.

Міщенко Олександра

Учителю мій!

Я – донька вчительки. І не з чуток знаю, якими нелегкими і виснажливими бувають шкільні навантаження, наскільки складною відповідальною є робота вчителя. Проте, я впевнена, ваші зусилля – неоціненні для виховання нашої молоді.

Учитель – людина, яка навчає інших, передає свої знання, життєвий досвід. У вузькому розумінні – спеціаліст, який проводить навчальну та виховну роботу з учнями в загальноосвітніх школах різних типів. Педагог – особа, що займається викладацькою чи виховною роботою і має необхідну підготовку в цій області. Слово «педагог» у Стародавній Греції означало дослівно «провідник дитини». Можна говорити про те, що вчитель – це одна з найдавніших професій в історії людства. Також відома ще одна назва вчителя – майстер, тобто знавець своєї справи, яка широко вживалася як в церковних братствах Середньовічної Європи, так і в школах східних єдиноборств.

Школа – наш другий дім. А кожен із нас мріє, щоб у цьому домі було тепло й затишно, надійно і спокійно. Цей затишок у школі створюють вчителі. У Таврійській загальноосвітній школі дружний колектив учителів та учнів. На мою думку, школа без учителів – це пусті стіни. Школа дає нам опору, дарує тепло і радість. Школа – це головна сходинка у нашому житті. Вона формує в нас характер, вчить нас життєвої мудрості. У школі ми знаходимо справжніх друзів і перше кохання. Школа – це те місце, де ми переживаємо перші радощі перемог і намагаємося приховати гіркі сльози поразок. Школа вчить нас долати труднощі та не зупинятися на досягнутому. У нашій школі працюють дуже чуйні вчителі, які допомагають і словом, і ділом. Наші вчителі люблять нас, піклуються про нас, як про власних дітей. Мені дуже шкода, що доведеться прощатися із рідною

школою, адже два роки пролетять непомітно. Я бажаю своїй рідній школі процвітання, благополуччя, успіхів.

Перший клас, перша зустріч із вчителем. Учитель ніжно обіймає та ласкаво запрошує на перший урок. Навколо щасливі обличчя дітей та посмішки батьків. У першому класі дуже багато справ зустріло нас: треба фрукти рахувати й по складах книжки читати. Але як би нам це не було важко, нас завжди підтримував він – учитель. Він завжди захищав, заспокоював ат підтримував нас.

Він навчив нас малювати, а у відповідь ми обмальовували зошити та стілець вчителя крейдою. Він навчив нас робити поробки, а у відповідь ми робили їх із паперів учителя. Він навчив нас обережно поводитись із гострими предметами, а у відповідь ми підкладали йому кнопки на стілець. Він навчив нас на фізкультурі бігати та стрибати,а у відповідь ми робили ці фізичні вправи на математиці та читанні. Так, звичайно, ці часи пройшли і ми вже розуміємо цю вчительську відповідальність. Я вважаю, що вчитель – це дуже важка та відповідальна професія. Адже в його руках майбутнє нашої держави. Як це благородно: давати іншим знання, бути порадником і взірцем. На мою думку, не кожен може стати вчителем. Для цього потрібно багато працювати, займися самоосвітою, щоб уроки стали цікавими і корисними. Не кожен може впоратися з цією працею. Труд учителя складний. Учитель, наче садівник, що ніжно пестить квіти і намагається із простого паростка виростити гарну квітку. Але іноді трапляються недбалі учні, які не хочуть вчитися та пізнавати щось нове. І тоді вчитель робить усе можливе, щоб бути корисним цим учням, а у відповідь учень просто відмахується рукою. Я дуже люблю та поважаю свою першу вчительку, Кравченко Ірину Петрівну, адже вона – це людина, завдяки якій я вмію грамотно писати твори, умію розв'язувати складні математичні задачі, умію малювати гарні малюнки. Я дуже вдячна своїй першій вчительці за те, що вона робила для усіх нас.

Також я не можу не згадати про свого класного керівника, Варламову Ірину Павлівну. Мій класний керівник – це та людина, на яку завжди можна покластися, якій можна розповісти все, що наболіло, у якої можна спитати пораду та просто поговорити. Вона завжди була доброю до нас, але ми цього не цінували. Вона допомагала у вирішенні будь-яких питань, але і цього ми не цінували. І ось у 10 класі нас звели, я ми потрапили до іншого вчителя. У класі вже зовсім інша атмосфера та інші клопоти. І тільки зараз ми розуміємо, скільки гарного зробила для нас Ірина Павлівна. А зараз ми ходимо до неї, згадуємо ті щасливі моменти та сумуємо, розуміючи, що цього не повернути. Як зараз пам'ятаю: наш клас виграв звання «Кращий клас року». І все завдяки їй. Багато учнів довіряють їй свої таємниці, діляться проблемами, адже знають, що вона і підтримає, і порадить. Вона завжди цікавилась життям класу. Вона знала, хто з ким і чому посварився, що зробити для примирення. Її секрет утому, що вона бачить у школярах не маленьких дітей, а особистостей із індивідуальними характерами. Вона поважає учнів і так знаходить ключик до кожного. Звичайно, усе ідеально не буває. Часом у нашому класі і сварки траплялися, і проблеми. Наш класний керівник – це наша друга мама. Я думаю, кожен учень колишнього 9-Б класу вдячний нашій Варламовій

Ірині Павлівні за тепло та поради, за все, що вона зробила для нас. Нам дуже пощастило із класним керівником. І коли ми покинемо школу, де б ми не були, ми завжди будемо пам'ятати її усмішку, її погляд, її тепло та турботу.

Я бажаю усім людям такої шляхетної професії міцності і терплячості, родинного затишку і нескінченного бажання працювати, гідної оплати вашої праці. Хочу, аби вам завжди вистачало часу і любові на своїх близьких, зичу вам вдячних і допитливих учнів.

Керівник роботи: Чумаченко Катерина Іванівна – вчитель української мови та літератури Таврійської загальноосвітньої школи І-ІІІ ступенів Голопристанського райну Херсонської області.

Бевза Анастасія

Eloge aux enseignants

La profession de l'enseignant est fière et respectée. Elle exige du rythme constant, de nouvelles connaissances , du désir de développement personnel et du travail infatigable. On ne devient pas l'enseignant, on le naît.

Nous remarquons rarement quelle importante contribution des enseignants investissent dans notre vie . Nous nous sommes habitués d'accepter comme un fait ordinaire la richesse qu'il s nous donnent tous les jours. Nos enseignants investissent beaucoup de force et d'inspiration dans nos âmes, et leur travail inestimable nous remplit du soif de s'instruire et atteindre au niveau de nos maîtres.

Vous souvenez-vous de votre premier professeur? Dans mon esprit est fermement imprimé l'image d'une bonne et bienveillante femme qui m'a appris les règles de base de ma future vie. Grâce à sa persévérance et son attention j'ai appris à surmonter les obstacles et gagner en allant vers un nouveau but. Je suis très reconnaissante de l'expérience qu'elle m'a donnée.

Mais chaque enseignant est unique en son genre.. Il donne un morceau de lui-même, il veut aider et devenir un support et un soutien solide pour chaque élève. Je ne souhaite à chaque élève que des enseignants qui n'ont pas peur de vous donner un coup d'épaule dans les moments difficiles. Appréciez ceux qui vous donnent les connaissances, car les connaissances c'est le pouvoir!

Канюс Сергій

Учителю

Життя твоє проходить між дітей,
А в тебе неймовірно їх багато.
Мільйон питань і стільки ж в них ідей,
І кожного із них послухати у тебе вистачає часу.
Учитель! Дивовижна ти людина –
Творець, наставник і в своїй професії митець,
І кожен день для тебе в школі свято.
Ти кожен день життям своїх дітей живеш,
Ти знаєш їхні помисли і мрії,
Радієш злетам, бачиш сум в очах.
Учитель! Неймовірна ти людина,

І лине пісня лебедина.
Учителю, живи сто літ
Й неси знання у білий світ!

Керівник роботи: Буряк Наталя Володимирівна – вчитель української мови і літератури Червоноперекопської загальноосвітньої школи І-ІІІ ступенів Каховського району Херсонської області.

Юрченко Каріна

Ode au professeur

Le métier du professeur, à mon avis est unique. Le dieu a créé un grand Miracle – la personne. Il lui a donné la vie, lui a aspiré l'âme et a expédié le bateau humain à la navigation à l'océan sans bornes de la vie. La tempête et les intempéries, les tempêtes et les commotions guettent la personne sur cette voie difficile. Mais il y a celui-là, à qui son destin n'est pas indifférent, qui s'inquiète et éprouve, qui le ferme des infortunes par son aile, qui aime tout simplement. C'est le Professeur. Il est toujours à côté. C'est lui qui rencontre son élève avec un bon sourire qui a franchi le seuil de l'école. C'est lui qui regarde avec l'alarme les yeux de l'enfant remplis de peur, lit dans ces yeux la question muette et calme tendrement. C'est lui qui aux moments de l'émotion chaleureuse de l'enfant vient en aide, répond, traite la blessure chaleureuse. C'est lui qui se réjouit aux victoires de l'enfant, probablement, plus que lui-même.Le grand coeur du professeur se bat à l'unisson du petit coeur de son élève.

Ода учителю

Профессия учителя, на мой взгляд уникальна. Бог создал великое Чудо – человека. Он дал ему жизнь, вдохнул в него душу… и выпустил человеческую лодку в безбрежный океан жизни. Буря и непогоды, штормы и сотрясения подстерегают человека на этом трудном пути. Но есть тот, кому небезразлична его судьба, кто волнуется и переживает, кто закрывает его от невзгод своим крылом, кто просто любит. Это Учитель. Он всегда рядом. Это он с доброй улыбкой встречает маленького человека, переступившего порог школы. Это он с тревогой заглядывает в наполненные страхом ребячьи глаза, читает в них немой вопрос и ласково успокаивает. Это он в моменты душевного переживания ребенка приходит на помощь, откликается, лечит душевную рану. Это он радуется победам ребенка, возможно, больше, чем он сам. Это его сердце бьется в унисон маленькому сердцу.

Гараміта Христина

Професія – вчитель

Як багато у світі різних професій! Проте, як говорять, «все професии нужны, все професии важны». З багатого розмаїття мені б хотілося виділити одну особливу – це професія вчителя. З жовтня вся Україна святкувала День учителя. Для мене цей день 2014 року запам'ятається як ніколи. Він був переповнений сум'яттям почуттів:переживань і страху, великої відповідальності і великих сподівань, гордості та любові, теплих та

добрих спогадів. Таким яскравим слідом у моїй душі залишився цей день. Так як ми вже 10 клас, по традиції нас було назначено головними в нашій рідній Таврійській школі, тобто відбувся день самоврядування. Ми готували святкову лінійку для вчителів з привітаннями, поздоровленнями, піснями, віршами, квітами, також був зачитаний «Наказ по школі», згідно з яким учні 10 класу ставали на цей короткий час вихователями, класоводами, вчителями-предметниками та адміністрацією школи. Особисто я була вчителем фізики і директором школи. Хочу сказати, що за довго до цього дня в очах однокласників я бачила якусь несерйозність та байдужість, проте вже після проведення уроків-робочого дня, я бачила стомлені сумні очі. На власному досвіді я переконалась, як все-таки проводити уроки, особливо якщо у класі 27 і більше учнів, а на день в тебе по 7 уроків. Я ніколи про це не задумувалась, але чесно кажучи, дуже важко не те, щоб навчити чомусь дітей за ці нещасні 45 хвилин, а просто заспокоїти їх. Перший урок пройшов ще якось на диво спокійно, можливо, це був клас спокійніший, а от другий… Я так намагалася кожному хоч щось донести, що аж захрипла, а десь за 5 хвилин до кінця уроку я, стомлена, мовчки сіла за стіл, схиливши голову. Не розумію чому, але, зайшовши в учительську, на запитання нашої вчительки фізики Чередніченко І. А:» Христина, ну як?», я відповіла:»Жах», і всі присутні там учителі засміялись. Можливу в цьому і є певна доля сміху, але тільки для них, майстрів своєї справи, досвідчених і мудрих. Після нашого «важкого» трудового дня наш класний керівник Савицька Т. М зібрала нас у класі. Я дуже здивувалася, коли вона спеціально для нас спекла величезний торт і принесла його нам пригощатись і підбивати підсумки. Я виголосила невелику промову, напевно, це не було найкраще поздоровлення у світі, але всі слова йшли від щирого серця, від усього пережитого за день, і саме тому усім присутнім вона сподобалася, адже в усіх у нас були схожі емоції, почуття. Напевно, якщо б не відбувся цей день, ми б так і не зрозуміли, як багато насправді значить для нас учитель. Він – це друга мама чи тато, а школа – це наш другий дім. Де, як не в школі, нас будуть ще так любити і жаліти. Перша вчителька ще з малечку навчала нас чомусь новому, непізнаному. Закладала в наші душі маленькі зернятка, які згодом плекали та доглядали наші теперішні керівники та вчителі-предметники. Взагалі, дуже багато хочеться сказати вам, учителі. Ніякі слова подяки не зрівняються з почуттями, які ми до вас відчуваємо. Ми щиро дякуємо за вашу працю, за ваші старання чомусь нас навчити, за любов, за турботу, за розуміння, за вчасного прочухана одуматись і йти далі до бажаних висот. Дякуємо за ваші теплі посмішки, гарний настрій, за життєвий досвід, який ви намагаєтесь нам передати, за звичку надто багато нам пробачати, ми інколи скажемо щось, частіше всього навіть не подумавши, і забуваємо про це, а вас це зачіпає за живе, залишає рани в серці, і ми б дуже хотіли за це вибачитись. Адже ми вас цінуємо, як нікого. Ви-майстри своєї справи, і ми точно знаємо, що як би ви на нас не сердилися, що б ми не скоїли, ви все-одно нас дуже любите, а ми в свою чергу вас безмірно поважаємо. У нашій школі чудесний вчительський колектив, я з гордістю можу сказати що всі вчителі-професіонали своєї справи. З особливим трепетом хотілося б розповісти про декількох учителів. Один з наших небагатьох учителів-чоловіків – вчитель історії, етики та правознавства – Дроботенко Юрій

Володимирович. Без жодного перебільшення можу сказати, що на його уроки я ходжу як на свято. У нас завжди тепла, дружня, навіть сімейна атмосфера на уроках, він ніколи не образить, в свою чергу він завжди пояснить тему, домашнє завдання, відповість на будь-яке запитання. Він працює у нашій школі вже шостий рік, навчає нас з 5 класу, Юрій Володимирович часто нам говорить, що ми швидко подорослішали, виросли, змінились, а ми лише з посмішкою на устах згадуємо ці часи. У школі він став для нас другим татом. Потім хотілося б згадати про наших любих філологів-учителів української мови та літератури і світової літератури – Чумаченко Катерину Іванівну і Варламову Ірину Павлівну. Саме вони ще з початку навчання в середній школі зародили в мені прагнення образно мислити, всі ці роки навчали мене писемності, культури, літератури. Ці вчителі вірили в мене, хоча тоді я була лишень маленька дівчинка з багатою уявою і великим внутрішнім світом , вважали мене талановитою дитиною, допомагали мені, готували до конкурсів, олімпіад. Це вони навчили мене всього того, що я зараз умію, і я їм дуже за це вдячна. Адже я вважаю, що це повністю їх заслуга у моїх теперішніх перемогах, саме вони вселили в мене любов до прекрасного, до рідного слова. Хотілося б ще згадати вчителя англійської мови – Прокопишину Катерину Никонівну. Це дуже мудра вчителька, в неї великий стаж роботи і життєвий досвід, певно тому до кожного учня вона має індивідуальний підхід. Катерина Никонівна часто розповідає нам, як важливо знати англійську мову. Я це розумію, я мрію її вивчити і згодом подорожувати, побачити нову, інакшу культуру, життя і всіма емоціями поділитися з нею, з тою, хто величезним захопленням так нам розповідав про це. Саме вона подарувала мені цю ейфорію англійського життя, що не треба жити буденно, треба кожного дня прагнути до чогось кращого, ідеальнішого, що ніколи не треба зупинятися на досягнутому, а лишень вірити в себе і свої сили і йти вперед.

Також хотілося б сказати велике «дякую» нашій дорогій вчительці фізики, математики та астрономії – Чередніченко Ірині Анатоліївні. Саме вона провела мене в світ дивовижних наук та світил, просторів та всесвітів, подарувала любов до пізнання математики та фізики, навчила по-художньому любити науки. Не було жодного уроку, щоб ми просто опрацьовували тему. Ірина Анатоліївна завжди готує щось цікаве, причому не тільки в сфері точних наук, а й в творчій сфері, адже раніше вона вела гурток «4Н», який, на жаль, зараз розпався. Але наша велика форейчівська сім'я і досі разом. Ми часто збираємося, іноді просто, щоб поговорити. Між нами ніколи не було суворих, ділових відносин, ми завжди лагідно, любляче до неї відносились, в свою чергу вона завжди любила нас як своїх дітей, часто переживала та допомагала. Словом, за цей Великий Учительський Труд, можна дякувати ще довго. Любі наші вчителі, ми всіх вас дуже любимо, пам'ятаємо і ніколи не забудемо, бо саме ви дали нам той найважливіший квиток у життя, витрачаючи на нас свої нерви, свою молодість.

Птахами в вирій роки відлетять,
Прийде пора назавжди розпрощатись,
Калейдоскопом пройдених занять,

Ми обіцяємо ще не раз вертатись,
Ви світ нам відкрили,
І де б не жили ми для школи
Навіки відкриті серця.

Керівник роботи: Чумаченко Катерина Іванівна вчитель української мови та літератури Таврійської загальноосвітньої школи І-ІІІ ступенів Голопристанського райну Херсонської області.

Іваницька Людмила

Шана вчителям

Вчитель нас завжди повчає,
Уму-розуму навчає.
Якщо є які питання –
Він знайде їм розв'язання.
Не виходить якась справа –
Та для нього – це ж забава!
І напише правильніше,
Щоб було нам всім зручніше.
Він підкаже і навчить
Як на світі дітям жить,
Як писати А і Б,
Де знайти рівняння те,
Скільки буде два і два,
Чи є лапи в павука?
Хто такий Геракл, Зевс
І чи є вони й тепер?
Як той дріб перевести
Чи склади перенести –
Все це знає МУДРИЙ ВЧИТЕЛЬ,
Він – КРАЇНИ ЗНАНЬ ПРАВИТЕЛЬ!
Вдячні вчителі ми Вам,
Що знання даєте нам.
За урок і за мораль
Треба дати Вам медаль.
Не просту, а золоту
За Вашу ласку й доброту,
За красиві Ваші очі
Й за недоспанії ночі.
За те, що контрольні перевіряєте
І оцінки виставляєте.
Ми вклоняємося Вам,
Любим нашим вчителям:
Завжди юним і красивим,
Талановитим й креативним,
Молодим душею й тілом
І завжди у всьому вмілим.

Луганська Анна

Вчитель вчителів

Вчителько моя… Бачу завжди тебе стриманою, впевненою у собі, вимогливою. Твої уроки – то безмежний океан, по якому ми, твої учні. Подорожуємо у твої краї, підкорюючи щоразу все нове, незвідане. Ти вчиш мене бути сильною у цьому житті. Вміти вирішувати всі проблеми і переборювати труднощі. Так сьогоднішнє життя нелегке. Але ти завжди націлюєш мене на те, що людина господар своїх бажань, що потрібно примушувати себе робити те, чого, інколи, не хочеться, але треба. Справжня людина вміє долати труднощі і бути слухняною своїй суворій волі.

Сьогодні я випускниця школи. Старанно і наполегливо готуюся до вступу у самостійне життя яким воно буде залежить лише від мене. Але де б я не була, куди б не завела мене життєва дорога, я буду пам'ятати твою науку. Моя вчителько. Я впевнена, що з твоєю підтримкою мені буде легко іти по житті. Адже твої уроки я засвоїла на найвищий бал. Знаю, що процес навчання безперервний, тому доведеться навчатися все життя. Але твоя наука для мене найвагоміша, адже ти, най?улюбленіша вчителько, – моя МАМА. І я пишаюся тим, що маю тебе – найкращу, найріднішу. Найдорожчу.

А хто тебе навчав? У тебе теж були свої вчителі? Що розповіси мені?

І мама розповіла мені про свого вчителя, який навчав її та багатьох учнів нашої школи, які також є його учнями та стали вчителями. Вчитель вчителів – ось його звання.

«Багато випробувань випало на долю цієї непересічної Людини: лихоліття війни та німецької окупації, важка вчительська робота у післявоєнні роки, улюблена робота, якій присвячено 46 років життя…

Народився Іван Федорович Тимчура 4 січня 1924 років сім'ї селянина-бідняка, в селі Велика Благовіщенка, де і живе до цього часу. В сім'ї було 3 дітей: син та двоє доньок (Іван, Катерика та Галина). Батьки виховували у своїх дітей, найкращі риси людини – доброту, повагу до старших, любов до рідних, своєї землі. А найзаповітнішим бажанням батьків було бачити своїх дітей освітченими.

Справжньою гордістю для батька й матері став єдиний син Іван…

З 7 років хлопець почав ходити в семирічну, а пізніше в десятирічну місцеву школу, навчався добре, тягнувся до знань, а після закінчення школи мріяв вступити до педагогічного інституту. Закінчення школи припало на страшний в історії 1941 рік. Війна, розв'язана фашистами, зруйнувала долі багатьом юнакам та дівчатам, серед яких був , зовсім ще юний Іван…

Наша місцевість була окупована німцями 14 вересня 1941 року. Під час окупації Іван Федорович працював у колгоспі на різних роботах, а з серпня 1942 року був призначений на посаду вчителя української мови та літератури в своєму рідному селі Велика Благовіщенка. Але німецька навала не дала змоги навчати дітей… 30 жовтня 1942 року разом з іншими хлопцями та дівчатами Іван Федорович був примусово вивезений в Німеччину, в місто Любек. Там працював чорно- робочим на

судноремонтному заводі. Не можна було без хвилювань і жалю дивитися на зболене від спогадів пережитого обличчя Івана Федоровича. Про ті жахливі роки (1942-1945) він розповів скупо… «Працювали каторжно, виконували найбруднішу роботу, а найстрашніше – постійне відчуття голоду… Німці знущалися – годували погано: вранці не давали нічого, вдень – бруква та шпинат і лише в четвер та суботу – хліб навпіл з тирсою. Люди помирали від тяжкої праці та голоду. Але Івану Федоровичу судилося вижити. 2 травня 1945 року був визволений з під ярма фашистів союзними військами, а 28 травня був перевезений на радянську землю.

2 червня 1945 року вступив до лав Радянської Армії, де перебував до березня 1947 року. Служив рядовим 407-го стрілецького полку 65 війська, згодом рядовим 8-го танкового полку. В березні 1947 року був демобілізований згідно Указу Президії Верховної Ради.

Після демобілізації повернувся до свого рідного села. І почалося мирне життя. З вересня 1947 року Іван Федорович призначається вчителем 1-4 класів в Благовіщенську семирічну школу. Він навчає сільських дітей та сам вступає до заочного відділення Нікопольського державного інституту, а згодом до Одеського державного інституту імені Ушинського, бо твердо впевнений, що вчитель завжди повинен вдосконалювати свої знання, розвиватися духовно.

В 1949 році І.Ф.Тимчура прийнятий на роботу вчителем української мови та літератури Благовіщенської школи. З того часу вже педагогічна діяльність Івана Федоровича була безперервною. Цього ж року призначається завучем школи тимчасово, але до 1984 року пропрацював на цій відповідальній посаді постійно – рівно 35 років. Колишні колеги (Л.Г. Діброва, Л.С. Чуча, Л.С. Смірнова, Н.П. Бондаренко, Л.С. Андрющенко) згадують свого наставника як вимогливого вчителя, принципового та відповідального, професійного керівника.

У 50-ті роки Благовіщенська школа налічувала більше 400 учнів. Їздили до нашої школи з ближніх сіл: Степного, Нової Благовіщенки, Олешок, Констянтинівки, Славного. Коли погода була гарна добиралися велосипедами, а коли зима вступала в свої права, то – пішки. У тодішніх учнів завжди було прагнення навчатися, отримувати знання, які надавав їм численний колектив вчителів (27 чоловік). В ті далекі роки, в колишньому Сірогозькому районі було дві школи: Горностаївська та Благовіщенська.

Радісні і сумні сторінки життя цієї славної людини. Мабуть такий закон життя: поряд з людиною завжди крокують радість і біль, чорне і біле, щастя і горе. Сумно і водночас приємно читати запис в трудовій книжці про звільнення з роботи в зв'язку з виходом на заслужений відпочинок (1988 р.). Радісно те, що – ось він, Іван Федорович, сидить поряд з нами, його колишніми учнями, за одним столом, відзначивши в цьому році своє 90-річчя. Дістав папку, де знаходяться матеріали прожитих років: 2 дипломи з відзнакою, почесні грамоти, медалі, ордени, нагороди (серед них: грамота Міністерства освіти української РСР за сумлінну роботу та успіхи в справі навчання молодого покоління; медалі «За доблестный труд», «Ветеран праці», «Захисник вітчизни», «60 лет Победы в Великой Отечественной войне 1941-1945 гг.» та ін.).

Прожив Іван Федорович цікаве, змістовне, активне життя. У 1948 році працювала в школі молода, гарна піонервожата – Ксенія

Полікарпівна, яка стала його дружиною. Тоді, в 1948 році, молоді Іван та Ксенія пов'язали свої долі та і нині живуть у мирі і злагоді ось уже 66 років.

Ксенія Полікарпівна згадує багато чого з прожитих років: все тільки хороше розповідає про свого Івана. Ось розповіла про місцевий хор, яким керував її чоловік у 50-х роках. «Співали учасники хору акапельно, але їх пісні гриміли не тільки на весь район, а й область, бо ж їздили з концертами і в Горностаївку і в Херсон». Жителька нашого села Павленко Зінаїда Андріївна, активна учасниця того славнозвісного хору, згадує з якою цікавістю вони, молоді дівчата і хлопці, бігали на репетиції, як майстерно і професійно диригував Іван Федорович, і це не дивно: адже сам добре співає та грає на баяні. Ще й досі інколи дістає свій інструмент, акомпонує та співає улюблені пісні.

Так склалося життя, що родина Тимчурів не має власних дітей. Але подружжя завжди було наділене увагою братів та сестер з обох сторін, чисельних племінників та онуків (Сербинів, Біляченко, Плахинів, Калігиних, Цибів, Кістрінів). На дні народження, у свята завжди на подвір'ї людно та гамірно – це хлібосольні та щедрі господарі – Іван Федорович та Ксенія Полікарпівна зустрічають гостей. Чути сміх, розмови, жарти та завжди звучить пісня. Вся родина Тимчурів співоча. Їх ровесники співали разом із господарями, а для родичів молодшого покоління Іван Федорович наперед промовляв рядки пісні, щоб її підхоплювали та співали всі присутні… Репертуар пісень дуже різноманітний, в основному твори післявоєнної пори – 50-х-70-х років.

А найбільша радість Івана Федоровича – це його колишні учні, які на протязі багатьох років, кожного літа приїздили до свого вчителя, як до найдорожчої людини. Їхали звідусіль: Одеси, Сімферополя, Алушти, Херсону, Києва. Серед них кандидати та доктори наук, військові, лікарі, звичайні люди. Всі вони дякують своєму вчителю за науку, доброту, душевну щедрість, яка з роками відшліфовувалася мов дорогоцінний камінь.

Іван Федорович пережив історію школи. Пам'ятає всіх директорів: С.О. Устіновського, Г.О. Устіновського, В.В. Шептуна, Н.Н. Вайнберга, О.І. Кафанова, І.А. Цимбала. Більшість вчителів сьогоднішнього педколективу Великоблаговіщенської школи то учні та колеги Івана Федоровича, згадують свого наставника з повагою, зичать здоров'я, нехай і надалі життєва дорога колосилася рясним врожаєм людської вдячності Вчителю та Людині!»

Керівник роботи: Котій Лариса Володимирівна.

Сегляник Павлина

Дякуємо, любі вчителі!

Професій в світі є чимало,
Але ця точно головна,
Вона не просто бездоганна,
А вічна є, і є свята,

З професій ця найбільш терпляча,
Натхненна й сповнена добра.
А діток вчить, мов зірка зряча,
Прожити вік не навмання,

Бо вчитель – це не просто слово,
Що вирвано із книги знань.
Це мудрість, це приємна втома,
Дитяче здійснення бажань,

Вони працюють безперервно,
Ведуть дітей стежками знань.
І точно знають – не даремно,
Бо вчитель – то найкраще з знань.

Ми дякуємо безупинно,
Найкращим людям – вчителям!
Ми вам вклоняємося низько,
Хай лише щастя буде вам!

Щоб ви жили сто літ у мирі,
В любові й злагоді були,
Щоб ваші рідні не хворіли,
А ви завжди отак цвіли!

Керівник роботи: Павлюк Тетяна Феодосіївна.

Ємельянцева Олена

L'enseignant

Un homme qui soigne de l'âme
Il aime beaucoup d'enfants,
C'est une personne irremplaçable
Pour les enfants et leurs parents.
C'est une personne qui est capable
Ses connaissances donner à vous
Et goutte à goutte, et jour en jour
Elle dit à vous toujours bonjours.
Sa profession n'est pas facile,
Tout le monde pense – c'est difficile
Couper son âme en mille morceaux
Pour les enfants, près de tableau !
Et en hiver et au printemps
Elle pense toujours à ses enfants
Et quand il neige, il y a du vent
Elle pense aussi à ses enfants !
Et elle ne dort pas la nuit
Elle pense toujours et change la vie,
Elle rend la vie plus lumineuse
Malgré qu' elle est souvent sérieuse.
Sa profession n'est pas facile,

Tout le monde sait c'est difficile
Pour l'enseignant très important
D'être fiers de ses enfants.

Графіна Аліна

Наставнику

Не так вже гріє сонце золоте.
Міським провулком пролітає вітер,
І знов, аби пізнати щось нове,
Ти поспішаєш в школу, в царство літер.
Вас зустрічає рідна усмішка і очі,
Що сповнені тепла, тривог, турбот.
Людини, що незламно нас навчала,
Не вимагаючи за це винагород.
Він мудрий викладач, порадник,
Вершин земних наук коритель,
Він наш авторитет, наставник, –
Все у собі зібрав Учитель.
І день за днем Він вчить, допомагає
Здійматися по сходах знань угору.
Одну за одною помилки виправляє
Без закидів чи проявів докору.
Досвідчений і пильний педагог
Готує до реаліїв життя,
Допомагає в час журби, тривог
І відкриває таїни буття.
Останній дзвоник скоро продзвенить,
Востаннє всі зберемося надворі
Й ловити будемо останню мить
З наставником у щирій ми розмові.
Він відпускає знов своїх дітей.
Їх – рідних не по крові, а по духу,
Які лиш вчора бігали по школі,
І аркуші гортали букварів.
Учителі! Ми щиро вдячні Вам
За скрині знань, що Ви їх нам відкрили,
За Вашу твердість, непохитність і незлам.
Пробачте, що так пізно зрозуміли…

Шеховцова Анастасія

Ода вчителю

Ну що ж, послухай, друже, цю розмову
Про вчителя я розповім тобі,
Поллється з серця солов'їна мова
І Ваші очі – карі, голубі.

Уважно й ніжно дивляться на мене
Так, вчителю, про тебе буде тема,

Бо там, де мудре й вічне проростає,
Там вчитель душу й серце полишає.

Учителю, ти серце мусиш мати,
Велике, щедре, сповнене любові,
Ти мусиш, вчителю, святу любов віддати,
Як віддавав Ісус наш на хрестові.

Тебе, учителю, теж розпинати можуть
За двійки в зошитах і за розбитий ніс
Пробач усе – за тебе всім розкаже
Оте, що в серці дітям ти несеш.

Учителю, ти мусиш бути чемним,
Красивим, добрим, мислячим завжди,
Щоб зими сніжні і зелені весни
Не знали і не бачили біди.

Учителю, ти мусиш ще навчити
Дитячі душі пізнавати світ
І нашу круглу голубу планету
Оберігати й планувати до зірок політ.

І в перший клас, коли прийшла дитина,
Ти, вчителю, для неї – цілий світ
Маленькі пальчики, сльоза тремтлива
І на щоках від сліз тих мокрий слід.

Візьми ті пальчики в свої долоні
І подаруй їм посмішку свою –
І зразу ж зайчики на підвіконні
Так затанцюють, наче ви в гаю.

Учителю, про отчий дім повідай,
Розповідай про вишитий рушник,
Про сніп пшениці на покуті у хаті,
Щоб України дух з сердець не зник.

Розповідай, учителю, про голод,
Про мертві села і могили без хрестів,
Щоби ніхто, ніде і щоб ніколи
Твоїх дітей розп'яти не посмів.

Учителю, ти про могили братські
Дітям не забудь розповісти,
Навчи їх поклонятись тим могилам,
І квіти вдячності загиблим принести.

Учителю, навчи дітей любити

Шевченка «Катерину» і «Кавказ»,
Щоб «Кобзаря» і Біблію читали
І щоб тебе згадали – і не раз.

За нашу Україну журавлину
Навчи, учителю, молитись всіх дітей
І за червону у саду калину
Й за ту дорогу, що здолав Мойсей.

Учителю, що ти про себе знаєш?
Про те, хто ти на цій святій землі?
Чого ти від життя, учителю, чекаєш,
Коли у вирій проводжаєш журавлів?

Щоб навкруги неправда не раділа,
Учитель сам правдивим має бути
Щоби стрілою кривда не заділа
Про неї треба вчителю забути.

Учителю, ти мусиш бути батьком
Щасливої дитячої родини,
А навесні рюкзак візьми за плечі
І помандруй із дітьми по Вкраїні.

Учителю, в твоїх руках дитина
Не забувай про це допоки світ
Лише тобі, учителю, єдиному,
Доля довірила плекати цвіт.

Цвіт нації, цвіт України – неньки,
Життя дитяче – це понад усе
Від тебе, вчителю, тепер залежить
Що ми, як люди, у дорогу понесем.

Не укради, учителю, будь чесним,
Словом не вбий – бо то великий гріх:
Заповідав колись Отець Небесний –
Він теж учитель мій і твій, і всіх.

Учителю, для тебе рідна школа –
Твоя домівка друга, оберіг
Не забувай, мій друже, що навколо
Буде багато тих шляхів-доріг.

А ти навчи дитину так любити
Себе і школу, друзів і батьків,
Щоб біля тебе було легко жити
І щоб ніхто заплакать не схотів.

Мій друже, ти – учитель, пам'ятай це!
Ти своє серце дітям віддаєш
Душа твоя – води повне джерельце
Її з того джерельця п'єш і п'єш.

Будь же великим, вчителю, і вічним,
Не засміти святого джерела
І не шкодуй, учителю, що доля
Колись тебе до школи привела.

Бондар Анастасія

Учителю мій

Зранку іде неквапливими кроками,
При обіді приходить зима.
Все засіває цікавим, уроками,
А в душі розквітає весна.

Вчитель завжди ідеали і всесвіти,
Сила, духовність, знання.
Знову іде неквапливими кроками,
Знаючи шлях навмання.

Сутність сердець, душі їхні і погляди
Тихо формує щодня,
Скільки зелі можна зміряти кроками…
Сіє безмірні знання.

Вічна повага і вічная вдячність,
Сила весни і душі.
Успіхи учнів невимовная радість,
Серцем складає вірші.

Керівник роботи: Кисельова Любов Анатоліївна – учитель української мови та літератури Херсонського НВК «ЗОШ І ступеня – спеціалізована школа ІІ ступеня – колегіум» № 51 ім Г.О.Потьомкіна Херсонської міської ради.

Учителі моїх батьків

Котій Світлана

Вчитель з великої букви

Хто такий вчитель? Просто людина, одна із багатьох професій? Для мене, як, мабуть, і для багатьох людей, вчитель – це щось більше, щось святе! Тільки та людина, яка щиро любить дітей, може працювати в школі! На мою думку, професія вчителя дуже важлива і відповідальна. У своїй роботі педагог не може припускатися помилок, адже в його руках доля кожної малої дитини, яка щирими очима дивиться на нього, вірить йому, вбачає в ньому ідеал. Справжній учитель – це та людина, до якої біжать діти, з якої хочеться брати приклад.

Я гадаю, що професія вчителя – найважливіша, бо з неї все починалося! Якби не було вчителів, то не було б ні лікарів, ні міліціонерів, і навіть президентів!

Мені хочеться розповісти про вчительку, яка навчала моїх батьків та мого класного керівника. Це Лук'янчук Ганна Іванівна. Ганна Іванівна – вчитель математики вищої категорії, старший учитель, учитель-методист, лауреат Всеукраїнського конкурсу «Вчитель року – 97», Соросівський учитель.

Зараз Ганна Іванівна на пенсії, але все одно продовжує займатися своєю улюбленою справою – навчанням дітей. На даний момент у неї багато учнів, яким вона намагається пояснити всі грані складної науки – математики. Вчителька намагається зацікавити учнів, показати їм, що це зовсім не страшний, а цікавий шкільний предмет.

А як же починалася її велика історія вчителя? Ще змалечку дівчинка Аня хотіла стати вчителем. Тому вступила до Бериславського педучилища на спеціальність «Вчитель початкових класів».

Першим місцем роботи, тепер уже Ганни Іванівни, була Червонополянська середня школа Горностаївського району Херсонської області. Рік працювала вона вихователем інтернату і зрозуміла, що треба вчитися далі. Спочатку молода вчителька хотіла стати вчителем російської мови та літератури, але доля розпорядилася так, що Ганні Іванівні довелося замінити вчителя математики, і вона відразу закохалася у цю науку.

У далекому 1968 році молода дівчина приїхала до Херсону, покладаючись лише на свої знання, вступати до інституту. Так як педагогічне училище наша Аня закінчила з червоним дипломом, то повинна була здавати лише один екзамен. Але того дня доля відвернулася від неї, вона одержала четвірку. Довелося складати решту іспитів, які були успішно здані, і Аня вступила до Херсонського педагогічного інституту імені Н. К. Крупської. Там вона не тільки добре вчилася, а й проявила себе як творча і талановита людина: співала, танцювала, малювала газети та писала вірші. Пропоную вам один із перших віршів Ганни Іванівни.

Дівчина у степу

Хвилюється у полі стигле жито,
Ледь вітерець легенький повіва.
Стоїть промінням сонячним залита
У полі дівчина – царівна польова.
Ось колоски засмаглими руками
Вона до серця ніжно пригорта.
Всміхається їй сонце між хмарками,
Про щось шепочуть лагідно жита.
Їй весело і хочеться співати,
І пісня лине і дзвенять слова.
Ти чуєш пісню, рідна земле-мати?
Твоє дитя тобі хвалу співа!

Швидко пролетіли роки навчання і з червоним дипломом Ганна закінчила інститут.

З 1971 року Лук'янчук Ганна Іванівна працювала вчителем математики в Горностаївській загальноосвітній школі № 1. Все було: і труднощі, і перемоги. Всю свою душу вкладала вчителька в дітей. Була класним керівником, готувала дітей до олімпіад з предмету та різноманітних конкурсів. Сама приймала участь і в концертах художньої самодіяльності, і в професійних конкурсах.

У лютому 1997 року їй запропонували взяти участь в обласному конкурсі «Вчитель року». Серед п'яти фіналістів вона посіла перше місце. У квітні представила Херсонську область у Всеукраїнському конкурсі «Вчитель року», який відбувався у два тури: заочний та очний. В заочному етапі вона посіла перше місце, хоча спочатку навіть не сподівалася на перемогу.

В очному турі було двадцять чотири учасники. Журі складалося з 20 чоловік, головою журі була завідуюча кафедрою Київського університету імені Драгоманова Сліпкань Зінаїда Іванівна. Очний етап був складним, відповідальним, напруженим. У ньому було дев'ять конкурсів. Від конкурсантів вимагалося показати не тільки досконале знання свого предмета та методики його викладання, а й творчо проявити свої здібності та таланти. Адже тут зібралися дуже неординарні люди. Ганна Іванівна стала лауреатом і посіла друге місце. Її випередив тільки вчитель з Донецької області.

Згодом Ганна Іванівна була висунута на здобуття гранту Джорджа Сороса – американського фінансиста та інвестора, кращим педагогам України у галузях точних наук. Після заповнення необхідних документів Ганна Іванівна отримала запрошення на поїздку до міста Києва. Претендентів було більше 300: вчителі біології, хімії, фізики та математики. Ганна Іванівна виступила на конференції з доповіддю на тему: «Активізація пізнавальної діяльності учнів на уроках математики». І як результат отримала грант та диплом «Соросівського вчителя».

Все своє учительське життя Ганна Іванівна намагалася передати учням безмежну любов і захоплення математикою. Вона хотіла показати всім, що математика не просто суха наука, в якій треба лише вміти оперувати цифрами. Вона ставила собі за мету довести, що це наука незвичайна,

цікава, вимагає творчості. У 1997 році вперше в Україні був проведений математичний конкурс «Кенгуру». І уже в 1998 році учні нашої школи першими в Херсонській області (завдяки Ганні Іванівні) стали учасниками цього конкурсу. Наступного року до цієї математичної олімпіади приєднався фізико-технічний ліцей міста Херсона. І лише пізніше, коли цим конкурсом зацікавилися відділи освіти району та області, він став популярним серед багатьох шкіл.

Більше сорока років Ганна Іванівна пропрацювала вчителем. Через її руки і серце пройшла величезна кількість дітей нашого селища. Мабуть, немає жодної сім'ї в Горностаївці, в якій хоча б одну дитину не навчала Ганна Іванівна. Вчителька випустила декілька класів з поглибленим вивченням математики. Вона завжди ставилася до своїх дітей з розумінням і любов'ю. Її професійним девізом були такі рядки:

В дитині, вчителю, людину поважай.
Це правило запам'ятай,
Увагою не обійди,
Оберігай, шануй, люби.

Ганна Іванівна пам'ятає всіх своїх учнів. Багато з них здобули професію вчителя математики. Це Кацевич Валентина Сергіївна, Ганіч Наталія Іванівна, Іващенко Вікторія Вікторівна, Жиденко Тетяна Андріївна, Кордон Олена Вікторівна і зовсім недавні випукники Барінова Ксенія та Гіль Антон. Учениця Ганни Іванівни Маринка Юлія навчається в Херсонському державному університеті здобуває спеціальність вчителя математики.

Свого наставника і зараз відвідують колишні учні. Діляться своїми життєвими перемогами та професійними здобутками. І Ганна Іванівна за всіх радіє і кожному знаходить тепле слово.

Лук'янчук Ганна Іванівна – це Вчитель з великої букви, Вчитель від Бога! Багато учнів згадують її добрим словом! А це, як на мене, найголовніше для педагога, щоб тебе пам'ятали, поважали і згадували з вдячністю!

Керівник роботи: Жиденко Тетяна Андріївна – вчитель математики та інформатики Горностаївської загальноосвітньої школи № 1 І-ІІІ ступенів імені Героя радянського Союзу Цвіка С. С.

Журавель Олексій

Учителі моєї мами

Одного разу, готуючи домашнє завдання з фізики, я попросив допомоги у мами. Вона мені дала консультацію щодо розв'язку задачи, яку я сам не міг розв'язати. Я був здивований, адже після закінчення школи пройшло майже тридцять років. Я спитав у мами, чи пам'ятає вона своїх шкільних вчителів?

Вона з радістю розповіла мені про свої улюблені уроки, про свого вчителя історії Головчинка Михайла Михайловича, як він викладав нову тему, ніколи не читав ні одного слова з підручника. Він завжди говорив: «Народ, який не знає своєї історії, приречений, бо без коріння не буває насіння.» А ще він полюбляв говорити: «Те, що в підручнику, ви завжди

зможете прочитати, а ви повинні знати більше». З любов'ю і вдячністю переповіла мама, як вони разом з ним збирали експонати для шкільного музею, як вивчали історію свого села, району, області, як знали всіх земляків – героїв Великої Вітчизняної, їздили на висоту Адамяна, братську могилу біля села Соломки.

Та коли я спитав, звідки вона так добре знає фізику, очі в неї раптом якось дивно заблищали, і вона розповіла з таким захопленням про свою стару школу, про фізичний кабінет і про вчительку фізики Ткачук Марію Юхимівну. Ця літня жінка була такою доброю і вимогливою до своїх учнів. Її уроки були дуже цікавими, практичні і лабораторні роботи ми виконували з великим старанням. Часто коли було нам щось незрозуміло, ми просто завалювали її запитаннями, і вона з милою посмішкою на обличчі давала нам відповіді. А на екзамені з фізики в 10 класі вона хвилювалася разом з нами. Їй тоді навіть здавалося, що Марія Юхимівна хвилюється разом із вихованцями. Та дарма, хвилювалася мама і її вчителька: екзамен по фізиці мама здала на «5». Ще й досі за високі знання з фізики вона завдячує цій вчительці, розумній та добрій.

Та не могла не згадати вона свою вчительку Зелену Наталію Василівну, яка тоді ще молодим педагогом прийшла в школу. З яким натхненням і терпінням вона навчала дітей читати твори світової літератури, обговорювати прочитане, дискутувати на будь-які теми з літератури і мистецтва. Вона навчала всіх відверто висловлювати свої думки і відстоювати їх враженням. Мабуть, від того часу вона й полюбила поезію і сама написала понад 300 віршів.

А ще запам'яталися на все життя літературні вечори, які готувала Наталія Василівна. На них можна було дізнатися не лише про твори авторів шкільної програми, а й набагато більше.

Я слухав, а мама говорила й говорила за своє навчання в школі, за улюблених вчителів, їх цікаві захоплючі уроки. Мені на деякий час здалося, що вона наче сама повернулася в ті роки, на ті уроки: історії, фізики і літератури. Моє серце вразила та ніжність голосу, любов і вдячність, з якою вона мені це розповідала.Не можна забути про мудрість наставників, їх бажання знайти підхід до кожного учня. Хай не всі старанно вчилися, та все ж всі навчилися поважати один одного, поважати важку працю вчителів і бути вдячними їм все життя.

А на останок мама побажала: побільше таких вчителів у школі, адже вони були для нас взірцями у всьому, це вчителі від Бога, бо вони давали не лише високі знання, а й формували чистоту людської душі.

Я по доброму позаздрив мамі, що вона за стільки років пам'ятає своїх вчителів.

Та в мене нині також прекрасні вчителі, до яких я можу звернутися в разі потреби. Я впевнений, що вони мені ніколи не відмовлять. І через десять років я зможу розповісти своїм дітям про своїх вчителів з такою же повагою і любов'ю, як моя матуся.

Керівник роботи: Жужа Галина Василівна – учитель української мови та літератури Червонополянської загальноосвітньої школи I-III ступенів.

Мала Анастасия

Учитель моего папы

Давным-давно
в стране большой,
Которой нет уже,
Учитель был передовой
Профессией в стране.
Учились тысячи людей
Во многих городах
Тому, как воспитать детей
На разных языках.
Поток сих молодых спецов,
Разгрызшие гранит,
Единой партии бойцов
Учить детей спешит.
Но после долгих лет борьбы
С упрямой детворой,
Признав величие судьбы,
Поднялись над толпой
Лишь единицы; среди них
Учитель-методист,
Массив лингвистики постиг
Большой специалист.
Мой папа помнит до сих пор
Уроки языка,
Порядка, строгости напор
И мудрые слова.
Доступность всех ее речей
Сражала наповал,
И просто не было детей,
Кто у нее не знал.
За всех своих учеников,
Кто знал предмет на пять,
Была горда; и мало слов
Об этом написать.
Грамматики обширный свод
Сквозь три десятка лет
Он помнит уж который год.
Оставлен прочный след!
Так просто пунктуацию
Сумела преподать,
Что в сложных ситуациях
Мой папа мог сказать:
«Розалья Константиновна,
Спасибо Вам за то,
Что грамотности мистика
Со мной уже давно.

Проклятие всезнания
Порою тяготит,
Хотя забыть желание
Меня не посетит»
Таких преподавателей
По пальцам сосчитать.
Хочу я обязательно
Такого повстречать.

Керівник роботи: Петриченко Світлана Олексіївна – учитель української мови загальноосвітньої школи I-III ступенів № 10 Новокаховської міської ради Херсонської області.

Учителі людства

Приходько Алла

Директор рідної школи

Кажуть, коли народжується дитина, на небі з'являється нова зірочка, яка супроводжує її в горі і радості усе життя. Під щасливою зорею, як сам уважає, народився Бевзюк Григорій Іванович. Його зірка засяяла 5 грудня 1931року над мальовничим селом Демівка, що на Вінниччині. Ліс, левади, ставок, садочки – справжнісінький райський куточок! Підрісши, діти вдень допомагали батькам, а ввечері мчали до річки. Верболози, очерети, кульбаби – куди не кинь оком! Босоноге дитинство не завжди було ситим, проте кращого не знали, тож берегли те, що мали. Через усе своє життя проніс Григорій Іванович світлий образ рідної неньки, доброї берегині роду. Жалкує, що так, мабуть, мало приділяв їй часу та уваги, не додав синівської турботи і любові… Село Демівка розкинулося далеко від обласних центрів: 200 кілометрів до Вінниці, стільки ж до Одеси. Найближчі професійні навчальні заклади на той час можна було знайти у місті Балта Одеської області (за 25 км від рідної домівки). Та що ті кілометри, коли у серці – неперебор-на жага до знань! Зібравшись гуртом, хлопці та дівчата навпростець торували шлях до Балтського педагогічного училища, в якому продовжили навчання після закінчення сільської семирічки. Кожної суботи з жартами по-спішали додому, а в неділю ввечері поверталися на квартири, щоб у понеділок з новими силами взятися за науку. Дві групи кращих випускників педучилища (близько 70 чоловік) за роз-порядженням Міністерства освіти України було направлено в Херсонську область для викладання математики й української мови та літератури у 5-7 класах. Серед найкращих – Бевзюк Григорій Іванович. Сповнені сил, бажання навчати дітей, вести їх за собою у світ ще не звіданого, їхали молоді педагоги на Херсонщину. Директор Киселівської середньої школи Фірун О. А. запросив Григорія Івановича на роботу до навчального закладу, яким на той час керував. 8 червня 1952 року. Голий степ. Доріг немає. Хати криті очеретом, накидані глиною. Велика кам'яна школа опалю-ється кураєм, працювати треба у дві зміни. Такими були перші враження від побаченого. А що ж діти? Тепло і приязно вони зустріли свого наставника – молодого, енергійного, суворого, але дуже доброго (як потім виявилося)! У 1953 році Бевзюк Г. І. поступив до Херсонського педагогічного інституту на заочне відділення фізико-математичного факультету. Служба в армії пере-рвала навчання на кілька років. У додатку до диплома Григорія Івановича рясніють добрі та відмінні оцінки! «А як можна по-іншому? Чи маєш право вимагати від когось, коли сам не виконуєш?» – дивується Бевзюк Г. І. Херсонщина назавжди стала рідною для Григорія Івановича. Простір, свобода, улюблена справа захопили молодого учителя.

55 років, 5 місяців, 5 днів – такий педагогічний стаж Бевзюка Григорія Івановича! 29 із них (1967-1996рр.) він пропрацював директором Киселівської середньої школи. За часів його керівництва школа була визнана зразковою!

Світлий погляд, сиві скроні,
Теплі батьківські долоні.
Слово щире, думка чиста
І посмішка промениста.
Ось такий директор школи:
Не втрача надій ніколи!

Ветеран праці. Відмінник народної освіти. Член Організації ветеранів України. Неодноразово за відмінне викона-ння Закону про загальне обов'язкове навчання, за зразкову навчально-виховну роботу у школі нагороджувався Почесними грамотами, ювілейними медаллями. Добросовісна багаторічна праця Григорія Івановича у справі навчання та виховання підростаючого покоління відзначалася районними й обласними відділами освіти. Серед «здобутків» директора – подяки за повсякденну творчу працю, спрямовану на реалізацію вимог шкільної реформи, за вагомий внесок у розвиток освіти Білозерщини. Григорій Іванович постійно обирався членом Ради райвно, членом президії учительських конференцій. Завжди користувався і зараз користується великим авторитетом серед колег, односельчан. У 1975 році для всіх дітей (близько 500) із Киселівки, Клапаїв, Червоного Барвінку, Зеленого Гаю відчинила двері простора двоповерхова школа. Нова школа, нові кабінети, нові учителі, нові турботи…

Бевзюк Г. І. із великою вдячністю згадує тих, з ким йому пощастило працювати, хто зміцнював матеріально-технічну базу навчального закладу. Учився у своїх колег і в той же час свій досвід передавав їм. З розумінням і турботою ставився до проблем жінок-учителів. Мріяв про мир і спокій, затишок і достаток у кожній оселі. Намагався робити добро: від цього самому ставало радісно і легко на душі. Старався зрозуміти іншого, прочитати в очах прихований смуток. З гордістю говорить Григорій Іванович, що під час навчально-виховного процесу на території школи не сталося жодного трагічного випадку. Бевзюк Г. І. постійно підтримував дисципліну серед учнів. На кожній перерві у кабінеті директора було «людно»: порушники порядку вчили правила для учнів, а потім спілкувалися з Григорієм Івановичем і робили висновки. Ніхто з колишніх «улюбленців» не ображався, бо розумів, що зауваження слушні. Сьогодні дехто навіть дякує за ті «виховні» моменти на «килимі» у директора.

Багато що здобув у цьому житті Бевзюк Г. І., чимало і втратив… На Вінниччині уся рідня знайшла вічний спочинок, лише він залишився тут, на чужині… Але не жалкує: люди полюбили його, він серцем прикипів до людей, приріс душею до шкільних берегів. Розум, душу, серце, здоров'я упродовж усіх років нелегкої педагогічної праці віддав Григорій Іванович своїм вихованцям.

Скільки літ пролетіло!
Скільки сонячних ніжних світанків.
Наш директор зустрів на порозі своєї любові й жаги!
Та залишились в пам'яті шкільні турботи і ранки,
І так хочеться жити, разом з дітьми учитись, рости!

Григорій Іванович – неперевершений майстер виразного читання! Скільки поезій, вивчених напам'ять, він подарував своїм колегам, учням,

односельцям! Поезія – захоплення з дитинства. Та й чи могло бути інакше? Зі старим Шевченковим «Кобзарем» зростав на печі, співчував його героям. Усю «Наймичку» Тараса Григоровича знає напам'ять!

Гордістю переповнюється серце Григорія Івановича при згадці про доньку Валентину! Батьки неодноразово отримували письмові подяки за гарне виховання дочки, яка досягала відмінних результатів у навчанні і брала активну участь у суспільному житті інституту. Після закінчення вишу Валентина Григорівна працювала у Чорноморському філіалі від Центру науково-дослідного інституту м. Москви. Трепетно зберігають у родині подяки, грамоти, якими вона відзнача-лася за високі виробничі показники. Доброта і працелюбність, чуйність і толерантність, щирість і відвертість, надзвичайна відповідальність і високий професіоналізм – риси, що єднають батька і доньку.

Нині Григорій Іванович на заслуженому відпочинку, проте велике педагогічне серце не знає перерви. Він – бажаний гість у Киселівській загальноосвітній школі I-III ступенів, цікавий співрозмовник, досвідчений порадник і просто щира та мудра людина, якій «поталанило» народитися під щасливою зіркою!

Миру, довголіття, радості і сили Вам, Григорію Івановичу!

Керівник роботи: Проценко Алла Василівна – учитель української мови та літератури Киселівської загальноосвітньої школи I-III Білозерської районної ради Херсонської області.

Чикалова Аліна

Немезіда

Війн без втрат не буває, а іноді перемога приносить стільки загиблих, що більше схожа на поразку. Вона завжди непередбачувана: твій супротивник може стати союзником, якщо у вас двох з'являються спільні інтереси. Найбільше від війни страждають невинні, які виявилися втягнутими в бій проти своєї волі... – я не встигаю закінчити думку: чується дзвоник і даремно повторювати: «Дзвоник для вчителя!». Ні, це вже давно не ліки. Цей дратівливий звук – спасіння для них. А іноді й для мене: рано чи пізно втомлюєшся повторювати одне й теж саме; самопочуття теж мінлива штука. Нелегкий учительський хліб…

Я зв'язую стоси зошитів й виходжу з класу. Давно помітив, що мудра думка додає ваги паперу. Таких зошитів не один – справжнісінька ноша... Камінь… Ну просто-таки «Горе від розуму».

* * *

У школі вже давно немає вчительської, тепер ми збираємось у вільному кабінеті, частіше вибір падає на два сусідніх на другому поверсі. Хтось п'є каву й обговорює новини, а хтось, от як я зараз, перевіряє роботи учнів. І є в цій ідилії щось огидне мені – обговорення учнів, їхньої поведінки, навчання, а потім усе повільно переходить на особисте. Такі ось індивідууми є скрізь: у будь-якій школі, офісі, навіть біля під'їзду збираються… Давно в мене неприязнь до цього. Ще навчаючись у школі, підслухав випадково розмову викладачів, яка зводилася до обговорення одного хлопчиська, судячи зі сказаного, він зовсім не тямив нічого в математиці; у результаті його просто висміяли. Навіщо?

І все ж цікаво дізнатися подробиці: чому Наталя Павлівна вже тиждень на роботі не з'являється, а Лідія Микитівна сідає за останню парту з газетою в руках й тремтить у тихому плачі... Хоча, ні, у душу останньої не хочу лізти: рани після повторного розтину можуть не регенеруватися. І починається внутрішня боротьба, спроба придушення цього інстинкту задля бажання залишитися людиною.

Блідо-сірі двері зі скрипом відчиняються – входить маленька жінка з лагідними рисами обличчя, на устах – радісна посмішка. Подумати тільки: через кілька годин від цих почуттів не залишиться й сліду... Її позбавлять найціннішого – сина, від якого сьогодні надійшла бандероль, обгорнута червоним папером. Хлопець загине в автокатастрофі. Учні дізнаються про це від учительських дітей або з чуток, але не від неї. Вона так само прийде й почне пояснювати новий матеріал спокійним голосом, лише в блакитних очах зрідка з'являтиметься відчай. Вона підійде до дошки й до горла підступить грудка. Їй здається, що вже всі знають про її горе й співчутливо дивляться їй услід. Але ця тендітна жінка не опустить руки і, подолавши хвилинну слабкість, знову буде йти вперед. Та це буде лише завтра.

Брюнетка знову починає цикл скарг щодо поведінки та навчання своїх підопічних. Вона, звичайно, любить їх, але деякі її слова, на мою думку, зводять ці почуття нанівець: так уже сталося, що я належу до типу людей забобонних: якщо наполегливо називати дитину дурною, у кінцевому результаті вона такою й стане. Зрештою, завжди були важкі діти, хоча ми всі різні: й дехто може витримати подібні випробування, а дехто – ні. Ще невідомо, що б я говорив на місці класного керівника. Але людина вона в цілому приємна й не володіє мистецтвом сарказму, який здатний опустити з небес на землю навіть дорослого. Як би мені не було неприємно це висміювання, зізнаюся – знімаю капелюха.

* * *

Мені в дитинстві завжди казали: не бійся підходити до вчителів, якщо щось не розумієш, запитувати, радитися, адже їм навіть приємно, що ти цікавишся предметом. Чесно говорячи, я в це не вірю. Учень може взагалі не отримати відповіді на запитання: ми такі ж звичайні люди, яким, навіть найтерплячішим, важко повторювати одне й теж, знаходити підхід до кожного учня. Іноді я вже з останніх сил стримую себе й, соромно визнати, виникає бажання підвищити голос (чим часто ми й користуємося) або починають «свербіти руки», але людські якості... «учитель» вчасно бере верх і рятує ситуацію.

Але є те, що я ніколи нікому не пробачу – фразу, спокійно сказану на прохання дівчини допомогти в тригонометрії: «Уже пізно, це раніше треба було вчити». Мене пробиває на смішок. Правда? Та скільки вчених ставали відомими, нічогісінько не розуміючи в шкільні роки у сфері своїх майбутніх досягнень. Така підступна відповідь наставника когось зупинить на півдорозі, а хтось піде далі й досягне успіху. Розумні люди сповнені сумнівів... Господи, скільки ж тонкощів в механізмі людини.

Учитель – благородна професія, але через помилки «горевчителів» можуть постраждати дійсно прекрасні люди (які мріють наслідувати цю професію). Мені чомусь відразу село Піски з роману Панаса Мирного пригадується: там ніхто не питав про досягнення – цікавилися чесного чи

нечесного ти роду. І Чіпка отримував стусани з самого дитинства за діяння батька... «Чортеня», «виродок»... знову я порушую тему, якщо довго і наполегливо обзиваєш людину – результат буде неминучим. Збіг обставин? – Сумніваюся. Самонавіювання вже починається.

Я прагнув стати схожим на Григорія Сковороду, таким же філософом, поцінувачем волі, учителем. Але в мене не виходить. Так, написав «не виходить», а не «не вийшло», тому що життя – не одна мить (ось я вже й відмовився від одного свого принципу) – можу ще встигнути.

* * *

Я закінчую перевіряти твори. Так багато однакових й у той же час різних думок: усі ми впливаємо один на одного, часто чуючи відлуння своїх слів. Виникає сумнів: «А чи не списано це?» Цікаво, чи думають вони, що іноді я завищую їм оцінки? А чи правильно я взагалі дію? М'якосердий... І знову боротьба.

Світом править марнославство, тут важко зрозуміти: хто підлещується, а хто – ні, може, у людини просто так виходить. Помилка може зламати особистість. Я не хочу когось перетворити на озлобленого монстра, навіть помилково... Я теж людина!

Як же добре, що я не працюю у третій школі: кажуть, вчителі там – ніщо. Сказали б подібне років 15 тому – не повірив би. Ставити гарні оцінки просто так ні за що «обраним» діткам ?! У подібних випадках не знаю, як би оцінив знання цих «обраних». Правди шукаємо, а починати ж із себе потрібно. Світ небезпечний тим, що більшість спостерігає, як інші роблять зло, але не протистоїть цьому. Співучасник…

* * *

За мною зачиняються блідо-сірі двері. Через вікно в коридорі пробивається світло вуличних ліхтарів. Віє холодом. На першому поверсі важко знаходитися без теплого одягу, тому можу тільки висловить захоплення, побачивши охоронця у тонкій уніформі. Мою увагу привернула постать, що ховалася за книжкою та час від часу здригалася. Це була учениця дев'ятого класу. Схлипи припинилися – зависла тиша. Не люблю подібні ситуації: незручно якось. На запитання: що сталося, дівчинка... дівчина витерла рукавом сльози й все ж таки відповіла:

- Просто... Проблеми в мене з літературою.

«Правильно, читати потрібно й головою думати, а не сподіватися на «авось» і списувати», – промайнуло в мене в голові. Не знаю чому, може, «учитель» знову взяв верх.

- Учительці моя думка не подобається. Чи була смерть Сореля перемогою або поразкою? Вважаю – перемогою. Не братиму до уваги, що він не зрадив собі. Для мене він подібний Гамлету: убиває лиходія й сам же вмирає, щоб не посіяти нове зло. Щодо «лиходія» не зовсім буквально. Адже Жюльєн став тим, кого зневажав (частиною ланцюга «неправди»), але в тюрмі «повертається до витоків», отже, якби його не стратили, юнак потрапив би знову в павутину лицемірства - посіяв би ще одне зло. Хоча, може, в житті вчительки сталася неприємність, встала не з тієї ноги, але навіщо чіплятися? Ще цей сарказм...

- Людям завжди важко приймати чужу думку, щось нове. Або причина в тому, що просто багато тексту й мало істини.
- А ще вчитель філософії..., – це мене трохи зачепило.
- Але загалом, все правильно. Мрієш пов'язати життя з літературою?
- Так. Я пишу вірші – це мій дім на дереві.

Зізнатися, мені стало цікаво, особливо після останніх слів. Учениця дістала потертий тоненький зошит й простягнула мені. Важкий, мов камінь...

- Цікаво, де я їй дорогу перейшла, – ледь чутно додала вона.

На жаль, мені була відома причина. У той момент я зрозумів, що краяло мені колись душу. Ми занадто багато приділяємо уваги деталям. Звемо це знаками долі. Встали не з тієї ноги, час змінив вас? Ні, змінюють дії: за одну частку секунди настрій, почуття, з яких складається наше життя, можуть зрадити нашим принципам. «Бути чи не бути?» – Не бути не означає бездіяльність, будь-яке рішення – це дія, що змінює дійсність. Ми завжди вибираємо. Нам із народження прищеплюють цей вірус: життя – несправедливе. Ми всі хворі. Я згадав, чому зневажав деяких своїх колег. «Уже пізно». Ха, адже самі намагаєтеся вчепитися за рятувальний круг до останнього. Це наша природа, ми, навіть не усвідомлюючи, іноді підлещуємося, брешемо, плачемо в жилетку, говоримо те, про що краще б помовчати... Згадую: не подобалася мені одна дівчина, не знаю чому. Фізика? – Ми зовсім різні (хоча, нібито я душу її всю бачу). Та й поганого вона нічого не зробила... За що? І, лише ступивши на шлях педагогіки, усвідомив – минуле. Я часто бачив схожих на неї людей, думав що всі вони – однакові, що на цей раз я не схиблю... У моїй хворій голові роїлася страшна думка – помста. Навіщо? Адже не вона завдала мені болю? Мені здавалося: майбутнє цієї дівчини гріховне: продовжить ланцюг неправди; думалося, що за цією прекрасною посмішкою – монстр. Як же я помилявся. Ми не надали їй шансу, дивилися на неї з думкою: усі ми не такі прості, чим тихіший вир – гірше. Яка ж гримаса прикрасила її миловидне обличчя одного дня. Як ми розтлумачили цю злісну посмішку? – «Я так і знав, відчував!» Але ми зліпили з неї це чудовисько. Так, діти жорстокі. ...А з іншого боку, у неї був вибір, хоча, нерви... душа – тендітна річ.

Кажуть, справжній учитель має бути доброзичливим, власником такого рідкісного дару як уміння пояснювати (все, бажано, коротко, чітко й ясно), не перекладати свої негаразди на учнів... Але мало хто скаже, що педагог повинен бути не злопам'ятним, не карати, тільки через те, що це донька чи син вашого кривдника, або він схожий на людину, що колись заподіяла Вам душевного болю.

Але ми теж люди. Такі ж, як і Ви, без пільг, середньо забезпечені, хоч і не всі, наші душі також сповнені надії чи розпачу... і, як і всі, ведемо внутрішню боротьбу самі з собою. Іноді мені здається, що у мене роздвоєння особистості; я не один такий – нас багато. Деякі не витримують та відступають, опускаючись за межу.

Тут виживають обрані, а серед них людей із совістю... все ж таки більше, ніж здається. А як тут не оступитися чи не збожеволіти, або не стати твердіше від каменю, коли в країні – хаос, а ти в будь-який момент можеш втратити роботу... Але, думаю, глибоку рану завдає інше – відповідальність. Так, це правда. Я повторююсь: мені страшно помилитися

й відкрити шлях до успіху підлій людині, тому, хто потім підставить підніжку спричинить зло всьому суспільству. А з іншого боку, звідки мені знати, може, той, хто зіпсований зараз, зміниться та виведе нас із мороку ...

* * *

Криваво-червоний захід сонця... Останнє світло м'яко падало на книгу, що лежить на робочому столі. Її обкладинка нагадувала потертий часом зошит з темно-синіми літерами – збірка віршів «Немезида». А поруч лежав лист, що завершувався:

«...Я так і не довів до кінця свою думку, яку, на жаль, зрозумів лише зараз: після, мабуть, останньої битви моїх двох «Я». Війна – це шлях обману. І деколи ошуканим опиняєшся ти сам. ...Це мій кінець, але ти можеш продовжити...»

* * *

Він був не просто учителем – другом, що подарував надію. Зараз я дивлюся на свого нового професора, твердого, немов кремінь, але справедливого. Хто знає, може, він схожий на викладача філософії, який веде боротьбу всередині...

Цінуйте вчителів, навіть тих, хто не приймає вас: такі можуть навчити терпінню, духу боротьби... Але більше дорожіть й радійте тим, хто допомагав відрощувати крила.

«Світ ловив його, а так і не впіймав справжнього».

Керівник роботи: Потапська С. В. – учитель української мови та літератури Херсонської гімназії № 6.

Годлевська Вероніка

Видатні вчителі історії людства

Учителем не кожен може бути,
Не кожне серце вміє говорить…
Учитель лише той, хто вміє чути,
Окрилити, навчити і любить.
Тендітну душу ласкою зігріти
І добротою ниву засівать,
Безмежно, щиро цілий світ любити
І дітям усього себе віддать.

Сучасне суспільство живе у дуже непростий час, в добу науково-технічного прогресу, інновацій, переламних моментів в сприйнятті людиною навколишнього світу. З кожним роком все більше на перший план виходять фінансово забезпечені люди, які володіють певними додатковими можливостями та мають значний вплив на теперішнє покоління, нібито розвиваючи та удосконалюючи його. Але, нажаль, мало хто звертає увагу на дійсно важливих постатей, яким ми завдячуємо своїми знаннями, освіченістю та першими кроками у відкрите доросле життя…

Вчителі… Таке просте, але у той самий момент значуще слово в житті кожного з нас. Саме вони з дитинства прививають нам найважливіші риси людської гідності, відкривають нам широке вікно в буття справжньої

Людини. Засіяти паростки надії на світле й прекрасне майбутнє у душах дітей – ось мета роботи педагогів за покликанням.

Тож, аби впевнитися у одвічному величезному значенні цієї професії, я пропоную вам погортати сторінки історії та оцінити роль вчителів упродовж віків.

Видатні та значущі вчителі були у всіх народів і в усі часи.

Якщо ми зазирнемо у витоки античності, яскравим прикладом педагога, чия мудрість актуальна навіть у наш час, є Конфуцій. Одна з легенд про цього велетня невмирущого слова подає нам його розмову з учнем:

«Ця країна велика і густо населена. Що ж їй бракує, вчителю?» – Звертається до нього учень. «Збагати її», – відповідає вчитель. «Але вона й так багата. Чим же її збагатити?» – Запитує учень. «Навчи її!» – Вигукує вчитель.

Невже це не надає нам впевненості у величності внеску вчителів не тільки у життя окремої людини, але й у існування цілого міста, держави, а то і світу вцілому.

Така видатна історична постать, як чеський педагог-гуманіст Я. А. Коменський, у свою чергу, обрав метою власного життя дати рідному народові зібрану воєдино мудрість цілого світу та прийдешніх поколінь. Він був автором десятків підручників для шкіл та понад 260-ти педагогічних творів. Саме ця людина надала слову «учитель» нового яскравішого звучання – він порівнював його із садівником, що дбайливо вирощує, доглядає кожну росиночку у саду, з архітектором, який дбайливо заповнює знаннями, немов цеглинами, усі пустоти людського розуму, зі скульптором, ретельно шліфуючим уми і душі людей. Запропоновані ним методи та принципи навчання, такі як класно-урочна система, наприклад, стали основою теорії педагогіки та користуються величезним попитом й донині.

Розглядаючи внесок у розвиток суспільства англійського філософа і педагога Джона Локка, можемо стверджувати, що усі його зусилля були спрямовані на теорію виховання молоді. У своїй основній праці «Думки про виховання» він викладає власні погляди на виховання джентльмена – упевненої у собі людини, що поєднує широку освіченість з діловими якостями, вишуканість витончених манер з твердістю характеру та моральних переконань.

Іншою вагомою постаттю цієї професії був швейцарський педагог І. Г. Песталоцці, який без будь-яких вагань витратив усі свої заощадження на створення притулків для осиротілих та збіднілих дітей. Присвячуючи усього себе, весь свій вільний час та сили сиротам, він намагався перетворити їх шкільне життя у багатогранний творчий світ з безмежними можливостями фантазії.

Загальною характерною рисою усіх попередніх поколінь педагогів було прагнення служити майбутньому, бажання зробити рушійний поштовх вдосконаленню людської особистості шляхом навчання.

Так, відомий діяч у галузі освіти середини XIX століття А. В. Дистервег, якого справедливо називали просвітителем німецьких учителів, висував всеохоплюючу ідею виховання: «Незрадливе й гідне служіння істині добра та краси».

«У кожній особистості будь-якого народу має бути вихований,

виплеканий образ думок, іменований гуманізмом – це прагнення до благородних загальнолюдських цілей».

У реалізації цієї мети провідну роль він надавав саме вчителю, який має бути живим прикладом для учня. Він займався дослідженням й вивченням ще багатьох важливих проблем, але основним напрямком його роботи було вивчення внутрішніх протиріч, що властиві усім явищам педагогіки.

«Виховувати дитину заради її майбутнього щастя» – таким було кредо діяльності визначного радянського педагога-новатора В. А. Сухомлинського. Без віри в учня, у його особисті можливості, без взаємоповаги та довіри, усі методи й прийоми навчання є марними, на його думку. Основою успіху вчителя є духовне багатство і щедрість його душі, чистота думок і високий рівень емоційної піднесеності, вміння знаходити підхід до кожного у будь-якій ситуації та розуміти почуття дітей, вважав Сухомлинський. Першочергове завдання вчителя, зазначав він, полягає в тому, аби розкрити у кожній людині здібну, творчу особистість, творця, спрямувати її на самобутній шлях до вдосконалення, невтомної праці та боротьби за свої мрії.

Я сподіваюся, що наведені мною, одні з найвідоміших геніальних учителів світової історії, зможуть змінити зневажливе ставлення до цієї професії, на гордість та повагу. Адже бути педагогом – справжній подвиг, що заслуговує на найвищу оцінку й любов поколінь. Ці люди турботливо плекають кожного з дитинства й випускають з-під свого крила готовими до нових карколомних звершень.

«Виховувати людину – означає визначати долю нації!»

Тож, не варто недооцінювати своїх вчителів – вони будують наше майбутнє!

Керівник роботи: Петриченко Світлана Олексіївна – учитель української мови та літератури загальноосвітньої школи I-III ступенів № 10 Новокаховської міської ради Херсонської області.

Бурич Лада

...

У вихованні все повинно базуватися на особі вихователя, тому що виховна сила виливається тільки з живого джерела людської особистості.
Ніякі статути і програми, ніякий штучний організм закладу, хоч би як хитро він був придуманий, не може замінити особистості в справі виховання.

К. Ушинський

Кожна людина починає свій шлях від світу дитинства. Важливу роль відіграє вчитель, що зможе направити та поділитися досвідом, відкрити таїну та силу знання. Ще тисячоліття до нашої ери античні вчені оцінили місце педагогіки в усіх сферах життя. Давньогрецькі філософи одні з перших поцікавилися питанням виховання молодого покоління і надали

йому великого значення.

Відомий філософ Демокріт вважав, що люди стають хорошими здебільшого від вправляння аніж від природи. Тобто вчений вбачав у понятті «навчання» велику наполегливу працю. Великий внесок у просвітницьку діяльність зробив земляк Демокріта – Арістотель. На думку грецького філософа, вирішальне місце у формуванні людської особистості посідає вихователь. Саме Арістотель вперше звернув увагу на те, що людина у своєму розвитку проходить кілька етапів, залежних від її віку. Вчений відзначив три періоди у розвитку молодої особи, які відрізняються певними фізичними і духовними новоутвореннями.

Кожне століття відзначилося талановитими вченими, педагогами, вчителями, котрі впроваджували різноманітні науки, закони, поняття і теорії. Залежно від культурного надбання, релігії та звичаїв рівень освіти набирав обертів по-різному.

Наприклад, у Стародавньому Китаї було покладено в основі сімейно-суспільне виховання. Дітям слід було всіляко догоджати старшим, бути смиренними і беззаперечно підкорятися батькові. Пошана і покірність рідним вважалися запорукою благодаті.

Серед перших мислителів Старого Китаю треба виділити Лао-Цзи. Він заснував школу даосизму, теорії якої ґрунтувалися на зближенні людини і природи. Філософ вважав освіту штучною перешкодою на шляху повної гармонії людини. Найбільший вплив на розвиток педагогічного напрямку на сході справило конфуціанство. Засновника руху – Конфуція вважали божественним покровителем науки та освіти. На відміну від свого попередника, філософ думав,що вища істина існує, і для того, щоб її пізнати, необхідне плідне навчання.

На разі можна відмітити три провідні релігії: християнство, мусульманство і буддизм. Віра дуже вплинула на розвиток світового суспільства. Релігія – це невід'ємна частина життя кожного народу та всього людства.

Дата народження Ісуса Христа взята за точку відліку, яка поділяє всю лінію часу на – до нашої ери і після нашої ери, вже це натякає нам на важливість цієї особистості у світових масштабах. На мою думку, це Людина,котра змінила світ назавжди. Він – найяскравіша постать за всі роки, століття і часи. Христос приніс до людей поняття справжньої любові, яка складається не тільки з приємних почуттів та отриманого, але й з особистої жертви.Своїм прикладом, вмерши на хресті за нас, Він показав Свою велику та безумовну любов до кожного.

Цікаво також розвивалися навчання й культура в Індії. Спочатку організованих занять не було. Зустрічі проходили на відкритому повітрі. Учні вислуховували, заучували і аналізували ведичні гімни. Навчання було словесно-звуковим. Це можна пояснити, по-перше, тим, що записи робили на пальмовому листі, яке зберігалося не дуже довго. По-друге, усне слово вважалося найбільш достовірним способом передачі знань. Учні хором повторювали за вчителем маленькі уривки. Основна частина вед звучала на архаїчній мові – санскриті. Обов'язки учнів зводилися не лише до вивчення вед: їм слід було допомагати по будинку, вдаватися аскетовам, тобто поститися і приборкувати тіло. Учителі спочатку не отримували винагороди. Основним способом компенсації за навчання була допомога

учнів сім'ї учителя по дому та господарству. Юнаки, котрі отримали підвищену освіту, продовжували відвідувати відомого своїми знаннями гуру або брали участь у зборах учених мужів. Поблизу міст починали виникати так звані лісові школи упанішад, де навколо відлюдників-гуру збиралися їх вірні учні. Жінки могли бути жрицями богів. Обов'язки жриць припускали наявність певної вченості. У ведах збереглися свідоцтва настанов матерями своїх дочок в різних видах діяльності.

У середині першого тисячоліття нашої ери з виникненням буддизму на Індійському півострові починається нова епоха виховання .У витоків буддійської філософської і педагогічної традиції стоїть Будда. Згідно з його вченням мудрість і реальна поведінка людини нероздільні, як два крила голуба. На відміну від брахманізму, який передбачав придбання вищого знання через напругу почуттів і самокатування, Будда вважав, що справжня істина і щастя (нірвана) збагненні передусім через благородний шлях праведного життя. Згідно з буддійським ученням, головним завданням виховання є очищення людської душі, яку слід позбавити від мирських пристрастей через самопізнання і самовдосконалення. Будда виступав проти монополії індуїзму у духовній сфері і за зрівнювання каст в релігійному житті й вихованні. За переказами, Будда починав просвітницьку діяльність відлюдником-гуру в лісовій школі біля міста Бенареса. Буддизм звернувся до окремої особистості й проголосив рівність людей від народження.

Поширення буддизму призвело до важливих змін в програмах навчання. Основними центрами буддійської освіти зробилися монастирі, двері яких були відкриті школярам з усіх каст. У деяких монастирях давали підвищену освіту. Учнів набирали незалежно від релігійної приналежності. Наставник займався з кожним учнем окремо. У програму навчання входило вивчення древніх трактатів з філософії, математики, медицини.

У епоху Відродження зі своїми педагогічними ідеями виступили й ранні утопісти. Приклад тому – англійський письменник – гуманіст Томас Мор. Саме він започаткував ідею поєднання навчання учнів з продуктивною працею.У школі почали вивчатися гімнастика і військові вправи,що сприяли правильному фізичному розвитку учнів.Усе виховання молоді було пронизане гуманістичною мораллю. Томас Мор першим показав можливість спрямування в одному напрямку всіх соціальних факторів, що діють на виховання молодого покоління.

Поряд з Мором серед педагогів початку Нового часу особливе місце належить Яну Амосу Коменському. Філософ-гуманіст, громадський діяч, учений, який посів важливе місце у боротьбі проти застарілих норм Середньовіччя в науці та культурі, у вихованні й освіті. Яна Коменського з упевненістю можна назвати батьком сучасної педагогіки. Його життєвий шлях тісно пов'язаний з трагічною боротьбою чеського народу за свою національну незалежність. Він був вихідцем з сім'ї члена общини «чеських братів». У празькому Карловому, Герборнському і Гейдельбергському університетах він вивчав творчість античних мислителів, знайомився з ідеями видатних гуманістів того часу. Після подорожі Європою у 1614 році повернувся у Чехію і став керівником латинської школи, у якій учився раніше. У трактаті Яна Амоса Коменського «Велика дидактика» розглянуті

питання не лише навчання, але і виховання. «Велика дидактика» – своєрідний сплав педагогічних ідей того часу, але трактат зовсім не компіляція, він вносить у педагогіку нові ідеї, кардинально переглядаючи старі. «Мозок – це майстерня думок», – наголошував Ян Амос Коменський. Сучасні наукові дослідження підтверджують невичерпні можливості людського мозку, які сучасна людина використовує від трьох до двадцяти відсотків. Оскільки нормальна людина здатна до засвоєння знань,то педагог наполягав на навчанні всіх загалом: здатних і нездатних, багатих і бідних, хлопчиків і дівчаток у всіх містах, селищах і селах. Ця глибоко демократична й гуманна вимога, проголошена вченим у XVII столітті, є актуальною і в наш час, бо в багатьох країнах вона є далекою від реалізації. За даними світової статистики, кожен третій житель Землі не вміє читати. Неписьменними тепер є 2 мільярди осіб.Я вважаю, що педагогічні ідеї Яна Коменського дуже професійні та корисні для усіх часів педагогічного розвитку людства.

Серед французьких діячів слід звернути увагу на Жан-Жака Руссо. Письменник походив із сім'ї ремісника міста Женеви. Він наполегливо займався самоосвітою. Перший педагогічний твір філософа «Проект виховання пана де Сент-Марі». У цій праці понад усе він ставить моральне виховання. У трактаті «Про політичну економію» поряд з рішучим захистом не лише правової, а й майнової рівності людей Жан-Жак Руссо висловив свої думки про виховання. На його думку, головний обов'язок у формуванні громадян покладається насамперед на суспільство, державу. Справжнє громадянське виховання може бути лише у вільних народів. Не знаходячи основ для такого виховання у тогочасному суспільстві, він звернувся до античності. Роман філософа «Юлія або Нова Елоїза» у шести частинах написано у формі листів. Безпосередньо педагогічної проблематики стосується XII лист: «Рослин плекають культурою, людей – вихованням. Ми народжуємося кволими – нам потрібна сила. Все, чого ми не маємо від народження й чого потребуємо, ставши дорослими, дає нам виховання». Він вважав, що ідеальним є лише те, що перебуває в природному стані. Освіта теж має бути природною, тобто відповідати віку дитини та відбуватися на лоні природи. Руссо увійшов до історії педагогіки як першовідкривач дитинства. Оскільки головним природним правом людини на думку діяча є право на свободу, то виховання має бути вільним, таким, що не пригнічує дитину, не заважає її природному розвитку. Французького педагога по праву можна назвати основоположником природного та вільного виховання.

Нову оригінальну освітню систему світові залишила видатний педагог і медик – Марія Монтессорі. Вона закінчила медичний факультет Римського Королівського університету, була першою жінкою в Італії, що отримала наукову ступінь доктора терапії та хірургії, наукове звання професора антропології і гігієни, також прославилася розробкою педагогічної методики званої методики Монтессорі. Вона полягає у вільному розвитку дітей. На відміну від шкільної системи,де знижується активність дітей, символом цього для неї є «шкільна парта». Марія Монтессорі вважала, що головним завданням освіти є підтримувати спонтанність і творчість дітей, забезпечення їх всебічного розвитку: фізичного, духовного, культурного і соціального. Також відкрила явище поляризації уваги у дітей. У 1907 році

відкрила дитячий садок Casa Dei Bambini.

З вищеперелічених прикладів помітно, як змінювалися уподобання людей, але питання освіти та виховання завжди лишалося актуальним.Серед яскравих учителів людства неважко відшукати приклад для власного наслідування або джерело натхнення. Особистий розвиток – вибір кожного. Упродовж життя ми обираємо те, чим наповнювати себе, куди вкладати час та сили, але є щось вічне,те що ми залишимо після себе. На разі ми можемо виховувати себе і майбутнє покоління як розумово,так і морально.Тож займаючись саморозвитком зробімо наш світ на крихітну частинку кращим!

Керівник роботи: Руденко Лідія Володимирівна – вчитель української мови та літератури Херсонської загальноосвітньої школи I-III ступенів № 32 Херсонської міської ради.

Пушкар Оксана

Педагог від Бога

Сухомлинський – відомий педагог,
У творчості – Він просто Бог!
Довго в школі працював,
Своє серце дітям віддавав.
Безліч праць створив,
Вихованню увагу приділив.
«Сто порад вчителю» склав,
«Батьківську педагогіку» написав.
Збірки казок для дітей видавав,
Кожного замислитись спонукав.
Прищеплював любов до природи,
Ходив з вихованцями у походи.
Його промова – пісня солов'їна,
Для всіх повчальна і єдина!
Якщо хочеш педагогом справжнім стати,
Треба роботи майстра прочитати!
Василь Олександрович дива творив,
Дітям душу свою відкрив,
У роботу любов вкладав,
До серця вихованців ключик підбирав.
У наставника є чому навчитись...
Головне – зуміть відкритись!
Василь Сухомлинський – справжній поет,
Бо з допомогою слова намалює портрет,
Розповість про життя, висловить почуття,
Дасть пораду в майбуття!
Любі друзі! Про світогляд свій подбайте –
Твори Сухомлинського читайте!
Вони цікаві, пізнавальні,
Змістовні, гарні і повчальні!

Керівник роботи: Лушпай Наталія Леонідівна – вчитель української мови та літератури Заводівського НВК Херсонської області.

Винарська Дар'я

Вчителі людства

Я знаю і чітко усвідомлюю, що становлення нової освітньої системи в сучасній Україні потребує фахівців, котрі володіють знаннями кращих національних освітніх традицій, а також педагогічної спадщини всього людства. Природно, що у цьому зв'язку виникає необхідність долучитися й до основ історико-педагогічної науки.

Історія педагогіки – це наука, яка вивчає ретроспективне становлення та розвиток освітніх і виховних систем від найдревніших часів до сьогодення. Її вивчення дає змогу усвідомити, що на всіх етапах історичного розвитку школа і педагогічна думка відображала потреби суспільного прогресу.

Реалізація принципу історизму педагогіки призводить до виявлення новацій у педагогічному досвіді минулого і, разом з тим, дозволяє оцінити його з позиції сьогодення. Мені найбільш імпонують погляди Сократа, Аристотеля, Демокрита, Платона, Дідро, Рабле, Смотрицького, Сковороди.

В Афінах виникли перші педагогічні теорії, тому найвидатніші філософи античності стали водночас виразниками педагогічних ідей.

Сократ (469-399 до н. е.) висував думку щодо головної мети виховання. Він вважав, що люди повинні пізнавати лише самих себе і вдосконалювати свою мораль, заперечував пізнання світу і природи через їх недоступність людського розуму. Сократ вів бесіди з питань моралі на площах, змушував слухачів шляхом запитань і відповідей знаходити «істину», сам при цьому не пропонував готових положень і висновків. Такий стиль ведення бесіди зі слухачами став називатись сократівським, а з часом – евристичним. Інколи ми застосовуємо його на уроках.

Платон (427-347 до н. е.) – ідеолог рабовласницької аристократії, учень Сократа. У творах «Держава», «Закон» філософ накреслив проект нової системи виховання дітей і молоді в рабовласницькій державі. Він рекомендує ставитись до рабів суворо, карати за будь-які проступки, поєднувати їх у групи за різними мовами, щоб вони не змогли спілкуватись один з одним. Щодо виховання жінок, то Платон вважав, що воно повинно бути таким, як і в Спарті. Отже, педагогічна система античного вченого була побудована в інтересах рабовласників, ігнорував інтереси народу, не цікавився вихованням рабів. Він з презирством ставився до фізичної праці, на його думку, діти рабовласників не потребують трудового виховання. Також філософ висунув ряд цікавих думок про необхідність виховання дітей дошкільного віку, фізичне виховання, розширення програми навчання, створення державної системи виховання, освіти для дорослих і самовдосконалення людини протягом життя. Ці погляди, як я вважаю, звучать актуально і на сьогоднішній день.

Аристотель (384-322 до н. е.) – учень Платона, давньогрецький філософ і педагог, автор наукових праць у галузі філософії, політики, етики, естетики, природознавства. Вперше вивів основні положення логіки. На його думку, метою виховання є розвиток в людині вищих якостей душі –

розумової і вольової. Виховання повинно здійснюватись державою, яка визначає його мету, завдання, зміст. Педагог пропонує власну вікову періодизацію стосовно здобуття освіти. Платон і Аристотель дотримувались думки, що естетичне, моральне виховання є свідчення гармонії, а реальні її вияви видно у граматиці, математиці, астрономії, спорті. На мою думку, людина прямує до гармонії протягом життя і в цьому треба вбачати його сенс.

Демокрит (460-370 до н. е.) – давньогрецький філософ-матеріаліст. Він створив атомістичну теорію, визнавав можливість пізнання світу. У своїх працях багато уваги приділяв проблемам виховання. Позитивно відносився до трудового виховання дітей і молоді, використовуванню вправ у вихованні моральної поведінки. Вважав, що основним у вихованні має бути оволодіння знаннями про природу. І це дійсно так, бо людина – це частина природи.

Після того як Рим завоював Афіни і перетворив їх на свою колонію, багато давньогрецьких філософів, математиків потрапили у полон і були вивезені до Риму. Ставши рабами знатних римлян, вони супроводжували їх дітей до школи, прислуговували їм. Саме тоді рабів-філософів уперше почали називати педагогами. Так виникла назва професії «педагог» і утворився термін «педагогіка».

Франсуа Рабле (1494-1553), великий французький письменник-гуманіст, один з найвидатніших представників педагогічної думки епохи Відродження. У своєму романі «Гаргантюа» і «Пантагрюель» він піддав критиці навчання, показав його порожнім і нікчемним. Виклав свою систему виховання, в якій показав навчання, засноване на вільному інтересі та активності дитини. Франсуа Рабле запропонував давати дітям універсальні знання (мова, математика, астрономія, природознавство, історія, право, фізичне виховання). Важливою складовою частиною різнобічного виховання він вважав мистецтво. Отже, письменник стверджує, що джерелом знань є не тільки книги, а й вивчення природи шляхом безпосереднього спостереження, бесіди, які захоплюють дитячу думку, а також широке знайомство з оточуючим життям. Інколи я чую вислів: «Мистецтво не зупинити». І це дійсно так.

Дені Дідро(1713-1784) – найвизначніший представник французького просвітництва, випускник єзуїтського коледжу в Парижі. Стоячи на позиціях сенсуалізму, Дідро вважав джерелом знань відчуття. Схилявся до думки, що прогрес суспільства пов'язаний з виданням мудрих законів і розповсюджен- ням освіти. Власні думки щодо навчання і виховання він виклав у працях «Систематичне спростування книги Гельвеція», «Про людину» (1774) і «План університету або школи публічного викладення всіх наук для російського уряду» (1775). На думку педагога, дитину треба постійно змушувати займатися тим, до чого вона здатна: ерудицією, якщо вона наділена пам'яттю; геометрією, якщо вона легко комбінує числа і простори; поезією, якщо вона має багату уяву. Заклик Дідро врахувати природні особливості дитини, розвивати її індивідуальність заслуговує на позитивну оцінку. Також він відстоював принцип загального безкоштовного початкового навчання, проектував державну систему народної освіти. Я навчаюсь в 11 класі, і переконана, що здібності дитини треба розвивати.

У нас у школі ця робота проводиться через гуртки і факультативи.

Максим (Мелетій) Герасимович Смотрицький (1572-1633) залишив глибокий слід в історії української науки і культури як учений та мислитель. З 18 творів митця чи не найбільше значення з історико-педагогічного погляду має «Граматика слов'янська» – визначна пам'ятка вітчизняної педагогічної літератури. Була складена майже на всі слов'янські мови. Мелетій Смотрицький розробляв питання орфографії, орієнтуючись на старослов'янську прамову. Саме це і зробило книгу надзвичайно популярною у слов'янському світі. Також вона насичена прикладами, які полегшують вивчення граматики. Ідеї М. Смотрицького про поширення освіти серед народу, патріотичного виховання і боротьби проти національного і соціального гноблення мали великий вплив на розвиток педагогічної думки в Україні. Я згодна з думками Смотрицького, бо без знань орфографії людина не може бути освіченою.

Григорій Савич Сковорода (1722-1794), видатний український філософ, просвітитель-гуманіст, письменник. Він одним із перших звертається до особистості вчителя в українській педагогіці. До нього мислитель ставить великі вимоги: глибокі знання, відданість своєму народу, гуманність, повага до своїх учнів, здатність переконливо володіти словом, терплячість, безкорисливість. Головний педагогічний принцип Сковороди – розвиток природних здібностей людини. Суттєві моменти його педагогічної теорії і практики, викладені у віршах, байках та у філософських творах, давно привернули увагу дослідників.

Метою виховання він вважав не тільки навчити знаходити істину, пізнавати явища природи, а насамперед прищепити благородні почуття, такі як дружба, вдячність, любов. Природу людини характеризує не стільки її розум, скільки «благе серце», «добра воля», тобто схильність до здійснення добрих вчинків. Я знаю вислів Сковороди: «Пізнай себе – і ти пізнаєш весь світ». Дійсно, кожен з нас повинен пізнати себе, бо тільки так можемо пізнати довкілля.

Таким чином, ці найвідоміші вчителі людства внесли до педагогічної спадщини всього світу розумні та справедливі думки щодо виховання та навчання майбутніх поколінь. Насамкінець хочу сказати, що вищезазначені філософи і письменники вчать нас багатьом істинам. Ми повинні бути освіченими, пізнавати себе і навколишній світ, розвиватися інтелектуально та фізично. Інакше гармонійно розвиватися не будемо. Отже, до гармонії!

Керівник роботи: Руденко Лідія Володимирівна – вчитель української мови та літератури Херсонської загальноосвітньої школи I-III ступенів № 32 Херсонської міської ради.

Заслонова Карина

Учителі людства

Вчитель – непроста та благородна професія. Першим ученим у житті кожної людини є учитель. Прекрасна професія! Найблагородніша серед інших. Учитель навчив нас писати й читати перше слово в житті «мама». Потім такі, як земля, сонце, народ, праця. І не тільки навчив писати й читати ці слова, а й допоміг збагнути їх глибинний зміст, прищепив відповідальність обов'язку, допоміг нам поступово знаходити своє місце

в житті.

Учитель живе в кожній людині. Тому жодна професія не обходиться без нього. Час і прогрес відводять деякі професії в архів. Та серед небагатьох незмінних величин є одна, найверховніша – Учитель. І через століття він так само заходитиме в клас і вже школярам майбутніх поколінь відкриватиме незмінні величини: Батько, Мати, Вітчизна, Народ. Буде нести все добре, мудре, світле й чисте.

Доки живуть на світі вчителі та учні, доти світ перебуватиме у постійному розвитку, який веде до оновлення, духовного збагачення, моральної досконалості.

Я вважаю, що саме таким вчителем був В. О.Сухомлинський, заслужений учитель УРСР, Герой Соціальної Праці, член-кореспондент АПН СРСР.

В. О. Сухомлинський увійшов в історію української педагогіки як педагог-гуманіст, творець педагогічної системи, в центрі якої перебуває дитина як унікальна особистість. Саме В. О. Сухомлинський вбачав мету виховання у розвитку творчих сил і здібностей особистості в умовах колективу й на основі етико-естетичних цінностей, інтересів і потреб, спрямованих на творчу працю і саморозвиток. Педагог розглядав виховання особистості як пізнання, духовність, працю. В. О. Сухомлинський включив українську народну педагогіку в систему різнобічних педагогічних впливів, вважав її основою формування особистості. Великого значення надавав прищепленню любові до рідного слова. На цій основі створив власні оригінальні форми й методи організації навчання та виховання дітей у школі та в позакласній і позаурочній роботі.

Умови, в яких зростав майбутній педагог, були дуже складними: революція, зміна урядів, громадянська війна, невдалі спроби колективізації, голодомор 1933 року, насильницька колективізація. В ці роки село в Україні виживало завдяки віковим патріархальним традиціям з їх відданістю народній моралі, родині, природі, трудовим цінностям й традиціям: невпинній і тяжкій праці, самообмеженню, відповідальності. Це допомогло наполегливо вчитися, шукати своє місце в житті.

Учителі та учні спостерігали ранні вияви його творчої натури – він гарно малював, писав вірші, грав на народних музичних інструментах. У цей же час проявляються і педагогічні нахили юнака: він часто в оточенні дітей, заміняє вчителя, допомагає однокласникам.

На обрання професії, напрям творчості Василя Олександровича значною мірою вплинув той факт, що він зростав хворобливою дитиною, і це, з одного боку, привело до самоаналізу, заглиблення у світ власних відчуттів і переживань, а з другого – викликало його пильну увагу до тих, хто потребував допомоги, до менших, слабших, беззахисних.

Василь Олександрович вважав, що учитель розкриває перед учнем усі таємниці буття: вчить розпізнавати добро і зло, щирість і підступність, багатство душі й духовне убозтво... Він вчить пізнавати самих себе, привчає мислити, аналізувати життєві ситуації, бути співчутливими до чужого горя, уважними до слабих і немічних, милосердними до тих, хто потребує допомоги.

Природні здібності Василя Сухомлинського, підтримані у шкільні роки,

визначили .його життєвий шлях: у 1934 році він вступає на підготовчі курси учительського інституту в Кременчуці, а потім навчається в ньому на факультеті української мови і літератури.

Оглядаючи життєвий і творчий шлях В. О. Сухомлинського, замислимося, що ж було головним у цьому періоді життя педагога – особистісне, предметне чи соціальне і що визначило його майбуття. Мабуть, соціальне: жовтневі події пробудили до творчості багато мільйонів людей, висунувши суспільно значущі цілі. Вони надихнули й Василя Олександровича, і він залишався вірним усе своє життя ідеям свободи, рівності, безкорисливості, братерства, захисту знедолених, слабших, бідних і безпомічних.

А потім війна… Війна залишила значний слід у творчості педагога. У своїх працях, у виховній діяльності він багато говорив про неї, про героїзм радянського народу, про біди й нещастя, які вона принесла. Війна пройшла крізь його життя і долю: учасник важких боїв, тяжко поранений під Ржевом, людина, що розгубила своїх рідних, Василь Олександрович писав про неї болем своїх незагойних ран, вважав її уроки джерелом виховання патріотизму, громадянськості.

З 1944 по 1948 роки педагог працює завідувачем Онуфріївського районного відділу народної освіти. Добір кадрів, відбудова шкіл, організація харчування, безпосередня допомога дітям-сиротам. Роботи багато. Одначе ця адміністративна діяльність його не задовольняла, не давала простору для творчої, ініціативної натури. При першій нагоді він попросився на роботу в школу – до дітей, до живої справи.

Учитель – друг і порадник для дитини. Він уміє відчувати її настрій, побачити в її очах якусь тривогу чи зажуру – і підтримати, захистити від біди, застерегти від необдуманих кроків...

З 1948 року до кінця свого життя Василь Олександрович працював у середній школі в Павлиші. Саме тут, за сім кілометрів від села, де народився, він був удома. Тут реалізувався як педагог, як особистість, як письменник-мораліст. Життя в Павлиші додавало йому сил, почуття внутрішньої свободи. Тут він міг висловлювати свої погляди, відстоювати свої переконання, виявляти свої особистісні якості.

Щоденне спілкування з дітьми поставило перед ним велику кількість педагогічних проблем, які вимагали теоретичного осмислення, практичної перевірки. Він вивчає засоби підвищення грамотності та успішності учнів, замислюється над удосконаленням форм навчання, над взаємозв'язком між умовами й результатами навчання. Свої міркування оприлюднює на сторінках спочатку районної та обласної преси, а згодом у республіканських та всесоюзних засобах масової інформації.

В центрі його уваги перебувають питання організації і керівництва всією навчально-виховною роботою школи. В 1955 році Василь Олександрович захищає кандидатську дисертацію на філософському факультеті Київського державного університету ім. Т. Г. Шевченка «Директор школи – керівник навчально-виховної роботи».

З кінця 50-х років Василь Олександрович у своїй теоретичній і практичній діяльності йде від школи навчання (учіння), що панувала в ті роки, від спрямованості лише на розвиток інтелекту до трудової школи як основи розвитку дітей і підготовки їх до життя, де основним засобом

виховання виступала педагогічно обґрунтована й методично спрямована праця. Педагог постійно у роздумах, творчому пошуку, наполегливій самовідданій праці.

Василь Олександрович розробляє свою педагогічну систему. Рушієм творчого процесу для нього стає невдоволеність наявними на той час у педагогіці і практиці роботи школи авторитарно-догматичними структурами виховання і схоластичним, відірваним від життя змістом освіти. Це особливий етап життя педагога, час сподівання на радикальні зміни.

Вчителі допомагають нам пізнавати світ день за днем. Вони не тільки вчать нас математиці, літературі або фізиці тощо. Вчителі докладають зусиль, щоб ми були дружніми, ввічливими, старанними та розвивали свої здібності й таланти. Адже учитель є не тільки викладачем якогось предмету, він також вихователь для дітей та підлітків.

Як учений Василь Олександрович, на відміну від багатьох його сучасників і попередників, був учителем-практиком, творцем експериментальної та авторської школи, де апробовувалися педагогічні ідеї і до якої зверталася мисляча інтелігенція. Нарешті, В. О. Сухомлинський впливав на поширення власних педагогічних поглядів і своїм способом життя, і власною моральністю. Його особистість була незвичною для педагогічної науки того часу: виходець із села, аскетизм і скромність у роботі й побуті, невтомність у праці надавали ідеям Василя Олександровича особливої ваги і звучання.

В останніх працях В. О. Сухомлинський розмірковує над проблемами в загальному сенсі: «що таке людина?», «яке її призначення?» – і намагається дати відповіді на них засобами педагогічної науки. Він дедалі більше говорить про такі прості й необхідні для кожної людини і суспільства в цілому речі: про добро й милосердя, про смисл життя і правильне ставлення до смерті, про зло і його подолання, про необхідність гармонії в людських стосунках, про любов, про жінку-матір – основу людського життя.

Учитель прагне створити особистість. Таке ж бажання мають ще тільки наші батьки. Тому ставлення до вчителя, на мою думку, має бути таким, як до батька й матері.

Важко навіть уявити собі, скільки душевних сил, енергії, знань, умінь треба докласти, щоб виростити і виховати справжніми людьми таких різних, не схожих між собою дітей!

А вже в 1970 році почався новий етап біографії педагога – «життя після смерті». Це стосується його 48 книг, 500 наукових статей, більше як 1500 оповідань і казок для дітей. Спадщина В. О. Сухомлинського розійшлася по всьому світу, живе своїм життям. На початок XXI ст. вийшло 65 його творів тиражем близько 15 млн примірників. Вони перекладені на 59 мов народів світу. Найпопулярніша книга «Серце віддаю дітям», яку жодне видавництво не хотіло публікувати й випустило в 1969 році тільки тому, що вона вийшла роком раніше в НДР, має 55 видань на 32 мовах народів світу.

Сьогодні педагогічна спадщина В. О. Сухомлинського глибоко вивчається в Україні, Росії, багатьох країнах світу. Створена і активно працює Українська асоціація імені Василя Сухомлинського (1991),

Міжнародне товариство послідовників Сухомлинського (Німеччина, Марбур 1990), Всекитайське товариство прихильників В. Сухомлинського (1998). В Павлиській середній школі, що носить його ім'я, з 1975 року функціонує педагогічно-меморіальний музей В. Сухомлинського.

Керівник роботи: Цимбал Галина Олексіївна – вчитель російської мови і світової літератури Великоблаговіщенської загальноосвітньої школи I-III ступенів Херсонської області.

Пірог Владислав

Мій дідусь – славетний педагог

Першого вересня до школи у перший клас я пішов з усією родиною. Після святкової лінійки до мене підійшла інша вчителька і спитала: «Учню, а Кузьменко Василь Васильович – це твій родич? Він навчав мене у педагогічному інституті.» «Так, – відповів я, – це мій дідусь». Так уперше задумався над тим, чому багато людей знають його.

Пізніше запитав у мами і вона мені пояснила, що мій дідусь визнаний педагог в Україні – наукова еліта нашої держави, бо є автором 300 наукових праць, серед яких 14 навчальних посібників. Він не тільки навчав майбутніх педагогів, але допомагав та підтримував їх. Власним прикладом, як доктор педагогічних наук, професор, дійсний член Академії педагогічних і соціальних наук, дійсний член Міжнародної академії наук педагогічної освіти, він надихає вчителів на нові здобутки та відкриття. Багаторічна наукова та педагогічна діяльність мого дідуся В. В.Кузьменка відзначена державними нагородами: медаль «К. Д. Ушинський», знаком міністерства освіти і науки «Петро Могила», «Василь Сухомлинський», почесним знаком «Відмінник освіти» та багатьма почесними грамотами.

Я був здивований тим, що ніколи не бачив нагород дідуся – він ними не хизувався. І знаєте, я не міг повірити в те, що найрідніша мені людина, мій любий дідусь, який вчив мене збирати гриби, рибалити, плавати на човні, возив на дачу і море, інколи й сварив, – це людина, мудрість якої визнає вся Україна. А ті люди, які приходили до нас у гості й пригощали мене солодощами: це академіки, доктори, кандидати наук, учителі, молоді педагоги.

Пам'ятаю, одного разу я запитав: «Дідусю, скажи мені як ти став відомою людиною?» І він розповів мені про своє післявоєннє дитинство, про наполегливе навчання у ВУЗі, про свій трудовий шлях. Мене щиро здивувало те, що народився він у селі в родині чоботаря, але з дитинства мріяв стати вчителем. Свій трудовий шлях розпочав у Новозбур'ївській восьмирічній школі Голопристанського району Херсонської області вчителем фізики, а пізніше став викладати у педагогічному ВУЗі й в академії неперервної освіти. 43 роки він присвятив і віддав педагогіці.

І я зрозумів чому мого дідуся знає так багато людей, бо він не лише мене навчає, він є мудрим наставником педагогів Херсонщини. Його колишні учні є вчителями не тільки міста Херсона, а й всієї України. Спасибі тобі, дідусю, за твоє терпіння і науку. Як то кажуть: «Творити – значить двічі жити». Мабуть це і є життєве кредо мого дідуся Кузьменка Василя Васильовича.

Тому я хочу йому побажати довгих років та життєвих сил для

продовження щирого служіння українському народові! І на знак своєї любові й вдячності за твоє гаряче і велике серце присвячую тобі свій вірш «Мій дідусь – славетний педагог Херсонщини». Маленькі слова, але велика душа розкриє глибину мудрості мого діда і вчителя.

«Мій дідусь – славетний педагог Херсонщини»

Мій дідусь – професор, доктор
Він найкращій із усіх.
Людям всім допомагає,
Як філософ наставляє
Шлях шукати свій у світі
Щоб могли у мирі жити.

У сільській школі
Трудовий шлях розпочав,
А пізніше вчителів
Він у ВУЗі научав.
Педагог він є від Бога.
Добру справу робить він:
Педагогіку плекає,
Вчителів добру навчає.

Мій дідусь багато працював,
300 праць він написав
І гордістю своєї держави став.
Має він скарбницю-скарб:
Повну мудрості, умінь,
Що збирав із року в рік,
Як перлину не пусту – гатункову.
Ті скарби намагався
Через душі людські
У світ широкий пронести
Педагогам у науку,
Добрим людям зберегти.
Ті надії, думи, мрії
Все відкрито в дідуся,
Бо проста він є людина
Чулаківець, із села.

Мій дідусь й мене навчає
Добрим прикладом своїм.
На правильні справи наставляє
Мудрістю своєю наповняє.
Мій дідусь великий майстер
Він уміє все робить:
Борщ варити, цвях забити,
Навіть посуд вміє мити.

А тому вже разом із ним
На авто у Крим зганяли,
І город ми засівали,
Добрий урожай ми мали.

З дідусем весь світ пізнаю:
Ми у Африці бували
До Америки літали,
Гарні краєвиди світу
Бачили як наяву.
Ми весь Всесвіт облетіли
І Юпітер огляділи,
На Венеру погляділи,
Чорну діру й ту дослідили.
Зупинялися не раз
Відшукати в той же час
Нашу чудо-Україну
Нашу рідну Батьківщину,
Рідний дім, садок і вишню,
Червону не торішню,
І бабусі милі очі.

Так іграючись зі мною
Він навчить мене всьому
Все, що знає сам і вміє
Буду знати звісно й я.
Дідуся поради щирі
Як дороговказ мені
Про них згадую не раз
На уроках по всяк час.
Дідусю мій любий, рідний
Дякую тобі за те,
Що навчив тому,
Що любиш,
Що цінуєш, а не губиш,
Що цвіте як дивний сад
Педагогів наших вклад.
Це твоя є скарбниця
Добра справа як годиться
У роках не ростворіться.

Дякую тобі й за те,
Що про Херсонщину ти дбаєш,
Вчителів моїх навчаєш,
Мудрість рідної землі
Нам нащадкам залишаєш.
А тому не дивина,
Що за 43 роки труда
Отримав державні нагороди

Він за свої діла.
Мирний час проста людина,
Хлопчик із села
Мій дідусь став педагогом
Доля щедрою була.
«Кращим педагогом став він!»
Скаже кожен хто чита.
Тільки той, хто його знає
Скаже: «Доля не проста,
Бо професія складна».
Тож всі вірте в свою зірку
Вірте в себе, як дідусь!
Хай натхнення помагає
Педагогом посприяє
Світ широкий нам відкрити,
Добре серце зберегти.

Через життя я пронесу
Ласкавий погляд Кузьменка,
Знання батьків і рідної землі.
Щоб Україна бачила і знала
Перлини слави не згасимі
Дадуть ті сходи в майбуття
В надії, мрії і життя
Славного сина і вчителя
Кузьменко Василя.

Дідусь, твій шлях натхнення визиває.
Я перепони всі здолаю
Щоб стати гордістю твоєю
І першій вчительки моєї,
І мами, й тата і держави.
Нехай уся країна знає,
Що підростає
молода достойна зміна в дідуся.

Керівник роботи: Бєляєва Людмила Василівна – вчитель української мови та літератури Херсонської загальноосвітньої школи І-ІІІ ступенів № 32 Херсонської міської ради.

Осташевская Алина

Династия мастерства, чести и добра

В одном из многочисленных переулков родного Геническа, который называют курортной жемчужиной Таврийского края, стоит небольшой двухэтажный дом из красного кирпича. Уютный дворик с ранней весны до поздней осени украшают белоснежно – кружевная черемуха, вечнозеленая причудливой формы сосна, стройная молоденькая березка, пышные кусты калины, вьющейся розы, белой сирени и множество цветов: от первых

гиацинтов до терпкопахнущих хризантем.

В 50-е годы прошлого столетия его приобрел отец моей прапрабабушки Иван Уваров. Долгое время прожили они с женой Дашей в селе Примпосад Запорожской области. Прапрадедушка – врач по профессии, прапрабабушка – учительница. Они лечили людей, а по вечерам обучали желающих грамоте, читали книги. Так начиналась учительская династия моей семьи.

Геническ привлек их тишиной, необыкновенно полезным воздухом с запахами моря и степи, а главное, приветливыми и дружелюбными людьми. До сих пор все соседи в переулке дружны, хотя здесь уже живет четвертое поколение.

Больше всего я люблю проводить время на втором этаже, где сейчас никто не обитает , но мне кажется, что все старинные вещи хранят там свои истории и тайны. Самое интересное – большая библиотека, в которой разные энциклопедии, книги по медицине, химии, физике, истории, искусству, множество собраний сочинений писателей всего мира. И хотя у меня появились новые, современные книги, я люблю старые, в потертых переплетах. Все это «профессии» моих родных.

Прадедушка, Толубец Анатолий Федорович, был военным химиком. Прошел войну, множество боевых наград бережно хранят алые подушечки, их всегда достают в День Победы, вспоминают о нем.

Он служил в Германии, на Урале, учился в Москве. В Геническе 20 лет был военруком в медицинском училище. Мне рассказывали, что наш дом спланировал он сам, создавая его сначала из бумаги и спичечных коробков, а потом стропил его и всегда мечтал о большой и дружной учительской семье. Старые альбомы хранят фотоисторию всей жизни тех, кого я знаю только по рассказам, но очень люблю слушать их истории.

Мечтаю когда-нибудь сама не только написать книгу о них, но и нарисовать иллюстрации к ней. Первая публикация моего сочинения принесла мне успех в конкурсе «Победа деда – моя победа», который проводила редакция районной газеты «Приазовская правда».

Рядом с прадедушкой на фотографиях всегда красивая женщина с длинной русой косой. Это моя прабабушка, Толубец Любовь Ивановна. Она была учителем русского языка и литературы, пре преподавала этику и эстетику. Большая коллекция старинных открыток с детьми, ангелами, голубями, незабудками хранит историю почти 60-летней совместной жизни моих предков, но больше всего мне нравится медальон в форме золотого сердечка с маленькими фотографиями, где они молодые, красивые и счастливые.

Их единственный сын, мой дедушка, Толубец Вадим Анатольевич, выбрал профессию учителя физики. После окончания Симферопольского университета работал в моей родной гимназии, которая тогда еще была средней школой №2, потом 16 лет учил физике и высшей математике студентов медучилища, больше 13 лет – главный специалист отдела образования, учитель учителей. Он очень любил свою физику и астрономию, много интересного всегда рассказывал. Его страничка в интернете всегда была заполнена множеством посланий от его бывших учеников, которые сегодня живут в ближнем и дальнем зарубежье. Но душа тянулась к учителю, в маленький городок студенческой юности,

чтобы рассказать об успехах и спросить совета.

А когда дедушка тяжело заболел, к нам домой пришла целая группа его бывших студентов, что отмечали 20-летие выпуска. Они ждали его в столовой стоя, когда он вошел и с трудом сказал очень ясно: «Садитесь, рассказывайте», взрослые заплакали, обнимали его, наперебой вспоминали походы, поездки, разные смешные и грустные случаи.

Я смотрела на букет роз, счастливые лица всех и впервые поняла слова, которые часто повторяет бабушка: «Счастлив тот, кто живет для других людей, несчастен – кто только для себя».

Жаль, что Вадима Анатольевича теперь они вспоминают только при встрече: очень рано покинул он нас, отдав все свое сердце учительской работе.

У бабушки всегда есть поучительные истории, вместе мы сочиняем сказки, но самая моя любимая история о том, как дедушка и бабушка встретились, ведь он был учителем, а она ученицей 10 класса. Помню, как мы всей семьей праздновали их коралловую свадьбу. Вместе они прожили 35 лет.

Бабушка, Толубец Галина Олеговна, – это моя близкая подружка. Сейчас она учит меня и моих одноклассников мировой литературе и русскому языку.

Этот учебный год для нее 38-й. Она была пионервожатой, учителем, завучем, руководителем Генического факультета ХНТУ, сейчас снова вернулась в родную школу, которую когда-то окончила и с которой, по ее словам, связаны саме счастливые годы жизни. Мне кажется, что в нашем небольшом приморском городке ее знают все, часто слышу, как называют ее по имени-отчеству совсем для меня незнакомые люди. Но есть и такие, о которых она может бесконечно говорить, как о родных детях. Я знаю чемпиона мира и Европы по прыжкам на батуте Германа Хнычева, часто с ней по телевизору вижу политолога Андрея Ермолаева, а нейрохирурга Сергея Сало и филолога Елену Гапиенко представляю так ясно, как будто знакома с ними лично.

Наверное, рассказы о преподавательской работе нравились моей маме, Осташевской (Толубец) Ольге Вадимовне, и ее брату, моему дяде, Толубцу Максиму Вадимовичу.

Они продолжили династию потому, что, как говорит мама, все разговоры в семье сводились к педсоветам, ученикам, тетрадкам, контрольным..

И сейчас почти ничего не изменилось: бабушка и мама часто говорят о школе. Теперь мама – мой учитель биологии.

Дядя Максим, тоже учитель, сейчас не работает в школе, но в том, что он отличный трудовик, убеждаюсь постоянно: в доме все сделано его руками и все ждут его помощи.

Бабушка, мама, дядя Максим освоили учительскую профессию в Херсонском университете, и хотя у них были разные преподаватели, думаю, что они научили их главному – любить детей и свой предмет.

Профессия моего папы, Осташевского Виталия Николаевича, также связана с обучением детей. Он тренер по карате. Я очень горжусь его достижениями. Папа – обладатель черного пояса, воспитал чемпионку

Украины Милену Щербину. В сентябре нынешнего года, когда геничане праздновали 230-ю годовщину родного города, мой папа стал победителем в конкурсе «Человек года», возглавив номинацию «Деятель физической культуры и спорта – 2014».

Наверное, все это и послужило тому, что наша учительская семья попала в первую книгу «Педагогічна слава Херсонщини», которую 16 июля 2014 года презентовали в областной Академии непрерывного образования. Бабушка была почетным гостем на этом празднике и домой возвратилась с дорогими для всех нас воспоминаниями о тех, кто стоял у истоков нашей учительской династии и кто продолжает славные педагогические традиции, рожденные в творческой семье моих родных Толубцов, к которым самое непосредственное отношение имею и я.

Сегодня уже знаю, кем хочу стать в будущем – учителем начальных классов и английского языка. Ведь разговоры о школе живут в нашем доме за чашкой кофе зимними и осенними вечерами, а весной и летом перебираются во двор под яркий зонт над гостеприимным столиком с креслами.

Маленький уютный дворик в переулке бережно хранит прошлое в альбомах и папках, каждый день живет настоящим, которое приходит вместе с множеством гостей и уверенностью, что «делать людям хорошее – хорошеть самому», а ещё – верить в будущее продолжение династии чести, добра и мастерства. И когда-то, возможно, и моим успехами будет гордиться родной Таврийский край.

Керівник роботи: Козіна Валентина Володимирівна.

Маценко Олександра

Династія вчителів

Вчитель… Скільки доброти і ласки звучить у слові! Ця людина повела нас у світ знань, мудрості, навчила бути чесними та справедливими. Вчитель вартий дитячої радості за відкриття нових горизонтів, батьківської вдячності, за щедрість душі, за готовність бути разом з учнями і в хвилини радості, і в хвилини розпачу чи смутку. Праця педагога цінується усіма. Не кожен зможе повністю поринути в роботу і перенести усі домашні справи та негаразди на другий план. Він працює без спочинку! Вранці проводить уроки, а вночі перевіряє зошити. Вчитель відповідальний за нове, молоде покоління. Це його обов'язок, цього вимагає від нього держава. Щороку у перший осінній день батьки приводять своїх дітей у перший клас, і перед цими маленькими хлопчиками та дівчатками відкривається інший світ, в якому вчителі стають для них другими батьками, а часом – повністю замінюють їх.

Минають роки. Діти дорослішають, набираються розуму, в них формуються погляди на життя. І яка ж це є складна і відповідальна праця – вчительська. Вона потребує великої витримки і справжнього хисту. Вчитель, який входить до класу з готовністю передати краще, що є в його душі, має найбільший талант у світі.

Моя родина може пишатися вчителями. Прабабуся Усенко Олександра Антонівна була вчителем української мови та літератури. Кожного дня затримувалась у школі, допомагала невстигаючим учням. Жінка сіяла

в душі учнів зерна знань, була професіоналом свого предмету. Вона встигала і викладати в школі, і поратися вдома по господарству, і проводити лекції для односельчан. Як вона все це встигала робити? Зі слів її учнів, я зрозуміла, що бабуся цікаво вела уроки, об'єктивно оцінювала школярів, завжди зрозуміло пояснювала теми. На урок вони йшли як на свято, постійно вчили матеріал, казали, що таку вчительку не хотіли нічим засмучувати. У бабусі була велика бібліотека з різноманітними творами багатьох письменників. Коли я приїжджаю у село, першим чином переглядаю бабусину бібліотеку, бо кожного разу знаходжу там багато цікавих джерел. Трохи запилені книги передають настрій тих часів, переносять мене в минуле. Таких книжок не знайдеш в жодній бібліотеці. Я вдячна прабабусі за її важку працю, за самовідданість суспільству, за виховання двох чудових доньок, які стали вчителями(всі закінчували Херсонський державний педагогічний інститут ім. Н. К. Крупської), за те, що вона завжди залишалася людиною!

Одна з них – Нелепенко Тетяна Павлівна – заступник директора школи з навчально-виховної роботи, вчитель хімії. Вона добре знає свій предмет, уміє донести школярам найскладніші теми, дуже цікаво їх пояснює. Вона добра, чуйна, доброзичлива, справедлива. За своєю вдачею-борець, енергійна, рішуча людина. Тому постійно просто таки виборює наше прагнення до навчання, вчить бути самостійними, радіє разом з нами за наші перемоги. Тетяна Павлівна (хоч і посідає досить відповідальну посаду) не стала самовпевненою людиною. Завжди вислухає, дасть пораду, зрозуміє та заспокоїть. З нею легко та приємно. Своєю працею вона подає приклад не тільки вчителям, а й нам-дітям. У кожного прагне вкласти тільки добро. Сидячи на уроці хімії, мені часто доводилося спостерігати ситуацію, коли випускники школи приходять і просять: «Тетяно Павлівно, а можна посидіти у вас на уроці?»

Я вдячна їй за ті знання з предмету хімії, які я отримала, навчаючись у школі. Гадаю, що саме це допомогло мені у виборі майбутньої професії.

Моя рідна бабуся Мікова Людмила Павлівна працювала в школі в дві зміни. Значну частину свого життя віддала навчанню дітей. Я постійно називаю її трудоголіком, бджілкою-трудівницею. Ціную в ній уміння встановити контакт з учнями, з розумінням підійти до їх проблем, повернути дітей до світлих мрій у безодні сірого світу, допомогти в утвердженні власного «я».

Вона була душею школи. Будучи класним керівником, часто влаштовувала вечорниці, ні одне свято не обходилося без Людмили Павлівни. Одного разу влаштували весілля, звісно ж несправжнє. Акторами стали самі старшокласники. Ніхто навіть й не здогадався, що це лише гра учнів.

Дивлюся на своїх бабусь, слухаю їх і думаю: як хочеться, щоб таких людей, для яких вчительська праця – не тільки професія, а й покликання, було якомога більше.

Кожного року випускники вітають їх з Днем вчителя. Вони дякують їм за сумлінну працю, за те, що вклали в них душу! Я дуже пишаюся ними, мрію бути схожою на них, щоб ось так дарувати людям тепло своєї душі, уміти долати незгоди, і, неодмінно, досягти свої головної мети – нести в світ

добре, світле, радісне…

Учительська любов не повторюється – вона щоразу інша. Не повторюється урок, тому що діти інші, інший клас, з іншими можливостями. І часи, і стиль життя змінюються.

Як часто вже інакше звучать багато разів читані в класі рядки! Та у кожного з дорослих людей бувають хвилини, коли хочеться повернутися до школи, в країну свого дитинства, звідки, за мудрим висловом Сент-Екзюпері, всі ми родом. Цю країну неможливо забути, вона необхідна і в дорослому житті.

Тільки від учителів залежить, чи захочуть вихованці зрідка, ненадовго повернутися до неї не тільки за спогадами, а й за радістю, за крихіткою оптимізму, за мужністю у важкі хвилини.

Незабаром я закінчу школу, і переді мною простелиться широкий життєвий шлях з трудовими буднями, з радощами й негараздами, але я, на прикладі своїх бабусь знаю, як стати справжньою людиною, людиною з великої літери!

Керівник роботи: Петриченко Світлана Олексіївна – вчитель української мови та літератури загальноосвітньої школи І-ІІІ ступенів № 10 Новокаховської міської ради Херсонської області.

Безгінова Валентина

Почему я хочу стать учителем?

Учитель! Перед именем твоим
Позволь смиренно преклонить колени!

Каждому человеку хочется найти свое место под солнцем. И с первого раза не всегда удается. Кому-то нужно очень много времени понять себя, а иногда на это уходит вся жизнь. Многие в моем возрасте начинают задаваться вопросом: «Какую профессию выбрать?» Это очень сложно, непросто выбрать ту единственную профессию, в которой ты сможешь стать настоящим мастером, раскрыться, показать себя с лучшей стороны. У меня с выбором профессии проблем не возникло, так как я выросла в семье педагогов и с детства видела, как живут и трудятся учителя.

Я хочу написать о профессии, с которой мечтаю связать всю свою жизнь. Она имеет гордое название – Учитель, является самой благородной, самой уважаемой и самой трудной. Быть учителем – значит верить. Верить в возможность изменить мир с помощью просвещения, верить в человека и в то, что интеллектуальное богатство выше всего.

Учителя являются носителями знаний, непосредственно влияют на будущее страны, и ошибаться здесь никто не имеет права. На них ложится большая ответственность, так как им доверяют самое ценное и дорогое – детей, свою надежду, свое будущее.

Учитель – прекрасный волшебник, который проникает в детскую душу, подбирает нужные ключики к каждому ребенку, чтобы раскрыть его способности.

У меня перед глазами примеры многолетнего, добросовестного творческого труда моих близких, родных людей.

Настоящий учитель – это тот, кто дает глубокие знания, прививает любовь к своему предмету, добрый, требовательный, но справедливый.

Именно такой была учительница химии Верхнесерогозской СШ Куракова Любовь Ивановна – моя бабушка. Влюбленная в свой предмет, искренняя, открытая; дарила детям теплоту души, доброту, светлую лучезарную улыбку. Она не давала учащимся расслабиться, требовала и оценивала по заслугам. Все, кто хотел учиться, получали в нашей сельской школе глубокие знания по химии, успешно поступали и заканчивали вузы, осуществляли свои мечты. Ее учащиеся с благодарностью вспоминают интересные лабораторные, опыты, доброжелательную атмосферу уроков, когда формулы быстро запоминались, задачи успешно решались.

Как классный руководитель она по-матерински относилась к своим воспитанникам, находила время и силы помочь словом, дружеским советом, отдавала частичку своего сердца. Так писали о ней ее взрослые дети, поздравляя с юбилеем. Педагогический стаж ее – 40 лет, имеет звание «Старший учитель», значок «Отличник народного образования». За многолетний творческий труд, педагогическое мастерство она награждена грамотами Министерства образования, грамотами областного и районного отделов образования.

Писатель увековечивается в своих произведениях, художник в картинах, а настоящий учитель – в мыслях и поступках людей, которых он учил. Труд педагога ни с чем нельзя сравнить. Ткач уже через час видит плоды своего труда, хлебороб через несколько месяцев любуется колосом и горстью зерна, выращенного в поле. А учителю нужны годы, чтобы увидеть результаты своего творения, а еще привить уважение к профессии педагога и желание быть похожим на своего учителя. Так бабушка повлияла на выбор профессии некоторых своих учеников и своей дочери Безгиновой Натальи Анатольевны – моей мамы.

Мама имеет два высших образования, работает в школе практическим психологом и учит детей химии, как когда-то учила бабушка. Папа, Безгинов Сергей Александрович, – учитель географии и биологии.

Две мои двоюродные бабушки также работали в нашей школе: Голощапова Наталья Павловна была организатором и учителем украинского языка и литературы, а Голощапова Валентина Михайловна учителем русского языка и литературы. Маминым классным руководителем был мой двоюродный дедушка Озеров Сергей Николаевич – учитель русского языка.

Все они гордо несут великое звание Педагога, дают не только знания, но и учат премудростям самой сложной науки – быть Человеком.

Я всегда гордилась, что мои родители, родственники и близкие – учителя и хочу быть достойным членом этой педагогической династии.

В детстве мне было любопытно наблюдать за мамой, которая до вечера сидела и проверяла чьи-то тетради, ставя кому-то двойки, десятки. И, наблюдая за всем этим, я усаживала своих плюшевых слоников, зайчиков на диван и начинала их учить. Уже тогда у меня появилось желание объяснять детям то, что они еще не знают. И оно с годами не уменьшилось, а только возросло.

С чувством глубокого уважения я вспоминаю свою первую учительницу Шершневу Наталью Николаевну. Сколько сил, времени и здоровья она отдала нам, учила, воспитывая, как своих детей. Когда она

заходила в класс, в ней было столько тепла и доброты, что одна только улыбка уже поднимала настроение. Прекрасная, деятельная, неунывающая. Каждый урок проходил настолько интересно и увлекательно, что мы не замечали, как быстро летит время. Нам нравились нестандартные уроки: урок-веночек, урок-сказка, урок-сюрприз, урок-открытие. Она умела все: и удачно пошутить, и поддержать, и понятно объяснить трудный материал. Наталья Николаевна отлично рисует, поет. Она не запугивала, никогда не повышала голоса, а излучала любовь, душевную щедрость, благородство.

Ко Дню учителя я посвятила ей стихотворение:

Мне часто снится школа и друзья,
Учительница первая моя.
Другой такой на свете не сыскать:
Старалась душу нам свою отдать,
И научила нас читать, писать,
Думать, решать и мечтать.
Мы полюбили и других учителей,
Но первая всех ближе и родней,
Она, как мать, ее забыть нельзя,
Учительница первая моя.

Сейчас, учась в десятом классе, я точно определилась с профессией. Я хочу стать учителем младших классов. Как чудесно 1 сентября вести за руку в первый класс малышей, которые доверчиво смотрят на тебя пытливыми широко раскрытыми глазами! Как немного они знают в свой первый учебный день, и насколько увеличится их багаж знаний к концу 1, 2, 3, 4 класса! Первые прочитанные звуки, слоги, слова, предложения и, наконец, тексты! Ребенок не совсем правильно держит ручку в руках – и вот первая отлично написанная палочка, буква, слово, диктант и сочинение! Первые правильно сосчитанные палочки, пример, задача, уравнение!

Учитель открывает ребенку огромный и необъятный окружающий мир. Сколько нового узнает ребенок о людях, растениях и животных, явлениях и понятиях! Для того чтобы преподавать в школе, нужно отлично знать многие предметы. Серьезно и глубоко будущими педагогами изучаются украинский и русский языки, литература, детская литература, математика, основы природоведения, анатомия и физиология человека, история и география. Поэтому я стараюсь хорошо учиться в школе и уже готовлюсь к поступлению в педагогический институт.

На учителе лежит неимоверная ответственность, ведь ребенок в школе проводит большую часть дня. Все эти дни собираются в целые годы, и так на протяжении одиннадцати лет. За эти одиннадцать лет учитель должен воспитать в ребенке человека, который по окончанию школы уже самостоятельно будет прокладывать себе дорогу.

Я видела, сколько времени, сил нужно потратить учителю, чтобы подготовиться к урокам, общаться с родителями учеников, быть в курсе всего нового в педагогике и методике, участвовать в общественной жизни нашего села.

Когда у нас в школе проходят дни самоуправления, я всегда

вызываюсь быть учителем начальных классов. Это неописуемое чувство, когда смотришь на ребят, и видишь их восторг. Они ждут, буквально поедают глазами, желая узнать что-то новенькое. Если меня спросят, в чем я вижу свое счастье, я скажу: «В глазах детей, которые сидят за партой и ждут с интересом начала урока».

Почему я считаю профессию учителя лучшей? Да потому что так оно и есть. Учитель – это самое главное в жизни человека. Задача педагога дать ребенку знания, с помощью которых он сможет в будущем стать человеком с большой буквы. Став учителем я постараюсь помочь тем детям, кому не очень повезло с родителями. Не все родители ведут здоровый образ жизни, некоторые употребляют алкоголь, наркотики, проявляют агрессию и чрезмерную жестокость по отношению к детям. Живя в такой среде, ребенку очень сложно стать на правильный жизненный путь. Я хочу быть той, кто в нужное время сможет подставить плечо, помочь ребенку не сломаться, а стать личностью, с которой впоследствии будут брать пример другие. Ведь сколько ребят «погибают» из-за несправедливости жизни, из-за того что им не дали совет, как поступить в той или иной ситуации. Надеюсь стать для своих учеников не только преподавателем, но и другом, и старшей сестрой, и надежным товарищем, а иногда может быть и второй мамой.

Я хочу пройти по жизни уверенно и благородно, продолжив традицию своей семьи, чтобы мои родители гордились мной, и чтобы через десятки лет нашу семью вспоминали как самую лучшую династию учителей.

Керівник роботи: Бездольна Людмила Яківна – вчитель російської мови і літератури Верхньосірогозьської загальноосвітньої школи I-III ступенів Нижньосірогозьського району Херсонської області.

Передостаннє шкільне літо (лист до свого вчителя з канікул)

Мельникова Дар'я

Передостаннє шкільне літо (лист до свого вчителя з канікул)

Доброго Вам дня, шановна Ларисо Володимирівно!

Шле Вам свої вітання ваша колишня учениця Мельникова Дар'я. На даний час гостюю у прабабусі, адже надворі літо, канікули. Ой, як гарно на селі! Поряд є невеличка річка, на яку щоденно бігаю купатись. Навкруги все зелене та яскраве! Ще ніколи маки не квітли так буйно та густо, а поле, що простягається за селом, взагалі неначе зайнялося полум'ям, яке не згасає з ранку до ночі. Я щодня допомагаю прабабусі поратись по господарству, веду нещадну боротьбу з бур'янами на городі. А найбільше мені подобається годувати козенят, яких нещодавно народила наша коза. Вони такі кумедні! Ще маленькі, тільки-но навчилися впевнено стояти на своїх тонких ніжках, а вже намагаються битись ріжками, що ледь помітні між курчавою шорсткою. Не забуваю і про літературні завдання на літо. Вже перечитала більшу частину творів. Взагалі намагаюся не марнувати час даремно.

Та особливого враження на мене справляють розповіді прабабусі про минуле, про її дитинство, молодість, тяжку долю та наших пращурів. Тамую подих, коли слухаю її спогади про життя під час війни, коли будучи ще зовсім дитиною, працювала в шпиталі і доглядала за пораненими.

З думки не йде, що це останнє літечко перед початком дорослого життя. Таке ще зовсім безтурботне, світле, легке. Та вже дуже скоро почнеться навчальний рік і всі наші сили, час будуть направлені на здобуття знань, високих балів, гарних атестатів, впевнених складань іспитів і далі все… Прощавай школо, дитинство, рідна домівка, клас…

Деякі з нас вже зробили свій професійний вибір, визначилися з предметами, які будуть здавати на зовнішнє незалежне оцінювання, і вже в повну силу готуються до майбутніх іспитів. А дехто ще шукає свій шлях, визначає власні уподобання, вміння, хист, щоб зробити єдиний правильний професійний вибір. Та вже зараз з якимось трепетом думаю про майбутні переживання, щоразу переконую себе, що все буде добре і незабаром я не пожалкую про свій вибір професії, мене не охопить розчарування, безпорадність, власна даремність, адже людина повинна приносити користь, отримувати задоволення від роботи, яку виконує, постійно набиратись досвіду, а не тупцюватись на місці, рости професійно, долати перешкоди, навчатись новому та передавати свій досвід, знання іншим.

Досвід, знання, вміння та навички, якими ми володіємо на даний час – це в величезній мірі ваша, вчителів, заслуга. Скільки своїх часточок душ вклав у нас весь колектив вчителів нашої школи! Та саме Ви прийняли нас, малими, до стін рідного будинку знань. Саме Ви були поряд у наших починаннях такого складного, різнобічного та неповторного шкільного життя. Не покладаючи зусиль, не шкодуючи власних сил, особистого часу, нехтуючи власними потребами, вкладали свої знання в наші голови. Адже скільки терпіння потрібно було, щоб навчити нас бути посидючими, уважними, вправними! Ви невтомно, по декілька разів, повторювали про

необхідність правильного та ретельного переписування у щоденники домашнього завдання, що потрібно не тільки записати відповіді до прикладів, а обов'язково показати всю послідовність розв'язку, про обов'язкове ведення «Щоденника природи». А скільки душевного тепла відчували ми, навіть коли ви нас сварили. Нерідко було досить суворого погляду ваших добрих очей, щоб приструнити, навіть затятого бешкетника. Ви завжди були поряд у наших маленьких радощах, перемогах, розчаруваннях і бідах. Я й зараз згадую командні змагання у вікторині на космічну тему! І від спогадів аж мурашки проходять тілом, від пережитих відчуття азарту та жадання перемоги. Ми тоді були справжніми, згуртованими командами та гідними суперниками.

А наша незабутня подорож на завод хлібопродуктів? Цей неповторний запах свіжовипеченого хліба, солодкий, дивовижний, незрівняний аромат житніх пряників! Ми тоді неначе потрапили в казку і розкрили для себе справжню, недоступну іншим, таємницю.

І таких моментів перед очима спливає чимало, аж серце починає щеміти і сльози мимоволі навертаються від того, що дитинство пройшло і вже ніколи не повернеться. Що це останнє шкільне літо, і ще усього лишень рік ми будемо відчувати тепло стін рідної школи, чути переливи, такого інколи жаданого, шкільного дзвоника. Що усі ми поринемо у світ дорослого життя і наші стежки простеляться у різні боки і, можливо, більше ніколи не перетнуться.

Ларисо Володимирівно, Ви наша перша вчителька, а це дуже важлива особистість у житті кожної людини. Саме вчитель початкових класів прищеплює бажання вчитися, його праця дуже відповідальна і нелегка. Я бажаю Вам, щоб щасливі дитячі очі, їх зразкова поведінка і високі бали щодня радували та піднімали настрій. І саме це робило працю вчителя найулюбленішою справою вашого життя. Обов'язково здоров'я і творчого натхнення. До швидкої зустрічі!

З повагою, ваша колишня учениця Мельникова Дар'я.

Керівник роботи: Петриченко Світлана Олексіївна – вчитель української мови загальноосвітньої школи І-ІІІ ступенів № 10 Новокаховської міської ради Херсонської області.

Дума Татьяна

Последнее школьное лето

Последнее школьное лето.
Я шлю вам, учитель, письмо.
Горячим солнцем согрето,
Наполнено грустью оно.

Пишу потому,что решила
Учителем стать на земле
И это все так необычно
Внезапно представилось мне.

Учитель… Такая работа
Не снилась мне даже во сне
На каждом уроке забота,
О тех, кто приходит к тебе.

Ведь детям не только
Читаешь, диктуешь, поешь
Ты в мир удивительный знаний
Детскую душу ведешь.

И в памяти, все как впервые:
Пришла к вам смущенья полна:
Смогу ли осилить науки
И знания освоить сполна?

Все – ново и так непривычно
И вместе с тем интересно
И заняла я как обычно
В классе за партою место.

Впервые другой учитель
Друзей моих новых круг
За откровенность простите,
Я так испугалась вдруг.

«Не надо бояться, Таня,
Привыкнешь к всему, мой друг»
И стало мне так спокойно,
Душа вся раскрылась вдруг.

Учитель всегда поддержит,
Подскажет, как поступить,
И даже наши проступки
Он может всегда простить.

Душа у него большая,
И доброты не занять,
Вот почему я решила
Хорошим учителем стать.

Я как на свидание снова
Спешила скорей на урок
Услышать заветное слово,
Учиться давала зарок.

Конечно, не все было гладко
Бывали и срывы порой :
Слезу вытирали украдкой,
Хотелось скорее домой.

Вы с нами, мой лучший учитель,
Были всегда наравне,
Душ детских добрый властитель
Вы очень нравились мне.

Умели всех нас растревожить,
Позвать за собою в роман
И наши знания множить.
Мы так благодарны вам.

Представьте, как мне теперь грустно.
Что в школу в последний раз
Приду я теперь ученицей,
И больше не буду у вас.

Привыкла, что каждое утро
Вставала я с мыслью о том
Что вы – дорогой мой учитель,
Что школа – родной мой дом.

И вот последнее лето,
Пишу вам учитель, в письме
О том, что я твердо решила
Учителем стать на земле.

Керівник роботи: Полякова Валентина Владленівна вчитель російської мови і світової літератури Червонопартизанської загальноосвітньої школи I-III ступенів Нижньосірогозького району Херсонської області.

Довга Анна

Лист учителю з останніх канікул

Добрий день, Анно Дмитрівно!

Я зараз на останніх своїх канікулах. Вони пахнуть річковою водою, м’якеньким піском та літньою свободою. Сиджу біля Дніпра. Як добре, що я так близько живу біля цього великого дива. Дивлюся на світлі спокійні хвилі, на чайок, що неначе до мене постійно щось викрикують. Радію вранішньому сонечку, промені якого так ласкаво ковзають по моєму волоссю, руках, одягу, неначе розуміють, що канікули у мене останні. Я поринаю у спогади. Адже в майбутньому буду вчителькою. Хочеться погортати минуле і знайти, звідки ж прийшла ця мрія . Я пишу це все вам, Анно Дмитрівно, адже ви пережили щось подібне. Теж учителька. Можливо, колись, так, як і я, стояли біля верби і, вглядаючись у завтрашній день, передивлялися своє минуле.

От і я на першому своєму шкільному дзвінку. Свято було таким прекрасним, всі були такі привітні та усміхнені, що здавалося, кінця цьому святу не буде. Я повірила, що у школі все буде так красиво, чудово, весело. Але виявилося, що не так. І вже через кілька днів я почала тікати

із школи. Дійду до перехрестя і повертаюся додому. Як не просила мене мама, як не кричала на мене, ніщо не допомагало. Не знаю, які знайшла слова моя перша вчителька Віта Володимирівна, але школу я полюбила. І зараз із висоти свого десятирічного шкільного життя дивлюся на шкільні події і думаю. Скільки треба терпіння, душевної сили та любові, щоб навчити дітей читати, писати і при цьому, щоб дитина не зненавиділа школу за всі нелегкі труди, за несвободу, за вкрадений дитячий рай.

Мені було особливо тяжко. Тому що так сталося, що від мене у небесні далі пішли мої дорогі батьки: спочатку тато, а потім мама. І от,якби не школа, я, мабуть, не пережила б цих подій, особливо смерті мами. Я стала сварливою, прискіпливою, намагалась усе в школі поміняти, заходила в суперечки з учителями. І досі дивуюсь, як вони змогли тоді зладити зі мною, не відштовхнули мене, а навпаки пішли мені назустріч.

Анно Дмитрівно, мені подобається, що у нас з вами однакові імена, і ви теж учителька. Тож хотілося б з вами поговорити, як то кажуть начистоту. Я зроблю ще один крок, і шкільне моє життя помахає мені прощальний привіт. Але за цей час я багато зрозуміла. І вважаю, що є, на жаль, три категорії вчителів. Одні, це ті, що добре знають предмет, вимагають, щоб ми вчили, приходять до нас, чесно відпрацьовують свій час, дають нам знання. У спілкуванні з ними просто одна тільки наука. Звичайно, ми вдячні таким учителям, знання ж нам потрібні. Є, на жаль, такі вчителі, що дають уроки так, тільки б відчитати. Схоже, вони жаліють себе, частіше дають самостійну роботу, ніж пояснюють. Ні до нас, учнів, ні до предмету свого любові вони не мають. Але як раз ця категорія вчителів має своїх любимчиків, чого ми, учні, не прощаємо.

А от третя частина вчителів, на жаль, найменша. Це вчителі від Бога. Вони, звичайно, добре знають свій предмет. А ще дуже люблять учнів. Вони чутливі до поруху дитячого серця. І передають нам не тільки знання, а й формують наші душі. Мені здається, якби учитель не дав знань з предмету, а допоміг дитині вирости, зрозуміти себе, сформуватися як хороша людина, це вже було б дуже добре. Але наші вчителі роблять усе щоб навчити нас, «затесати» у наші голови знання, навчити нас самим їх добувати, допомагають нам зрозуміти, для чого нам уся ця шкільна наука. Нам з вами, люба Анно Дмитрівно, випав шлях дійти до висоти вчительського п'єдесталу. Треба весь час тренувати своє серце, щоб воно було добрим, гострити свій зір, щоб нічого не пропустити, все побачити. У моєї сестри у класі сталося так. До них приїхала нова учителька, стала класною керівницею. І все в класі було наче чудово. Класна керівниця готувала тести по предмету, дуже цікаві класні години. А дівчинку в класі кривдили, бо вона мала рудий колір волосся. І дівчинка ледь не покінчила життя самогубством. Аж потім про все дізналася вчителька. Бо діти наче й добрі, але дуже хитрі, часом наче підступні, і дуже часто жорстокі. А те, що відбувається в класі, так можуть приховати, що й не дізнатися.

Нам з вами, вам у цьому році, а мені через кілька років, треба стати лакмусом дитячих стосунків, годинником, який нараховує тільки хороші години життя, барометром, який досліджує дитячі душі. Учителю треба виважувати свій кожен крок, адже діти не прощають брехні і зневаги, черствості і жорстокості. Навчитися любити усіх дітей, незалежно від того, чи вони слухняні, чи навіть зухвалі. Як мати любить своїх дітей, усіх, які

б вони не були, так учнів повинен любити учитель. І якщо у вчителя є любимчики і такі діти, яких він ненавидить,то треба подумати про зміну роботи. А ще учитель повинен уміти слухати. Почути кожне слово кожного вихованця. Коли заходиш у клас, особливо на перерві, стоїть гамір, наче потрапив у бджолиний вулик. У цьому шумі треба почути все. Можливо, якась дитина чекала на зустріч з вами, можливо, ваше одне слово повинно щось вирішити. Можливо, одне непомітне слово – це крик на допомогу.

Слово учителя повинно бути виваженим. Особливо, жарт. Слід пам'ятати , що жарт повинен бути добрим. Накладається вето на жарт, який кривдить, який буде нагадувати дитині про щось неприємне. Антон Семенович Макаренко, великий педагог, говорив, що взагалі жартувати має право педагог, якого прийняли учні, якого дуже цінують і люблять.

Учитель повинен уміти бачити. Мимо нього не повинен пройти жоден погляд. Очі – це дзеркало душі. А учитель охоронець душ своїх вихованців. Він повинен спостерігати і бачити все: і радість, і біль, і страх, щоб потім проаналізувати те, що промайнуло перед його очима. Адже у вчителя така робота, як у героя повісті Селінджера «Над прірвою у житі». Він сказав: «Я хотів би стояти біля прірви у житі і рятувати малюків, які можуть туди впасти». Професія учителя, на мою думку, сама відповідальна. Наприклад, до лікаря люди звертаються за допомогою, коли їм погано. А от до вчителя не завжди, він повинен сам помітити біль в очах вихованців. А життя дуже часто посилає дітям не троянди, а шпичаки. І під відповідальністю педагога знання предмету, виховання учнів, формування їхніх душ. Учитель повинен виховувати не тільки дітей, а й самого себе. Адже він взірець для своїх учнів, їхніх батьків, взагалі тих, хто поруч. Пройдуть роки, можливо, буде у нас все автоматизовано, але ніколи ніякий робот не замінить учителя. Він завжди буде учителем, лікарем душ, наставником.

Я вважаю, що нам з вами пощастило у виборі професії, яка принесе нам тривоги, радощі, можливо біль, а все-таки щастя.

До побачення, Анно Дмитрівно.

Хай щастить вам у вашому нелегкому труді.

Керівник роботи: Соколовська А. Д. – учитель української мови та літератури Михайлівської загальноосвітньої школи І-ІІІ ступенів Нововоронцовського району Херсонської області.

Александровська Олександра

Der vorletzte Schulsommer

Lwiw, am 14. Juni

Sehr geehrte Switlana Witaljiwna,

ich schreibe Ihnen aus Lwiw. Ich habe mich entschieden, Ihnen zu schreiben, statt anzurufen, weil Sie ja beschäftigt sein können. Ich möchte Sie im Laufe der Sommererholung nicht beunruhigen, aber ich will sehr von meinen Eindrücken mitteilen, deshalb habe ich mich nicht enthalten und diesen Brief geschrieben.

Ich habe nicht zufällig Lwiw als Ziel der Reise gewählt. Erstens ist Lwiw ein bekanntes kulturelles und historisches Zentrum. Heute habe ich allerlei Sehenswürdigkeiten der Stadt besucht. Ich möchte Sie mit der langen Erzählung über alles Gesehene nicht ermüden. Ich werde nur darauf stehenbleiben, was mich am meisten beeindruckt hat. In der Kathedrale des Heiligen von Jura habe ich mit eigenen Augen die genaue Kopie des weltbekannten Turiner Schweißtuches gesehen. In der Bernardiner Kirche habe ich die Wandmalerei der Klosterzelle betrachtet, die etwa 300 Jahre alt ist und die auch jetzt im ausgezeichneten Zustand ist. Der Palast von Potozkij hat mich mit den Mansarden, den vielfältigen Balustraden, den modellierten Konsolen der Balkons und der Kunsteinrahmung der Fenster bewundert. Die Innenansicht des Palastes ist seinem Aussehen ähnlich. Er ist durch den Marmor der verschiedenen Farben und Schattierungen, der Vergoldung, dem feinen Stuck, der Ausstattung der Wände von den wertvollen Arten des Baums und den Elementen der Malerei geschmückt. Deshalb kann man sagen, dass dieses Gebäude das Kunstwerk der Architektur benebst den Werken der Lwiwer Maler ist. Wenn ich durch die Säle dieses Palastes ging, so schien es mir, dass Fürst Potozkij jetzt in eigener Person mit der Suite herausgehen wird. Er wird die Rede anlässlich der Feierlichkeiten halten, die der Verlobung von Sofia Potozkaja gewidmet sind, und in einem Augenblick fängt der festliche Ball an. Der riesige Saal füllt sich mit den Klängen der Musik, tanzende Paare flattern wie Schmetterlinge über dem Parkett. Weltliche Gespräche, auserlesene Kleidungen, ausnehmende Küche, Blicke der jungen Männer, die ihre Herzensdamen zum Tanz engagieren wollten. Sie können sagen, dass ich in die Welt der Phantasien versunken bin. Ja, wahrscheinlich habe ich mich ein wenig begeistert. Einfach habe ich ganz vor kurzem den Roman von Leo Tolstoj «Krieg und Frieden» gelesen und die Szene, wo Andrej Bolkonskij mit Natalja Rostowa tanzt, ist mir plötzlich sofort in diesem riesigen Saal des Palastes von Potozkij vor den Augen erschienen.

Die nächste Sehenswürdigkeit, die ich heute gesehen habe, war die dominikanische Kathedrale. Sie ist einer der bedeutendsten Denkmäler der Architektur des Barockstiles in Lwiw. Jetzt befindet sich darin das Museum der Geschichte der Religion. Das ganze Gebäude ist aus dem Stein gemacht und es von einer riesigen Kuppel bekränzt, die acht Paare der mächtigen Doppelkolonnen stützen. Die Kathedrale stellt ein Kreuz mit dem ovalen Zentrum und zwei Kapellen dar. Die Skulpturen auf dem Giebel des Gebäudes verstärken den genug dynamischen Effekt der Fassade. Der prächtige Bogenaltar der Kathedrale ist mit vier großen Statuen aus dem Stein geschmückt, und in den Galerien und den Loggien befinden sich die hölzernen Statuen der zweiten Hälfte des 18. Jahrhunderts. Sich neben diesem Altar befindend, empfindet man eine ungewöhnliche Ruhe. Diese Ruhe und leise Freude füllen hier jeden aus. Die äußerliche Hektik verschwindet, und man empfindet die Harmonie mit dem ganzen Universum.

Ich denke, es ist schon höchste Zeit, zum Hauptziel der Reise zu übergehen. Aber davor wollte ich darüber erwähnen, was nur für Lwiw charakteristisch ist. Man nennt es noch die Stadt der Löwen, denn darin gibt es mehr als 5000 Skulpturen der Löwen. Ich war so verwundert, dass mit einigen von ihnen sogar fotografiert habe.

Switlana Witaljiwna, vielleicht sage ich es wieder, aber es ist wirklich so,

dass gerade Sie die Auswahl meines zukünftigen Berufes beeinflusst haben. Ich meine, dass Sie eine wirklich richtige Lehrerin sind, die nicht nur in ihrem Fach unterrichtet, sondern auch formt unseren Charakter, erzieht in uns den Stolz auf unsere Kultur und die Sprache. In Ihren Stunden erfahren wir neben den bibliographischen Daten über die Persönlichkeiten der großen ukrainischen Dichter und der Schriftsteller wie Taras Schewtschenko, Iwan Franko, Lessja Ukrainka, über ihren Kampf für die Unabhängigkeit der Ukraine, über ihre aufklärerische Mission, die ihre Erscheinungsform auch in ihrem Schaffen findet. Die literarischen Lektüren und die Teilnahme an den Theatervorstellungen, die Sie organisierten, haben mir ermöglicht, die Kernideen der Werke der ukrainischen Autoren und die Schönheit der ukrainischen Sprache tief zu empfinden. Ich meine, dass die Werke von Taras Schewtschenko heute wie niemals aktuell geworden sind, weil sie die Menschen wecken und ihre bürgerliche Position gestalten. Jetzt hat sich sehr Vieles in unserem Land schon geändert. Die Okkupation der Krim von der russischen Armee, der Kampf mit dem Terrorismus in den Lugansker und Donezker Gebieten haben die richtigen Patrioten des Landes gezeigt, die bereit sind, ihr Leben für die Freiheit und die Unabhängigkeit unserer Ukraine zu opfern. Ich zeige auch von meiner Seite die bürgerliche Position. Es ist alles dank Ihnen, weil Sie eine der Organisatoren der Hilfe unseren Soldaten sind. Obwohl mein Beitrag an die allgemeine Sache nicht groß ist, aber zusammen können wir Vieles machen, um unsere Kämpfer in ihrem nicht leichten Kampf zu unterstützen.

Ich bin in Lwiw nicht nur deswegen angekommen, um mich zu erholen und die Stadt kennenzulernen, sondern auch um die Stelle zu besuchen, wo ich weiter nach dem Schulabschluss zu lernen beabsichtige. Nach den langen Überlegungen habe ich mich entschieden, in die Lwiwer nationale Universität namens Iwan Franko zu gehen. Warum habe ich gerade diese Hochschule gewählt? Ich kann einige Gründe nennen. Diese Hochschule ist eine der ältesten in Osteuropa. Sie war 1661 gegründet. Es sagt darüber, dass diese Hochschule eine reiche Geschichte und eine bemerkenswerte Basis für die Ausbildung hat. Laut dem Rating der Arbeitgeber 2008 belegte sie den 4. Platz. Im Rating der Universitäten der Welt hat die Hochschule den 6. Platz im Jahre 2012 unter den ukrainischen Hochschulen genommen. Ich meine, es zeigt auch das Prestige der Hochschule. Ich habe meinen starken Wunsch, an der Fakultät der Philologie nach dem Beruf das Ukrainische und die Literatur zu studieren. Der heutige Besuch dieser Hochschule hat mich in der Richtigkeit meiner Auswahl überzeugt. Im Gebäude der Hochschule habe ich die Studenten der ukrainischen Philologie kennengelernt, die gern mir vom Studium erzählt haben und die Exkursion im Gebäude durchgeführt. Ich habe erkannt, dass es außer den Lehr verschiedene AGs gibt, wo der Student seine Talente in der Organisation und der Durchführung verschiedener wissenschaftlicher Foren des allukrainischen und internationalen Niveaus zeigen, am Frauenchor «Lira» teilnehmen, ein Schauspieler des studentischen Theaters «Null der Atmung» werden oder, sich mit der Forschung der grundlegenden Probleme der Philologie, das heißt ich

von der wissenschaftlichen Arbeit, beschäftigen kann. An der Fakultät gibt es sogar die eigene Zeitung, die «Jaroslaw» heißt. Die Studenten der Fakultät

machen auch die Exkursionen durch historische Stellen der Stadt. Es nur der kleine Anteil, worüber ich Ihnen im Brief (ich denke, ich werde beim Treffen meine Erzählung mit den Fotos und Videos ergänzen) erzählen kann. Das Gespräch mit den Studenten hat meinen Wunsch noch grösser motiviert, an dieser Hochschule zu studieren. Ich verstehe, dass mir noch die Proben bevorstehen. vor allem muss ich äußerliche unabhängige Einschätzung mit den guten Zensuren bestehen, die 11. Klasse wie folgt beenden und die Dokumente in die Hochschule zu reichen, auf das Ergebnis wartend. Ungeachtet aller Schwierigkeiten bin ich jetzt der Entschlossenheit voll, das Ziel zu realisieren.

Sehr geehrte Swetlana Witaljewna! Ich war sehr froh, Ihnen meine Eindrücke über den Besuch von Lwiw und die Lwiwer nationalen Universität mitzuteilen. Ich möchte auch noch mehr darüber schreiben, weil diese meine Sommerreise auf mich einen sehr starken Eindruck gemacht hat. Der Stimulus, der in mir erschienen ist, hat mir den Weg zu meinem zukünftigen Beruf geöffnet. Und darin sehe ich Ihren Verdienst, weil gerade Sie mir die Liebe zur Muttersprache und der Literatur anerzogen haben.

Передостаннє шкільне літо

Львів, 14 червня

Вітаю Вас, шановна Світлана Віталіївна!

Пишу Вам із Львова. Я вирішила вам написати, а не телефонувати, так як ви можете бути чимось зайняті. Мені не хотілося б докучати вам в період літнього відпочинку, але мені так хочеться поділитися своїми враженнями, що я не втрималася і написала цей лист.

Я не випадково обрала Львів метою своєї подорожі. По-перше, Львів є відомим культурним та історичним центром. Сьогодні я відвідала всілякі пам’ятки міста. Не хочу вас втомлювати довгою розповіддю про все побачене. Зупинюся лише на тому, що мене вразило найбільше. У Соборі Святого Юра я бачила своїми очима точну копію всесвітньо відомої Туринської плащаниці. В Бернардинському костелі я розглядала келейний стінопис, якому близько 300 років і який дійшов до нас у відмінному стані. Палац Потоцьких вразив мене своїми мансардами, різноманітними балюстрадами, ліпними консолями балконів та фігурним обрамленням вікон. Інтер’єр палацу не відстає від його зовнішнього вигляду. Він прикрашений мармуром різних кольорів і відтінків, позолотою, витонченою ліпниною, обробкою стін цінними породами дерева і елементами живопису. Тому поряд з творами львівських художників сама будівля являє собою твір мистецтва архітектури. Коли я проходила по залах цього палацу, то мені здавалося, що ось зараз вийде князь Потоцький зі своєю свитою. Виголосить промову з приводу святкування заручення Софії Потоцької і через мить розпочнеться святковий бал. Величезний зал наповнюється звуками музики, танцюристи рухаються в такт, граційно і чинно. Світські бесіди, вишукані наряди, відмінна кухня, погляди молодих людей, які хотіли б запросити дам свого серця на танець. Ви можете сказати, що я занурилася в світ своїх фантазій. Так, мабуть, я трохи захопилася. Просто зовсім недавно я прочитала роман Льва Толстого «Війна і мир» і та сцена, коли Андрій Болконський танцює з Наталкою Ростовою, спала мені на думку в цьому величезному залі палацу Потоцьких. Наступною визначною

пам'яткою, яку я побачила сьогодні був домініканський собор. Він є одним з найбільш значних пам'ятників архітектури бароко у Львові. Зараз у ньому розташован музей історії релігії. Уся будівля зроблена з каменю, а вінчає її величезний купол, який підтримують вісім пар потужних здвоєних колон. Собор являє собою хрест з овальним центром та двома каплицями. Скульптури на фронтоні будівлі підсилюють ефект. Розкішний арочний вівтар собору прикрашений чотирма великими статуями з каменю, а в галереях і лоджіях знаходяться дерев'яні статуї другої половини XVIII століття. Біля цього вівтаря, відчуваєш якийсь мимовільний спокій. Цей спокій і тиха радість сповнює тебе. Проходить зовнішня метушня, і ти відчуваєш гармонію з усім сущим.

Я думаю, мені пора вже перейти до головної мети своєї подорожі. Але перед цим я хотіла б сказати про те, що характерно тільки для Львова. Його ще називають містом львів, так як в ньому є більш ніж 5000 скульптур цих тварин. Це мене приємно здивувало, з деякими з них я навіть сфотографувалася.

Світлана Віталіївна, я, мабуть, повторюся, але це, дійсно, правда, що на вибір моєї майбутньої професії вплинули саме Ви. Я вважаю, що Ви дійсно справжній вчитель, який вчить не тільки своєму предмету, але і формує наш характер, виховує в нас гордість за нашу культуру і мову. На Ваших уроках поряд з бібліографічними даними про великих українських поетів і письменників, таких як Тарас Шевченко, Іван Франко, Леся Українка, ми дізнаємося про їх боротьбу за незалежність України, про їх просвітницьку місію, яка знаходить свій вираз у їх творчості. Літературні читання та участь у театральних виставах, які Ви проводили, надали мені можливість глибоко відчути закладені у творах українських авторів ідеї і красу української мови. Я вважаю, що твори Т. Шевченка стають в наш час як ніколи актуальними, так як вони пробуджують людей і формують їх громадянську позицію. Зараз дуже багато чого вже змінилося в нашій країні. Окупація Криму Росією, боротьба з тероризмом в Луганській і Донецькій областях виявили справжніх патріотів країни, які готові пожертвувати своїми життями заради свободи і незалежності нашої Батьківщини. Я теж зі свого боку проявляю свою громадську позицію. І це все завдяки Вам, так як ви є одним із організаторів допомоги нашим солдатам. Нехай мій внесок у загальну справу не так великий, але разом ми можемо зробити багато чого і підтримати наших воїнів у їх нелегкій боротьбі.

Приїхала я до Львова не тільки для того, щоб відпочити та познайомитися з містом, але і відвідати місце, де я маю намір далі навчатися після закінчення школи. Після довгих роздумів я вирішила вступити у Львівський національний університет імені Івана Франка. Чому я вибрала саме цей вуз? Я можу назвати кілька причин. Цей навчальний заклад є одним із найстаріших у Східній Європі. Він був заснований ще в1661 році. Це говорить про те, що цей вуз має багату історію і чудову базу для навчання. Згідно з рейтингом роботодавців на 2008 рік він займав 4 місце. У рейтингу університетів світу заклад зайняв 6 місце в 2012 році серед усіх українських вузів. Навіть це показує престижність вузу. Моїм сильним бажанням є навчання на факультеті філології за спеціальністю

українська мова та література. Сьогоднішній візит в цей вуз додав мені впевненості у правильності мого вибору. В будівлі вузу я познайомилася зі студентами української філології, які з задоволенням розповіли мені про навчання та провели екскурсію по будівлі. Я дізналася, що крім навчальних предметів є різні гуртки, де студент може розкрити свої таланти в організації та проведенні різних наукових форумів всеукраїнського та міжнародного рівня, брати участь у жіночому хорі «Ліра», стати актором студентського театру «Нуль дихання» або зайнятися дослідженням фундаментальних проблем філології, тобто науковою працею. На факультеті є навіть власна газета, яка називається «Ярослав». Студенти факультету проводять також екскурсії по історичних місцях Львова. Це лише мала частка того, про що я можу вам розповісти в листі (я думаю, при зустрічі я доповню свою розповідь світлинами та відео). Спілкування зі студентами ще більше мотивувало моє бажання навчатися у цьому вузі. Я розумію, що мені ще чекають випробування. Це, насамперед, здати ЗНО з хорошими балами, гідно закінчити 11 клас, і подати свої документи до вузу, чекаючи на результат. Незважаючи на всі труднощі, тепер я сповнена рішучості реалізувати свою мету.

Шановна Світлана Віталіївна! Я була дуже рада поділитися з Вами своїми враженнями про відвідини Львова та Львівського національного університету. Мені хотілося б ще і ще писати про це, так як ця моя літня подорож справила на мене дуже сильне враження. Стимул, який з'явився у мене, відкрив мені дорогу до моєї майбутньої професії. І в цьому я бачу Вашу заслугу, так як саме Ви прищепили мені любов до рідної мови та літератури.

З повагою, Олександра.

Керівник роботи: Гридін Олег Васильович – учитель німецької мови Херсонської гімназії № 6 Херсонської міської ради.

Шилін Дмитро

Передостаннє шкільне літо

Сум підступає до серця,
Жаль огортає душу,
Але сказати я мушу:
«Передостаннє шкільне літо!»
Лист я відправлю вчителю,
Вкладу у конверт я написання,
На пошту я сам віднесу.
Вчителю мій, моя надія на краще майбутнє!
Ти, в собі несеш всі кращі риси суспільства.
Живеш так, як навчаєш.
Скільки доклали зусиль
Щоб навчити нас без помилок
Всі диктанти писати.
Вчили мене як потрібно
Цифри додати, відняти, ділити і множить.
Скільки турбот вам було з нами малими:
Хлопці – постійні бійки, дівчат скубли за кіски.

Ви виховували в нас чесність і гідність,
Щоб ми у світ пішли розумними людьми.
Адже те, що заложить нам перший вчитель
Допоможе нам в старших класах.
Назавжди буде гріти серця.
Пам'ятаю наш перший в житті урок.
Всі прийшли перелякані, гарні, невмілі
Майже нічого
Ви навчили всього, що знаємо тепер!
Навчили любити країну, де ми живем.
Навчили поваги до тата і мами
Поваги до друзів і старших за віком людей.
Скільки вже минуло в нас літніх канікул.
А це літо – передостаннє.
Хочеться скільки згадати всього!
Знову відчути себе дитиною,
Безтурботно навчатись у школі.
Пам'ятаю всі наші пісні і вірші
Які я так із захопленням вчив та співав.
І ваший той голос дзвінкий і такий мелодичний.
Всіх зачаровував, всі зупинялись послухать.
А наші свята – це не просто свята,
Залишаться в пам'яті вічно.
Свято ріднішої книги у світі «Буквар»
Свято Нового року, зустріч Весни.
Всіх заходів і не злічити!
А як хвилювались ви, віддаючи нас
У старші класи, боялись,
Щоб не забули чого навчили.
Приходили до нас на уроки.
Часто запитували, як навчаємось.
А, ми – ваші діти – учні,
Ніколи вас не підвели.
Про нашу першу вчительку,
Про перші ті склади, про палички і лінії
З яких складаються слова.
Завжди нам будуть сниться,
Завжди писатимемо вам.
Поштар приноситиме листи від нас,
А в тих листах привіти наші.
А в них пробачення ми просимо,
За те, що не хотіли вчитися,
За поведінку на перерві і під час уроку.
Але, гадаємо, що зла не держите,
Бо ви – така душа яка ніколи і нікому
Не бажала зла.
На вас хотіли ми рівнятись.
Про вас складали і пісні й вірші.

Й без анекдотів не обходилось.
Тож просимо ще раз прощення!
Люба, рідненька, такая привітна.
Завжди Ваш образ і ваші уроки
Будуть у пам'яті знову і знову спливати.
Знову колись нам захочеться,
Повернутись до школи – домівки.
Сказати привіт, згадати дитинство.
Відчути себе школярами.
Та час не вернути, все знову не буде ніколи.
Ми стали дорослими.
Сум підступає до серця,
Жаль огортає душу,
Що підем у світ широкий
Та далі ми жити мусим!

Керівник роботи: Щубелка Ірина Сергіївна – учитель української мови та літератури Біляївського НВК «ЗОШ-ДНЗ (ясла-сад) I-III ступенів Нововоронцовського району Херсонської області.

Войтович Наталія

Лист у вічність «Учителю мій...» (Скарб великої любові)

(есе-діалог)

Присвячується
Войтовичу Павлу Калениковичу,
моєму дідусеві, Учителю від Бога.

На березі великої ріки сиділи двоє: Він (Творець) і учень. Течія тихо і стрімко несла свої води десь далеко за горизонт, петляючи по рівній місцині, і в цьому нестримному й вічному потоці щось було містичне, таємниче, і все манило туди, за обрій. Реальність ніби відійшла на інший план, а попереду лише чистота, прозорість, глибина... і високість польоту душі. Погляд завмер, чарівна тиша заворожила, думки були десь далеко-далеко, а поруч Він, Той, хто бачив усе, і знає все, Той, хто посланий для любові.

– Святий отче, хто є людина на цій землі: раб чи володар, руйнівник чи творець? – спитав замислено учень.

– Життя прекрасне своїм розчаруванням і в цьому його парадокс: будуючи Вавилонську вежу, люди були творцями великої ідеї, але стали заручниками власного егоїзму, амбіцій і самовпевненості. Возводячи храм – знищили духовність. Найскладніше пояснити такі прості речі. Людина – це... любов, незалежно від статусу, призначення, посади. Саме в ній народжуються шляхетні вчинки, добрі справи, саме вона надихає митців на створення шедеврів, рятує від самотності, простягає руку допомоги у скрутну хвилину. Вона, маленька і тендітна, як свіча, що запалює маяк, даруючи надію на порятунок великим кораблям...

Квіти, море квітів, жовто-блакитних кульок, святкові погляди випускників і водночас здивовані – першокласників, які утопають у цьому різномаїтті... Як завжди, урочисті батьки, учителі, помпезні поважні гості

сільської громади. Усе це воєдино зливається в незвичний аромат першого дня осені і сплеск неймовірних емоцій, як у душах людей, так і в повітрі... Це – свято Першого дзвоника в рідній школі моєї родини: моїх батьків (вони закінчили її з різницею у 8 років) і дідуся, який не лише близька мені людина, «перший порадник», він – директор цього острівка надії і радості, перший і єдиний «Макаренко» для кожного учня і вже випускника звичайної сільської десятирічки, що в Житомирській області Овруцького району с. Бондарі. Сьогодні першу традиційну промову і настанову вихованцям проголошує інший керівник. Хтось скаже: «То він «колишній директор ?!». «Ні», хоча вже рік, як його не стало, але присутність відчувається в кожному, хто на урочистості: 45 років беззмінної і щоденної титанічної праці, нелегкий шлях від учителя російської мови і світової літератури до директора сільської школи-новобудови. Він тут, серед нас, бо колишніх учителів немає....

– Отче, скажіть, для чого людина приходить у цей світ?

– На це питання кожен знайде свою відповідь, але мені хотілося б, щоб зробити його кращим, здійснюючи добро ближньому, милосерднішим, підставляючи плече тому, хто потребує допомоги, сильнішим, переборовши все І пройти крізь будь-які перешкоди, залишаючи по собі великі справи, благородні вчинки і чуйні серця.

Цьогоріч мама (учитель у міській школі) уперше порушила традицію і поїхала разом зі мною на свято Першого дзвоника на батьківщину в рідне село. Так вона хотіла віддати данину йому, нашому Войтовичу Павлу Калениковичу, вшанувати її сусіда, учителя, для всіх директора, а для неї згодом і свекра, просто мудрого і порядного, талановитого і щедрого чоловіка. Там, серед тих, хто знав його вічність, де виросло на очах не одне покоління односельців, знову і знову проживаєш неспокійні хвилини, і розумієш: колишніх учителів немає, професія вчителя вічна (в житті все починається з «Букваря» і першої настанови першого вчителя-наставника). Тяжко пережити втрату близької і рідної до щему в серці людини, ще тяжче перебувати в рідних місцях, де все нагадує про нашого великодушного дідуся, якого ніколи сусіди не називали навіть у побуті, як «наш Павло Каленикович». У цьому незвичному для сільської місцевості звертанні по імені та по батькові все: повага за простоту і чуйність, шана за виваженість і мудрість, уміння знайти правильні слова і рішення, любов за добро і милосердя, силу духу простити і зрозуміти.

Сьогодні я з упевненістю можу стверджувати, що він був учителем не лише в стінах школи, він був ним усе своє життя і всюди: на вулиці, у полі, на засіданні, на зборах громади, увечері на посиденьках на сільській лавочці, бо учив так, як жив, – і в цьому його секрет вічної любові й вдячності тих, хто йшов поруч. Бабуся пригадує короткий, але такий насичений шлях дідуся: син знаного бригадира, навчання в школі в повоєнні роки, потім у технікумі, армія, навчальні курси льотчиків, по закінченні служби повернення в рідне село, учитель російської мови та світової літератури, перший заступник голови колгоспу, а згодом і перший директор новозбудованої школи (найкраща в районі протягом 40 років) – усе промайнуло перед очима як один день. Скупа сльоза спадає по її сухій і змореній щоці, замислений погляд десь далеко. Вона розуміє, що мені, її

онуці, сьогодні складно зрозуміти їхнє життя. Збагнути – можливо, осягнути – ні, бо було там і голодне тривожне воєнне дитинство, і розруха сорокових, і навчання в школі за принципом «хто перший встане» (пара чобіт була одна на 3-х дітей), і тяжка дитяча праця на колгоспному полі разом з мамою, і раннє усвідомлення відповідальності за все, що робиш. Мій дорогий дідусь пройшов усі перипетії сільського нелегкого життя, доля його випробовувала щодня і щогодинно, щоб згодом дати шанс – допомагати іншим, учити не лише наукам, а ...яким бути, як жити по-християнськи.

Кожен педагог шукає сьогодні стежки до душ дітей, щоб завоювати в них довір'я і викликати інтерес до найпростішого, до виховання в собі найкращих людських рис. Яким же був мій родинний наставник ?!

Пригадую тихий і погідний вечір на річці Норинь, що на Поліссі. На березі я (його онука) і мій 78-літній дідусь. Багряно заходить сонце, спливає день, надвечір'я, вітер стишує свою ходу, усе завмирає...

– Дідусю, а учителем бути важко ? – серйозно спитала я.

– Ні, якщо не обманюєш і не лукавиш, не ставиш себе вище за інших, адже мудрість у простоті і відвертості, щирості, – відповів він, удивляючись у небесну глибінь.

– Скажіть, як стати справжнім учителем, майстром своєї справи?

– Для цього треба багато прожити і пережити. Не чекай, що хтось тобі допоможе: народжене в муках – найцінніше; не бійся падати і підніматися, робити хибні кроки і випрямлятися, не впадай відчай від безвиході; пам’ятай: на добро відповісти добром може кожен, на зло відповідає добром тільки відважний. Захоплюйся прекрасним, але не копіюй його. Будь... художником, який малює картину лише тонким штрихом пензля за покликом душі.

– А що б ви залишили своїм учням ?

– Зникають у безвісти землі, держави, цивілізації і континенти, вічним залишається лише слово. Не варто замислюватися, яке воно, а для чого сказано. Я склав би для своїх випускників послання, як Ярослав Мудрий колись своїм дітям.

Послання

Життя дивовижне, воно ніби сон. Для тих, у кого сильна воля і сильне бажання служити людям, воно стане прекрасним і дивовижним сном, навіть якщо шлях до мети буде заплутаним, а думки тривожними. Будьте самими собою, незважаючи на недосконалість навколо, шукайте свій шлях, навіть якщо зразка його правильності ще не придумав ніхто. Пізнайте спочатку себе, якщо хочете, щоб навколишні пізнали й зрозуміли вас.

Ніхто не дасть вам віри: кожен сам повинен знайти її у своїй душі шляхом зусилля, самотності. Ніхто не дасть вам Батьківщини: ви повинні відкрити її тяжкою працею ваших сердець і думок. Ніхто не дасть вам любові до людей, бо немає любові без прощення, а прощення – це тяжка праця, це хрест, який кожен несе самотужки. Лише одне ми можемо вам дати: ностальгію за кращим життям, якого немає, але яке обов’язково прийде, за життям істинним і справедливим. Може бути, що саме вона приведе вас до віри, до Батьківщини і до любові.

Чи не в цьому його мудрість: не давати готових думок, їх треба самому народжувати в муках, і тоді вони стануть найцінніші. Найкращою буде та, у яку кожен із нас вдихне свій розум, свою живу думку.

– Боже, скажи, будь ласка, чому до тебе звертаються «Учителю мій...»? Учитель – це той же Бог чи навпаки, – боязко спитав учень.

– Бачиш, – замріяно сказав Він, – людина влаштована так, що все життя прагне до пізнання відкривати й розвивати в собі все нові й нові якості, можливості й здатності. Кожному із нас потрібні порада, хороше і мудре слово, те, що не знайдеш ніде, а лише у спілкуванні з людиною. Без одухотворення живою думкою і пристрастю вчителя слово мертве, бо з того часу, як маленька людина зробила перший крок по землі, вона починає порівнювати себе з тим, хто її виховує, ставить перед нею вимоги, вкладає в неї свої духовні сили... До вчителя йшли, бо йому довіряли, у ньому шукали відраду і спасіння, шукали прихисту й захисту. Він – надія у краще, віра у здійснення задуманого, упевненість у майбутньому. Так, він Бог, але ... на Землі, бо відповідає за сказане, як важливо йому не схибити, не показати слабкість і безпорадність перед бідою, знайти правильний вихід, мудре і виважене слово, яке б було важливіше за будь-яку зброю чи ліки.

Я знову й знову намагалася зрозуміти значущість учителя, як же оцінити те, що пізнано, зроблено, вкладено у своїх учнів, кількістю призів і грамот, виграними конкурсами ?! Напевно, і ними теж, але найважливіші критерії в іншому: хтось із випускників мого дідуся «обжене» його у професійній майстерності, стане більш досконалішим, досягне бажаного успіху – значить його робота виконана гідно.

Кажуть, учні з нетерпінням чекають занять з улюбленим учителем. Навіть через багато років, із щирим почуттям подяки знаходять свого вчителя, щоб просто поговорити, розповісти про себе, згадати що-небудь із минулого. Так і в той святковий день Першого дзвоника у рідному селі. Учні розійшлися по затишних кабінетах на свій перший урок, а всі присутні на урочистості односельці підійшли до моєї мами, ніби до свого першого вчителя, як і ...надцять років по тому кожен зі своїм. Спочатку пауза, у очах – сльози, у душах – біль і розпач, міцне потискання маминої руки, потім несміливі запитання про свого першого директора: як жив після переїзду, чим цікавився, як виховував онуків, що говорив востаннє. А угорі радісно співав жайворон, вітер бавився у верховітті беріз шкільного парку і яблуневого саду, які разом з учнями щороку насаджував їхній Павло Каленикович. Сьогодні кожен знаходив своє дерево і згадував першу науку мудрого директора, учителя, батька...

Надійшов вечір, з'явилася на небі перша зоря. Ріка несла свої води далеко-далеко, Бог, мовчки піднявшись, узяв за руку учня, міцно стиснув у своїх долонях і, глибоко вдивляючись у горизонт, сказав: «Хай же привітним і теплим промінням Божа іскра горить... Учителя і Учня».

P. S. Сьогодні діти мого дідуся: син Леонід і донька Ніла Войтовичі, моя мама (невістка) Людмила Войтович продовжують його духовно творчу місію на Землі. Усі вони вчителі за покликанням серця і настановою свого батька, педагога, Павла Калениковича, його однодумці, продовжувачі благородної справи, переконані, що саме їм він довірив частинку своєї долі.

Хай так буде завжди: теперішнє – це місток з минулого в майбутнє наших батьків і дітей, учителів і учнів. Усе повертається на кола свої, але з більшою частинкою любові...

Учитель – професія майбутнього

Кулакова Олена

Неначе вереснева фея…

Неначе вереснева фея,
Ви в клас усміхнено ввійшли,
З собою знань ясних музеї,
Для нас гостинно принесли:
І наче простір засвітився…
Зійшли роки. На скронях – сніг
Та в нас назавжди оселився
Ваш мудрий погляд-оберіг.

Вчитель – це душа, яка віддає світло, а учень – душа, яка його шукає. Це вони, справжні вчителі, торкаючись душі маленької людини, намагаються не поранити, не образити, обережно виростити, допомогти створити себе у житті, ввійти у нього якомога чеснішими, добрішими, впевненішими. Учитель творить Людину, як скульптор Пігмаліон свою Галатею. Але потрібні роки і роки, щоб побачити предмет свого творіння. Учитель як музикант, нотами душі пише мелодію життя для майбутніх поколінь. Він – хлібороб, який не покладаючи рук вирощує з маленького непомітного зернятка розумного, свідомого, мислячого громадянина своєї землі, який потім гордо крокує по життю. Він лікар, який не має права на помилку, бо вона коштує людям дуже дорого. Учитель – актор, який живе у школі, як на сцені. Чи може все це бути в одній людині? Так, може! «Сіячі розумного, доброго, вічного», – говорять про вчителів. Скільки тепла, турботи і терпіння у їхніх очах! Я схиляю голову перед вміннями дарувати любов усім своїм учням. Все чисте й мудре – від учителя. Педагоги формують у нашій свідомості поняття про життя, допомагають розрізняти де добро, а де зло. Доля дарує кожному із нас таку людину.

Вже десятий рік саме вчитель радо відкриває переді мною двері рідної школи. А колись це було вперше. Моя перша вчителька завжди дивилася нам, своїм учням, у очі щирим, дружнім, як мені здається сьогодні, дитячим відвертим поглядом. В її погляді я нітрохи не відчувала зверхності, вона в чомусь була рівною зі мною, піднялась в моїх очах до такого рівня, що перетворилася для мене у недосяжний ідеал. Я потай у своїх думках мріяла бути такою ж розумною, такою доброю, такою ласкавою до кожного, такою розсудливою і поважною, завжди усміхненою, як вона. У кожне маленьке серденько вона заклала жаринку пізнання, творчості, дружби, щоб у нас запалала жага до навчання. Тепер ми стали дорослішими, вже починаємо розуміти, що стоїмо за кілька кроків до незалежного самостійного життя. Усвідомлюємо, що треба наполегливо вчитися, тому що знання додають упевненості у своїх силах, а це перший крок до реалізації своєї мети, до успіху. Багато разів я запитувала себе: «Чим я хочу займатися? Ким стану?» Кожна людина хоче бути щасливою. Однією зі складових щастя звичайно ж є робота.

Я буду вчителем!… Із самого дитинства мене приваблювала ця професія. Так добре було розсадити ляльок і щось їм розповідати, а потім

ставити в журнал оцінки. Здавалося, що це так просто. Але коли подорослішала, то зрозуміла, який нелегкий вчительський хліб.

На вчителя можна вивчитися в університеті, засвоїти всі принципи цієї професії, незабаром приступити до навчання дітей і виконувати свою справу добре. Чи є цьому сенс? Я розумію, що недостатньо просто ходити на роботу, сприймаючи її як обов'язок. Головне в тому, щоб любити цю працю. Якщо любити школу, дітей, і захоплюватися цією роботою по-справжньому, тоді можна сміливо долати перешкоди і труднощі на своєму нелегкому учительському шляху. В школі, зазвичай, працюють ті, хто народився, щоб стати вчителем, хто наділений особливим талантом не тільки передавати матеріал, а й любити дітей, прищеплювати любов до навчання, виховувати особистість.

Такою була моя прабабуся – вчитель початкових класів. У важкі повоєнні роки, навчаючи напівголодних, змучених війною дітей, запалювала в них надії, сподівання на щасливе майбутнє. Саме вона проростила в мені перші пагінці добра, людяності, віри, милосердя. Я з трепетом у душі передивляюся книжечки , які вона власноруч писала і малювала для мене. Вона була справжнім Учителем, образ якої назавжди залишився у пам'яті вдячних учнів. Любов до вчительської професії на генетичному рівні передалась моїм дідусю і бабусі, дядьку і тітці, моїй мамі і я готова її успадкувати, продовжити вчительську династію.

Мама… Від неї завжди віє школою. Засинаючи, я бачу її за зошитами. В цих зошитах-долі дітей, таких непосидючих, гамірливих, як і я. Вона хвилюється за кожного свого учня, за його злети та падіння, як за власну дитину, як за мене. Я вповні відчуваю себе щасливою: образ учителя злився воєдино з образом моєї матусі. У житті кожної людини є справжній учитель, а мені пощастило вдвічі.

І лише я знаю скільки залишається поза школою непомітної учительської праці, про яку інші діти навіть не здогадуються. Але мама завжди говорить: «Учитель повинен учитися все своє життя». І це справді так. Змінюється час, іншими стаємо і ми, діти.

Вечорами, готуємо уроки, кожен свої. І вона, сама того не помічаючи, дає поради, настанови, а іноді і докоряє, але при цьому завжди залишається і мамою, і вчителем.

Вона занадто, як мені здається, прискіпливо ставиться до мого навчання, але я не хочу її розчаровувати, бо вона завжди в мене вірить, незважаючи ні на що. Вона мій учитель, учитель – життя.

Я ніскілечки не сумніваюся, що її любові, ласки та мудрості вистачить як для мене, так і для її вихованців . Помічаючи в комусь з дітей талант, вона прагне розвинути його, підтримує та надихає учня вповні реалізувати свої творчі можливості. Робота вчителя – це її покликання, справа всього життя!

Покликання бути педагогом – це прагнення душі до саморозвитку, самовдосконалення, реалізація нелегкої місії на Землі. Учитель залишає після себе невидимий, на перший погляд слід, але який він важливий! В усіх досягненнях і успіхах людей, насамперед, є заслуга педагогів. Це вони вкладають свою непомірну працю в кожного з нас. Від його зусиль залежить майбутнє дітей і майбутнє людства в цілому. А у чому перемога вчителя? Для нього найвищим досягненням і винагородою є гідний учень,

що може, колись, перевершить самого вчителя.

Педагог – це не професія, а спосіб життя. Часто ми чуємо про те, що відбувається духовна криза соціуму. Цю проблему має вирішувати все суспільство, в тому числі і вчителі, підвищуючи рівень вихованості та культури молодого покоління. Як представник нової генерації нашої країни сподіваюся, що зможу, враховуючи досвід батьків, віковічну мудрість предків, внести новий свіжий струмінь у вчительську справу. Сучасний педагог, на мою думку, має знати декілька іноземних мов, бувати за кордоном для обміну педагогічним досвідом, володіти комп'ютерною грамотою, повинен вести здоровий спосіб життя і подавати приклад своїм учням. Ось такою я уявляю себе – вчителя майбутнього. Хочеться, щоб наступне покоління педагогів було більш щасливим, більш впевненим у завтрашньому дні, мало високий статус у суспільстві.

«Лише той Учитель, хто живе так, як навчає», – сказав відомий поет, філософ і педагог Григорій Сковорода. Я знаю своє призначення в житті та чітко розумію, що мій шлях буде нелегким. Я цілеспрямовано йду за покликом свого серця.

Високе у душі покликання несу,
Таке високе, що сягає до зірок!
Батькам я вдячна, вчителю,Творцю,
Благословен хай буде кожен крок!

Керівник роботи: Хмельницька-Соловей Л. В. – вчитель української мови та літератури Херсонської загальноосвітньої школи I-III ступенів № 32 Херсонської міської ради.

Жмакина Таисия

Профессия – учитель

Тысячи профессий рождаются или умирают. Но среди вечных профессий занимает особое место – учитель. Меняются условия и средства воспитания, и неизменным остается главное назначение учителя – научить человека быть Человеком.

Учитель… Если сухо передать смысл этого слова, то учитель – человек, призванный передавать другим опыт, накопленный человечеством. Задача истинного педагога, как мне кажется, заключается не в передаче суммы знаний. Учитель – это еще и воспитатель, потому что он всегда является примером для своих учеников. Именно с него они во многом «считывают» важную жизненную информацию: как нужно относиться к людям, к своей работе, к себе, к окружающему миру. В связи с этим, учитель, на мой взгляд, это очень ответственное звание, требующее постоянного самосовершенствования, внутреннего роста, развития.

У каждого человека в жизни есть свои учителя. Поначалу эту роль выполняет мама, чуть позже ей начинают помогать папа, бабушка, дедушка, тети и дяди, братья и сестры. Именно от этих людей мы получаем первые сведения об окружающем мире, с их помощью учимся ходить и говорить, любить и ненавидеть, проявлять себя или, наоборот, прятать свои чувства.

Спустя некоторое время, повзрослев, мы приходим в детский сад, где

нашими учителями становятся воспитатели, няни, дети, которые нас окружают. Кто-то из них превращается в нашего друга, а кто-то, возможно, и во врага. Но каждый для нас – учитель, потому что благодаря этим людям мы все глубже погружаемся в жизнь.

А еще позже наступает один из самых ответственных моментов в жизни человека – он идет в школу, где сталкивается с людьми, чья профессия так и называется – учитель. Сколько книг написано, сколько фильмов снято о том, насколько важно для юного человека, кто станет его учителем, кто будет наставлять и сопровождать его на протяжении всей школьной жизни!

Судьба дарит каждому из нас Учителя. Да, именно так! Учителя с большой буквы! У кого – то это первый учитель, возможно , некоторые встретили его в старших классах. А для меня – это наш классный руководитель Липовяк Эвелина Ионасовна. Это тот человек, которого я называю своей второй матерью, потому что она навсегда стала частью моей жизни. Моя любовь и уважение к ней пройдет через годы, вдохновляя на добро. Она помогает нам, своим ученикам, вступать во взрослую жизнь, учит уважению, любви к ближнему, знакомит с вечными ценностями, вкладывает нравственные понятия в наши души. Эвелина Ионасовна, искренне влюбив всех учеников в свой предмет, стала нашим другом и советчиком, примером в любой ситуации. Она всегда рядом: в радости и беде, в колебании и принятии важных решений. Рядом с ней мы видим себя другими глазами, стараемся стать лучше, умнее, добрее, быть достойными ее привязанности и дружбы, ее любви.

Мне кажется, что учитель, если он нашел подход к ребенку и пользуется его уважением, занимает важное место в душе своего ученика. Такой учитель стоит в одном ряду с родителями, а некоторые моменты жизни, он гораздо важнее, чем семья.

Учитель обладает огромной властью над душой ребенка. Он, подобно Пигмалиону, может помочь стать юному человеку настоящей личностью, а может и навсегда убить веру в себя. Лишь учителю подвластно развить способности и таланты своего ученика, подсказать ему дальнейшее направление в жизни, научить его любить учиться, постоянно стремиться к самоусовершенствованию.

Педагог может развить душу маленького человека, показать ему, что хорошо, а что плохо, к чему следует стремиться, в чем заключается смысл жизни. Вы скажете, что говорить об этом – функция родителей. Однако не все взрослые могут беседовать со своими детьми на такие темы. Кто-то загружен работой, кто-то измучен бытом, а кто-то не видит в этом необходимости. Да и многие из них сами не способны определиться – в чем «суть жизни», ради чего стоит жить, как нужно вести себя, какие иметь приоритеты. Именно поэтому роль «учителей жизни» частот ложится на плечи школьных учителей.

На мой взгляд, профессия педагога – одна из сложнейших в этом мире. Чтобы быть успешным (по-настоящему, а не на бумаге) учителем, нужно, как мне кажется, в полной мере осознавать собственное несовершенство, потому что велика вероятность почувствовать себя всесильным Богом, знающим гораздо больше, чем твои ученики. А это, как еще отмечали великие мудрецы древности, величайшее заблуждение.

Обучение – это процесс взаимный. Ежесекундно учитель учит своих учеников, а те, в свою очередь, учат его. И только понимая это, можно добиться хороших результатов. Быть учителем – действительно святое дело. Издавна учителя уважали наряду с врачом и священником. Ведь каждый из этих людей в своем труде касается сокровенных сфер человеческого духа.

Каждый человек в своей жизни – и ученик, и учитель. Однако школьные учителя – это совершенно особенные люди, имеющие возможность серьезно повлиять на личность и судьбу своих учеников. Настоящий учитель щедрый, и в процессе общения дарит своим воспитанникам то, что нельзя осязать, видеть, слышать, но без чего невозможно движение вперед, – умение учиться, строить себя по кирпичику, увеличивая свой потенциал. Такие качества востребованы в любой профессии, а в учительской – в наибольшей степени. Если человека научили думать и делиться своими мыслями с окружающими, если ему не только вложили в голову набор знаний, но и научили эти знания добывать, если привили радость от понимания мысли, созданной человечеством, и желание разделить свою радость с теми, кого это так же живо интересует, – значит, личность состоялась, светильник зажжен.

Многим повезло – на их пути встретился настоящий учитель, которому они благодарны и которого будут помнить всю жизнь. Такие учителя по-настоящему счастливы, потому что они практически бессмертны – они живут в своих учениках, в той любви, которую дарили людям. Именно их прославляют в веках.

Очень хочется, чтобы каждому из нас в жизни встретился свой УЧИТЕЛЬ.

Руководитель работи: Галкина Ирина Владимировна – учитель русского языка и литературы Херсонского учебно-воспитательного комплекса «Общеобразовательная школа 1 ступени – специализированная школа 2 ступени – коллегиум» № 51 имени Г. А. Потемкина Херсонского городского совета.

Зіняк Олександр

Всі професії починаються від педагога

Серед безлічі земних професій, на мою думку, на перший план виходить вчительська праця. Адже професія педагога – це не просто робота, це стиль життя. Вчитель працює цілодобово, навіть тоді, коли поруч немає його вихованців. Перед людьми цієї професії постає непросте завдання, адже треба не просто навчити, розвинути, виховати. За цими словами стоїть безмежна любов, віра у кожну дитину, в її можливості. Допомогти, зрозуміти, підтримати, поспівчувати, щиро порадіти може лише Богом обдарована людина. Я схиляю голову перед такими людьми, низько кланяюсь їхній праці. У вчителя немає можливості «пересидіти» робочий день вразі поганого настрою, «домашніх» неприємностей. Він не може вивісити табличку «зачинено» як у магазині.

Якби в кабінеті у лікаря, або дантиста одночасно зібралися тридцять чоловік із різними проханнями та потребами, а деякі, не маючи бажання там перебувати, постійно заважали б йому працювати, а лікар, юрист або

дантист (без асистента), мав би протягом дев'яти місяців, застосовуючи всю свою майстерність, досягати високих професійних результатів, ось тоді, можливо, він би отримав деяке уявлення про роботу шкільного вчителя.

Жодна інша професія не ставить таких високих вимог до людини. Педагог, учитель, вихователь – це довірені особи суспільства, яким довіряють найдорожче і найцінніше – дітей, свою надію, своє майбутнє. Професійна діяльність вчителя завжди була і залишається визначальною для розвитку держави, адже саме людина, яка навчає і виховує, визначає шляхи поступу та вдосконалення суспільства, його творчу спрямованість у майбутнє.

У вас, дорогі вчителі, надзвичайна професія, адже ви плекаєте майбутнє України. Непрості часи сьогодні для нашої держави. І саме від вас багато в чому залежить наше завтра!

Керівник роботи: Доценко Лілія Василівна – вчитель української мови та літератури Дудчинської загальноосвітньої школи І-ІІІ ступенів Каховського району Херсонської області.

Паляниця Вікторія

Учитель – професія майбутнього

Майбутнє наших дітей, нашого народу – в руках учителя, в його золотім серці.
О. Фадєєв

Лише вслухайтеся в це прекрасне слово – учитель! Скільки всього в ньому вмістилося! Тут і тріпотіння серця схвильованого першокласника, що завмер перед шкільними дверима, і перші літери, невпевнено виведені тремтячою рукою, й останній дзвінок, що кличе випускників школи у доросле життя. Учитель – це чарівник, який здатен творити шедеври. Він заслуговує на повагу і захоплення, адже вкладає у свою працю усю душу.

Школа. Вчителька. Учень. Ці слова пов'язані з дитинством, мріями, знаннями, дружбою, книжками. Тільки без вчителя не буде ні школи, ні учня, ні справжнього дитинства, ні знань. Хто нас навчив читати, писати, думати, творити? Хто навчив людяності, доброзичливості, ввічливості, шанобливості? Хто вказував на наші помилки, допомагав вирішувати складні питання, опікував нас та виховував? Без сумніву, це – вчитель! Людина, яка знаходиться поряд з нами стільки ж часу, а, може, навіть більше, ніж наші батьки. Учитель навчає нас протягом багатьох років, розуміючи, що без знань немає нашого майбутнього. Людина, яка допомагає знайти спільну мову з однолітками, людьми літнього віку для соціальної адаптації у сучасному суспільстві.

У нашій школі працюють люди, кожне слово яких наповнене глибинним змістом та певною філософією. Це освічені, інтелігентні, добрі, виховані особистості, яким кожен учень довіряє на всі сто відсотків. Звісно, всі вони різні. Одні передають нам знання та свій досвід традиційними методами, інші використовують найсучасніші пристрої та різноманітні комп'ютерні програми. Вони вказують на наші помилки тільки для того, щоб в подальшому ми їх не припускались, застерігають, допомагають уникнути хибних кроків. Вони можуть помічати не до кінця виконане

домашнє завдання, але поцікавляться проблемами, які турбують учня. Вислухають, дадуть пораду, знайдуть відповідь на найскладніші запитання.

У наш швидкісний час ми замислюємось над тим, якою буде школа завтра, якими стануть учителі. Багато моїх однолітків вважають Інтернет та сучасні пошукові системи вирішенням багатьох проблем. Задав питання – маєш величезну кількість відповідей, не потрібно просиджувати уроки у школі. Але ніхто із них не може уявити, як отримати відповіді на запитання, якщо нема поряд комп'ютера, виходу до мережі Інтернет… Інші думають, що вчителів скоро замінять роботи. Багато хто бачить у цьому переваги: завжди готовий працювати, обізнаний з будь-якого питання, для нього не потрібні книжки та посібники. А я у такі моменти замислююсь, чи зможе металева машина навчити мови, чи зможе розкрити душу поезії, чи покаже магію математичних символів та чисел? Якщо вчитель стане машиною, то школа втратить найголовніше – своє серце. Жодна машина не зможе виростити з крихітної насінини світлу та щиру душу. Я щиро вірю, що для справжнього вчителя зовсім не потрібно знати все. Набагато важливіше залишатись людиною, мати велике серце та душу, бути небайдужим до кожної людини. Але дуже важливим є постійний рух, навчання та розвиток. Вчитель майбутнього має володіти найсучаснішими методиками, засобами та пристроями, він має орієнтуватись у напрямках розвитку суспільства, знати проблеми, які турбують молодь. Але він має залишатись людиною! З усіма недоліками, можливо, вадами, але живим, жвавим, турботливим та люблячим!

Кажуть, що без мови нема народу, але без душі нема нації. Ми не матимемо майбутнього, якщо втратимо ту світлу, щиру душу та любляче гаряче та віддане серце, ми не зможемо оцінити смаку волі, позбудемось честі та гідності, станемо такими ж бездушними машинами у людській подобі. А це вже не життя, це лише існування.

Вчитель – це не просто людина, яка слідкує за твоїм успішним виконанням домашніх завдань, яка подає сухий матеріал, але й особистість, яка намагається навчити нас розуму, людяності, допомоги, взаєморозуміння, турбується про нас із ніжністю матері, застерігає із суворим поглядом батька, закладає у кожному із нас основи взаємодопомоги, терпіння. Вона стимулює до постійного розвитку, пошуку, самовдосконалення своїм прикладом. Світло очей учителя допомагає знайти вірний шлях у пітьмі непорозумінь, сумнівів та вагань.

Професія вчителя в усі часи залишалася найбільш почесною, але в той же час найбільш важкою. Уміння передати свій досвід молодим людям, які тільки вступають в самостійне життя – це талант. Напевно, кожному вчителю хочеться, щоб саме його учень у майбутньому домігся успіху. І, звичайно ж, кожному вчителю приємно, коли саме так і відбувається.

Покликання вчителя у всі часи – бути архітектором душ людських, переливати полум'я своєї душі у зорі дитячих сердець, щоб вони в майбутньому стали сонцями нації та всього людства. Ці щирі, самовіддані, обізнані люди вже сьогодні будують наше світле, успішне майбутнє, допомагають народові, що був поставлений долу, піднятися з колін і дивитися вперед.

Керівник роботи: Тихонова Марина Миколаївна – вчитель української мови та літератури Херсонської загальноосвітньої школи І-ІІІ ступенів № 33 Херсонської міської ради.

Копієвська Дар'я

Людина з вічною іскрою в душі

У світі існує безліч професій, кожна з яких по-своєму цікава, цінна, чогось варта. До визначення своєї життєвої професійної дороги люди ставляться по-різному. Є такі, які не замислюються над фахом, який обирають, через що пізніше дуже шкодують. А є відчайдухи, що марять майбутнім покликанням із дитинства чи юності і старанно готуються, щоб досягти мети. Є й такі, які підходять до цього питання виважено.

Усі рішення в житті повинні бути добре обдумані, особливо вибір спеціальності. Так як я навчаюся в 10 класі, то для мене дана тема є актуальною як ніколи. І є час поміркувати. Обираю… Перекладач… Учитель…

На мою думку, залишився невеликий перелік професій, що все ще користуються пошаною і популярністю водночас. І, на жаль, у час швидкого розвитку новітніх технологій, комп'ютеризації, моди та стилю знизилася вагомість такого фаху як учитель. Сьогодні випускники не дуже хочуть прагнути такого почесного колись звання.

З різних причин ідуть у школу працювати, і неоднаково складаються вчительські долі. Щоб стати вчителем, треба не лише отримати диплом, а й усвідомити необхідність у цьому, мати нестримне бажання бути педагогом, який навчить дитину найважливішому, значущому, потрібному, допоможе добрим словом, мудрою порадою, вибором життєвого шляху. Таємниці не відкрию, що деякі випускники педагогічних навчальних закладів ідуть працювати не у школу, а шукають легшу, яка не вимагає розумових і нервових перевантажень, роботу. Нехай. І вони школі не потрібні. Тут чекають тільки тих, хто дійсно любить дітей, хто не боїться труднощів, хто хоче і вміє навчати і виховувати, хто володіє загальною ерудицією, хто має невтомне бажання самовдосконалюватися, розвиватися і не зупиняється на досягнутому. Чекають творчих, талановитих, завзятих, закоханих у свою справу. А хіба ще яка професія має стільки різноманітних можливостей для саморозвитку!

Звідки бере сили вчитель, щоб бути одночасно вихователем і педагогом, артистом і скульптором, батьком і матір'ю? Яким же невичерпним повинно бути натхнення його, довічно викликаного до дошки?!

Сучасний учитель повинен йти в ногу з життям: використовувати у своїй роботі інновації, різні методики, повинен досконало володіти матеріалом, що викладає. Але передусім він має бути Людиною. Потрібно залишати поганий настрій за шкільним порогом, а на уроці нести і сіяти добре, розумне, вічне. І, мабуть, це найважче, і не кожному властиво мати таку силу духу та широту душі. Важко вчителеві працювати, особливо небайдужому, талановитому. І набагато важче, коли він змушений брати велике навантаження для того, щоб вижити. Я щиро вірю, що педагог XXI століття стане, нарешті, фахівцем високооплачуваної професії. Той ступінь самовіддачі, який властивий людям цієї спеціальності, буде

заслужено оцінений суспільством. І повернеться повага до Учителя, піднесуть його ім'я високо-високо!

У країнах сходу слово «Учитель» пишуть з великої букви. Мабуть, від щирої поваги і вдячності. Від того, що воно означає покликання, яке вимагає від людини всіх сил і здібностей без залишку, служіння, яке не знає канікул, відпочинку. Переконана, праця вчителя заслуговує щирого визнання та подяки у будь-якій країні світу. Саме вона має величезний вплив і на формування, розвиток суспільства. У всі часи вчителі завжди знаходяться в центрі суспільного життя, є хранителями знань, культури і вищих духовних цінностей. Їх професіоналізм, мудрість, чуйність і терпіння воістину безцінні.

Учитель – від слова учити. Побутує думка, що це не так і складно. У нашому маленькому селі теж дотримувалися її. І тому, коли у 2007 році вперше рада школи оголосила про день батьківського самоврядування, охочих побувати в ролі вчителя виявилося дуже багато. Наскільки було їм важко проводити уроки, вони потім розповідали і складали слова вдячності та поваги нашим педагогам. Щорічно у цей день батьки переконуються, що вчитель – ще і тонкий психолог, актор, що з'являється в різноманітних образах, цікавий оповідач, професіонал у своїй справі. Він дає нам перший, найважливіший життєвий урок: урок добра, порядності, чесності, мужності, любові до своєї землі, Батьківщині.

Я розумію тих, хто не наважується йти працювати в школу або не затримується в ній надовго. Це важка робота. Це спосіб життя. Адже вчителем потрібно бути не тільки у школі, а завжди. Саме він демонструє зразок ідеальної людини: освіченої, доброї, чесної, культурної, вихованої, яка веде здоровий спосіб життя. Переконана, не кожен на це погодиться і не всім під силу таке життя. Але вони є – Справжні Учителі. Люди, які гідно складають іспит, що триває все життя, які проходять цей важкий шлях від інституту до пенсії, а може, і довше. З гордістю повідомляю, що у нашій школі працюють такі вчителі. Вони щодня складають іспит і цікаво, і творчо, і вірно йдуть по вчительському шляху. Від них, у першу чергу, я отримую бажання вчитися далі, оскільки саме знання будуть фундаментом у моєму житті, основою професійного успіху, особистого щастя.

На мою думку, доречним буде згадати слова видатного педагога Василя Сухомлинського:«Учитель зобов'язаний перед суспільством, перед батьками працювати тільки добре, кожна крихта людської краси – це його безсонні ночі, сивина, неповоротні хвилини його особистого щастя. Так, учителеві часто буває ніколи думати про себе, бо він змушений думати про інших, і це для нього не самопожертва, не покірливе підкорення долі, а справжнє щастя особистого життя...»

На воротах історії освіти біліють оголошення з великими буквами: «Потрібні…». Потрібні новий Макаренко, новий Сухомлинський. Хто спробує? Хто не побоїться приректи себе на постійну тривогу, на пошук, на невдачі, на ризик?

Є такі.

Яскравим і теплим спогадом для мене залишиться образ мого директора, учителя української мови та літератури – Ткач Олени

Олександрівни. Не просто директора, а й вірного товариша, мудрого наставника, креативного керівника, доброї людини та гідного прикладу для наслідування. Для мене Олена Олександрівна була і буде уособленням Справжнього Учителя, адже вона досконала у всьому.

Школа – це все її життя.

Я завжди дивуюся, як можна стільки всього робити одночасно. Немає такої години, коли б не дзвонив її телефон чи не заходили за порадою та оцінкою колеги, коли б вона просто відпочивала.

Працюючи разом з Оленою Олександрівною, неможливо не прагнути розвиватися, досягати чогось нового, вчитися майстерності і досконалості. Професіонал своєї справи, учитель вищої категорії, старший учитель, переможець конкурсів, вона вже тривалий час на посаді директора. І ніколи ніхто не скаржився, а навпаки, усі люблять її, поважають, дослухаються до порад, прагнуть бути схожими. А її уроки!

Олена Олександрівна надзвичайно чуйна, добра, толерантна, енергійна, цікава, мудра, всебічно розвинена, прекрасна людина, що ідеально підходить на роль учителя. Не просто вчителя, а Вчителя з великої літери.

Завжди підбадьорить, підтримає, допоможе, порадить, направить у правильне русло. Про таку вчительку можна лише мріяти, а мені пощастило бути її ученицею.

Я рада, що Олена Олександрівна працює в нашій школі, бо без неї… навіть не можу уявити, що було б без неї.

Ткач Олена Олександрівна – вчитель із неповторною вдачею, професіоналізмом і вічною іскрою в душі, що палає і не згасне ніколи, лише наповнюється ідеями і вдячними учнями!!!

Одвічна наставниця, порадниця і помічниця, ця людина надзвичайно впливає на моє життя.

Я завжди знала, що маю здібності педагога, вмію знаходити спільну мову з дітьми, добре пояснюю, розумію інших. Що б не відбувалося в моїй душі, завжди опановую себе і роблю те, що потрібно. З мене вийшов би прекрасний педагог, але я ще не готова зробити вибір. Та якщо прийму рішення стати вчителем, то запевняю: віддаватиму всю себе, свої знання, уміння обраній роботі, допомагатиму, навчатиму, підтримуватиму, як справжній учитель.

Усе починається зі школи, а в школі – з учителя, з його натхнення, праці, творчого горіння, з таланту любові до дітей і до своєї важкої праці. Самовідданість, самовіддача – найбільш характерні риси вчителя – професії за покликом серця. Учитель – це не той, хто навчає, а той, хто не може не навчати. Шана і хвала людям, що зважуються носити таке звання!!!

Керівник роботи: Ткач Олена Олександрівна – вчитель української мови та літератури Коробківської загальноосвітньої школи І-ІІІ ступенів Каховської районної ради Херсонської області.

Турчина Єлизавета

Учитель – професія майбутнього

Система поглядів людини на навколишній світ і на її місце в цьому світі народжувалася тисячі років на основі придбаного нею досвіду. Здобуваючи

перемоги чи зазнаючи поразок, побоюючись майбутнього й у той же час кидаючи йому виклик, пралюдина брала з повсякденної практики життя й нагромаджувала знання про нього. Останні ж, будучи похідною від практики, стали передумовою створення духовної діяльності як самостійного напряму. Іншими словами, розумова праця стала своєрідною професією, де вчитель ділився своїми знаннями з оточуючими.

Кожна епоха народжувала нові, унікальні таланти: Арістотель, Леонардо да Вінчі, Галілео Галілей, Ісаак Ньютон, Джеймс Уатт, Чарльз Дарвін, Енштейн... Ці, та багато інших вчених, тримали у своїх руках долю людства, адже загальновідомо, що найвеличніші звершення складаються із зусиль окремих особистостей, як найкрасивіші річки – з маленьких струмків. Вони стали вчителями людства й залишили нам у спадок дорогоцінні знання багатьох поколінь заради постійного руху світу вперед.

Яким я бачу сучасного вчителя? На мою думку, вчитель ніколи не корився труднощам і завжди залишається непереробним оптимістом. Сучасні діти – складні, важкі, непосидючі. Їх усе цікавить, вони прагнуть привернути до себе увагу чимось неординарним і люблять, коли їм допомагають вчитися й самовдосконалюватися.

Саме вчитель з його непідробним блиском у очах та турботою завжди вчасно підставляє плече всім, кому потрібна допомога й розуміння. Для цього йому потрібні лише працьовитість, стриманість, залізна витримка. Він визначив свою долю свідомо, обрав свого часу нелегку працю педагогічного працівника з її психологічним навантаженням й ніколи про такий вибір не пошкодував. Вчитель обов'язково повинен мати організаторські здібності та талант заохочувати всіх навколо себе, знаходити оптимальні рішення будь-яких проблем і власним прикладом демонструвати їх успішне розв'язання. Він має створити такий мікроклімат у дитячому колективі, таку довірливу атмосферу, які б надихали кожного учня на творчість, адже тільки плідна праця на ниві освіти даватиме гарний урожай.

Як на мене, вчитель майбутнього мало чим відрізнятиметься від сучасного. Хіба що буде більш вимогливим до себе та до результатів своєї праці. Запорукою його успішної діяльності обов'язково стануть:

- любов до дітей;
- віра в себе, самовдосконалення, самокритичність;
- впровадження у роботі новітніх технологій;
- принциповість, виваженість та послідовність у вчинках;
- участь у громадському житті;
- повага та визнання громади;
- значущість своєї праці;
- теплота сімейного вогнища;
- впевненість у завтрашньому дні;
- беззаперечний авторитет у рівні підготовки й дисципліні.

Гідність, наснага, енергія і загартування, любов до ближнього, закладені вчителями, даватимуть потужний імпульс школярам не поступатися принципами у майбутньому дорослому житті, вперто йти до визначеної мети, постійно вчитися новому, бути взірцем для інших. Навчатимуть учнів як ставити перед собою цілі й самотужки долати

труднощі. Гарний настрій, позитивні емоції розрадять дитячі душі і вселять оптимізм, віру в кращий завтрашній день, а школа стане тією сім'єю, де завжди пануватиме дух взаєморозуміння та поваги до працюючих там людей на благо майбутнього.

Усе ж найкраще, набуте попередниками, плюс власне бачення перспектив навчального закладу стануть справжнім капіталом для нелегкої повсякденної вчительської праці.

Керівник роботи: Чуча Олена Анатоліївна – вчитель української мови та літератури Козаче-Лагерської загальноосвітньої школи I-III ступенів імені Героя Соціалістичної Праці Квакуші Миколи Степановича Горностаївської районної ради Херсонської області.

Шарф Анфіса

Mes professeurs préférés

On a respecté la professionde l' enseignant tout le temps. Probablement c'estparce que l'enseignantestnon seulementunepersonne très instruite, mais elle peuttransmettre ses connaissancesaux autres, expliquer l'inexplicable, trouverla clé de lacapacitéde chaque élève.

Pour apprendre quelqu'un, il est nécessairede bien comprendre et savoir la matière,être prêt àrépondre à n'importe quelle question. En outre, les enseignants doivent souventrépondre aux questions qui ne sont pas liées àleur matièere, ils doivent doncêtredes esprits larges.Les enseignants ont besoindel'endurance, de lapatience,de l'amabilité.

C'est très sérieux d'être un enseignant, car il estl'échantillondans la penséeet dans le comportement pour les élèves. L'enseignant doitconnaîtreparfaitementla matiêrequ'il enseigneetildoiit savoir l'enseigner. Chaqueenfant de la classe doit comprendrelamatière. Et les enfantssont tous différents, mais l'enseignant doit faire attentionàtous lesélêves. Ildoittrouver la méthode individualisêe detousles élèves en sachant les intéresser àsa matiêre, pour montrer sonimportanceet son'utilitédansla vie des élêves. Cependant, il doit respecterl'individualitéde l'élève, de ne pasl'humilier, même en donnant une mauvaise note.Certainementtels enseignantssont aimésdes élèves. On les écouteavec une grande attention et un grand intérêt.

Mesprofesseurs préférésresteront à jamais dansmon cœur. Elles sont toutes différentes, avecdifférentes approches deleurtravail. Etelles ont quelque chosede communqui m'inspire du respectec'est la justice, l'attention , la capacité àexpliquer d,une manière intéressante, la compréhension. Je crois quenous devrions être reconnaissantsànosenseignants detout ce qu'ilsnous donnent, etessayerde prendre leur connaissances.

Баранчук Олена

Учитель – професія майбутнього

Усі дороги – від шкільного порогу. Початок усіх професій – у класі. Чарівний ключ до всіх наук – у вчителя. Так було, так є і так буде. Чому? На мою думку, все у цьому світі йде від учителя, бо він навчає людей грамоти, добра, дружби, любові… Це вагома і найбільш гуманна професія на Землі. Вона вічна. «Вы знаете, – говорив Роберт Рождєственський, – мне по-прежнему верится, что, если останется жизнь на земле, высшим

достоинством человечества станут учителя». Я підтримую його думку, хоча розумію, що сьогодні ця професія не в моді, малооплачувана і непристижна. Але роль учителя в сучасному світі досить велика. У нього благородна місія, велика відповідальність перед суспільством – навчати і виховувати людину. Не секрет, що більшість батьків не мають часу займатися вихованням дітей, тому дитина залишається сам на сам зі своїми проблемами, думками… Їй на допомогу приходить учитель. Його живе слово ніхто і ніщо не замінить, навіть сучасні новітні технології. Тому за ним майбутнє.

У світі весь час відбувається оновлення поколінь, народжується нове життя, з'являються діти – майбутні учні . Які вони будуть? Хто виросте з них? Це питання часу і вчителя. Він перший, після батьків, скульптор дитячих сердець, він вирішує майбутню долю малюка. Закладаючи моральні основи людського життя, вчитель створює майбутнє країни, бо саме від його праці залежить різнобічність розвитку знань, переконання, світогляд, моральні якості підростаючого покоління.

Кожна людина розуміє, що з часом усе змінюється, виникають різноманітні напрямки діяльності, формуються нові цінності людей і стиль життя. Звідси і її прагнення до чогось іншого. Але незмінним залишається одне – ми протягом усього свого життя вчимося. Знання є необхідною умовою нашого існування. У народі кажуть, що «знання дають крила». І це дійсно так. Педагог завжди орієнтує учнів на навчання та успіх, стає для них взірцем самовідданого служіння Батьківщині. Я не думаю. що в майбутньому людство зможе обійтись без цього.

Неповторний, дивний світ дітей і книги полонив і моє серце, уяву, запалив бажання осягнути таємниці його безмежних широт. Він виплекав мою мрію – оволодіти мистецтвом слова, стати вчителем-початківцем.

Учитель… З якою любов'ю і гордістю вимовляю це слово! Скільки мудрості, енергії, краси у ньому! Вчитель – це той, хто творить чудеса, будує храм людських душ. Це той, хто йде попереду, хто завжди допоможе знайти себе. Це свого роду лікар, філософ, науковець, артист, психолог, друг, порадник…У моїй уяві вчителька молодших класів асоціюється з бджолою, бо саме вона скромна, проста трудівниця, невтомна бджілка збирає солодкий мед знань і доносить до свідомості учнів.

Робота вчителя, на перший погляд, легка. Хіба так важко провести урок чи класну годину? Звичайно, ні, якщоти добре обізнаний із методикою, маєш досвід і любиш свою професію. Але праця вчителя вимагає щоденної підготовки, оригінальних підходів до навчання, творчих здібностей, таланту. Тож учителю потрібно йти в ногу з часом, постійно вчитися, працювати над собою. А ще треба мати гаряче серце і холодний розум, щоб не допустити поспішних, непродуманих рішень, ніколи не залежати від настрою та сімейних проблем на роботі.

Я розумію, що в майбутньому мені буде нелегко, бо професія вчителя дарує спілкування з людиною в найкращу пору її життя – дитинстві, коли серце відкрите для добра і краси, радості й пізнання, коли воно ще не стало жорстоким, не пізнало болю, образ, розчарування. Дитина у першому класі–практично чистий аркуш паперу, а вчитель – художник, який намалює на ньому все, що захоче. Бути причетним до долі своїх

вихованців, коли вони ростуть фізично і формуються духовно, коли вони розумнішають, вчаться жити, дружити – це значить жити їхнім життям, залишатися вічно юним і не мати права на помилку. Я хочу навчати кожного хлопчика і дівчинку стати Людиною з великої букви. Було б добре, якби мої майбутні учні поверталися до мене обличчям соняхів, а будні, схожі на бджіл, лишали по собі мед, а не жало. Впевнена, що моя мрія – стати вчителем – здійсниться, бо я дуже люблю дітей, люблю дарувати людям посмішкуі радість, стараюся із буднів зробити свято, знайти красиве у звичайному. Я прагну спілкування, розуміння, щоб у серце увійшло лише те, що йде від серця. Вірю, що мої погляди поділяють однолітки, добре розуміють призначення учителя. А значить і професія вчителя не підвладна часу. Вона буде вічно існувати, бо учити і виховувати майбутнє країни – благородна, почесна справа.

Керівник роботи: Яриніч Ольга Федотівна – вчитель Червоноблагодатненської загальноосвітньої школи I-III ступенів Горностаївської районної ради Херсонської області.

Грицай Анна

Вчителю мій!

Вчитель... Як гордо й поважно звучить це слово. Професія вчителя – дуже важка й відповідальна. Адже в руках цієї людини майбутнє держави. Як це благородно давати іншим знання.

Праця вчителя складна. Перевірка зошитів,підготовка до уроків – усе це забирає багато часу та сил. Хоча водночас це дуже цікава професія,адже вчитель має змогу спостерігати за розвитком людської особистості та становлення дитячого «я» . Учителі відкривають нам чарівні двері у життя,бо саме від вчителя залежить який шлях обере дитина і чи принесе вона користь у суспільство.

Я вважаю, що труд кожного вчителя дуже цінний. Що кожен учитель гідний любові й поваги.

Мені дуже подобаються всі вчителі, які в мене викладають. Вони всі різні, з різними підходами до своєї роботи. Та є те спільне, що викликає в мене повагу – справедливість, уважність, вміння цікаво пояснити. Я певна,що ми маємо віддячити нашим вчителям за все, що вони нам дають.

Прикривши очі, намагаюсь пригадати найяскравіші моменти зустрічі з різними вчителями-предметниками.

Найпершим, приходить образ ніжної голубки, яка, ніби співаючи, хоче донести до учнів нашу гарну, милозвучну українську мову. Це образ вчительки української мови та літератури. Наші душі, покірно заспокоюються перед великими, не побоюсь цього слова – витворами українських письменників та поетів.

Слідом, я чую звук чарівної арфи, звучить голос вчителя історії, який веде нас курними дорогами далекого минулого. Поєднуючи сучасність і минувшину, формує в наших серцях почуття гідності за наше героїчне минуле…

Звісно не можна забути жодного уроку вчителя географії. Її жести нагадують мені рух чарівного крила, що майорить над картою світу. І я не

можу не розуміти, яке важливе місце на цій карті займає моя держава. Ми – європейці! Десь далеко відгукується в моїй душі і щастя від того переповнює мене.

Ще можна дуже багато згадувати сторінок цікавого шкільного життя, та не вистачить цілого життя, щоб описати найцікавіші моменти з вчителями.

У моїй душі дуже глибоко закарбувався образ першої вчительки, саме з її теплих рук ми стали на стежку Країни знань. Адже вчитель початкових класів закладає в наші маленькі голівки розум та цікавість до навчання.

Перша вчителька формує в нас уважність та зосередженість. Говорять, що перша вчителька як друга мати. А чи замислювались ви чому?

Вона нас приймає маленьких, «цікавих», не зосереджених, але прагнучих до знань. Крім того, що перша вчителька закладає в нас знання, вона ще й дає поштовхи до формування особистості.

Образ першої вчительки кожному запам'ятається назавжди. З нею ми дізнавалися багато цікавого та незвичайного. Те що було таємницею ставало абсолютно зрозумілим. Як писав великий поет Володимир Сосюра:

Для нас сіяє подвигом високим
Твій благородний, безкорисний труд.

Моя перша вчителька Тамара Олександрівна. Вона була та й залишається для мене незвичайною людиною. Мені хотілось щоранку швидше потрапити до школи, бо вчителька буде знову розповідати щось цікаве й захоплююче. Її уроки ніколи не були нудними, своїми розповідями вона охоплювала маленьку душу школяра.

Тамара Олександрівна була і вимогливою, і люблячою водночас. Як зараз пам'ятаю, усіх своїх учнів вона порівнювала із жучками, бо ж ми ніколи не сиділи на місці. На перервах та й під час уроків завжди були активні.

Я навчаюсь вже у десятому класі. Ось-ось і перетну поріг у доросле життя. Та я ніколи не забуду ніжні й сповнені любові очі моєї першої вчительки. І скільки років не минуло б, я пам'ятатиму її уроки доброти й щедрості.

Особисто мені поталанило двічі. Крім привітної та доброї першої вчительки – в мене ще мама-педагог. Викладає вона в старших класах українську мову та літературу. Тому я розумію і знаю, як ніхто, яка тяжка, але по-своєму цікава професія вчителя.

Моя мама є ще вчителем мого життя. З самого початку моїх днів вона вчила мене перших слів, вчила ходити, пізнавати світ дитячими очима.

Вона зі мною завжди поруч, знає всі мої болі та переживання, радості та щасливі хвилини шкільного життя, кроки до успіху у майбутнє… у щасливе майбутнє. Допомагає стати на вірний шлях. Мама є найкращим вчителем у моєму житті. І за те, що вона є, я їй вклоняюсь до землі. У дитинстві своїй мамі я присвятила вірш:

Мамо, матінко, матусю,
Як же я тебе люблю!
І тепло своє, рідненька,
Я тобі передаю.

Мамо, матінко, матусю,
Як же я тебе люблю!
Квіти, що ростуть довкола,
Я до ніг твоїх кладу.

А ще, колись я прочитала у журналі такий вислів, що належав п'ятирічному хлопчикові: «Мама не сварить – вона звертає увагу на важливі речі». І цим словам не потрібне пояснення.

Хочу сказати, що професія вчителя безмежна, вона має міцний потенціал і суспільно дуже важлива. Тому це професія майбутнього. Адже бути Вчителем з великої літери, на мою думку, це бути справжнім митцем, художником, архітектором, скульптором.

Найтонша ювелірна робота не зрівняється з умінням відточувати грані людської душі так, щоб вони засяяли справжнім блиском діамантів.

Марченко Тетяна

Учительці

Учителько! Велика і поважна
Тепло, любов і ласку дала нам
Яка ти все ж смілива і відважна
Невіддана ніяким злим вітрам.

Ти вчиш дітей, як їм на світі жити,
Яке майбутнє десь чекатиме на них?
Ми поважать тебе повинні вміти
За добру щирість слів твоїх.

Тебе я пам'ятаю з класу п'ятого
Тоді для мене була мова заважка
Бо ж скільки треба було вивчить до десятка,
Та знала я: ми українці й мова в нас така.

Її любить ти нам заповідала,
Перлини відкривала все нові
Допитливою я була і знать усе бажала
І я росла, росла наука та в мені.

Учителько! Ти є моє натхнення,
Дороговказ у чисте майбуття,
Де без любові до джерельно чистої,
До мови, нам не буде гарного життя.

З тобою ми навчилися складати
Чудові твори про Дніпро і гори,
Про степ безкраїй треба було знати
Про рідний наш, пшеничний неозорий.

О як нам у пригоді стали
І порівняння, і епітети, й синоніми

З тобою на уроках їх пізнали
Війна на сході й мир – для нас антоніми.

Учителько! Ти вчила нас усьому:
Мир цінувать, свій рідний край любить
І вірить людям, шану віддать тому
хто вказує правдивий шлях, як жить.

Ти нас питала: ким ми станемо в житті?
Чи реп'яшком, що десь сховався на горі?
Чи, може, станемо великими людьми?
А чи любистком, що росте на радість дітворі?

То ж знай: хорошими ми прагнемо всі стати
І гордість, і відвагу, й силу будем мати
Щоб світлим, добрим було наше майбуття
І щоб не соромно було іти в життя…

Ідуть роки, і юність вже надходить
Знання потрібні, як ніколи, нам
І ми йдемо, минувши перешкоди,
До іспитів – важких отих змагань.

Мине цей рік. Складемо ми всі іспити
І поведе далеко нас тяжкий життєвий шлях
Тобі ж, учителю, ми всі бажаєм жити,
Радіти сонцю і чекати в гості нас.

Кулакова Олена

…

Неначе вереснева фея,
Ви в клас усміхнено ввійшли,
З собою знань ясних музеї,
Для нас гостинно принесли:
І наче простір засвітився…
Зійшли роки. На скронях – сніг
Та в нас назавжди оселився
Ваш мудрий погляд-оберіг.

Вчитель – це душа, яка віддає світло, а учень – душа, яка його шукає. Це вони, справжні вчителі, торкаючись душі маленької людини, намагаються не поранити, не образити, обережно виростити, допомогти створити себе у житті, ввійти у нього якомога чеснішими, добрішими, впевненішими. Учитель творить Людину, як скульптор Пігмаліон свою Галатею. Але потрібні роки і роки, щоб побачити предмет свого творіння. Учитель як музикант, нотами душі пише мелодію життя для майбутніх поколінь. Він- хлібороб, який не покладаючи рук вирощує з маленького непомітного зернятка розумного, свідомого, мислячого громадянина своєї

землі, який потім гордо крокує по життю. Він лікар, який не має права на помилку, бо вона коштує людям дуже дорого. Учитель – актор, який живе у школі, як на сцені. Чи може все це бути в одній людині? Так, може! «Сіячі розумного, доброго, вічного», – говорять про вчителів. Скільки тепла, турботи і терпіння у їхніх очах! Я схиляю голову перед вміннями дарувати любов усім своїм учням. Все чисте й мудре – від учителя. Педагоги формують у нашій свідомості поняття про життя, допомагають розрізняти де добро, а де зло. Доля дарує кожному із нас таку людину.

Вже десятий рік саме вчитель радо відкриває переді мною двері рідної школи. А колись це було вперше. Моя перша вчителька завжди дивилася нам, своїм учням, у очі щирим, дружнім, як мені здається сьогодні, дитячим відвертим поглядом. В її погляді я нітрохи не відчувала зверхності, вона в чомусь була рівною зі мною, піднялась в моїх очах до такого рівня, що перетворилася для мене у недосяжний ідеал. Я потай у своїх думках мріяла бути такою ж розумною, такою доброю, такою ласкавою до кожного, такою розсудливою і поважною, завжди усміхненою, як вона. У кожне маленьке серденько вона заклала жаринку пізнання, творчості , дружби, щоб у нас запалала жага до навчання. Тепер ми стали дорослішими, вже починаємо розуміти, що стоїмо за кілька кроків до незалежного самостійного життя. Усвідомлюємо, що треба наполегливо вчитися, тому що знання додають упевненості у своїх силах, а це перший крок до реалізації своєї мети, до успіху. Багато разів я запитувала себе: «Чим я хочу займатися? Ким стану?» Кожна людина хоче бути щасливою. Однією зі складових щастя звичайно ж є робота.

Я буду вчителем!… Із самого дитинства мене приваблювала ця професія. Так добре було розсадити ляльок і щось їм розповідати, а потім ставити в журнал оцінки. Здавалося, що це так просто. Але коли подорослішала, то зрозуміла, який нелегкий вчительський хліб.

На вчителя можна вивчитися в університеті, засвоїти всі принципи цієї професії, незабаром приступити до навчання дітей і виконувати свою справу добре. Чи є цьому сенс? Я розумію, що недостатньо просто ходити на роботу, сприймаючи її як обов'язок. Головне в тому, щоб любити цю працю. Якщо любити школу, дітей, і захоплюватися цією роботою по-справжньому, тоді можна сміливо долати перешкоди і труднощі на своєму нелегкому учительському шляху. В школі, зазвичай, працюють ті, хто народився, щоб стати вчителем, хто наділений особливим талантом не тільки передавати матеріал, а й любити дітей, прищеплювати любов до навчання, виховувати особистість.

Такою була моя прабабуся – вчитель початкових класів. У важкі повоєнні роки, навчаючи напівголодних, змучених війною дітей, запалювала в них надії, сподівання на щасливе майбутнє. Саме вона проростила в мені перші пагінці добра, людяності, віри, милосердя. Я з трепетом у душі передивляюся книжечки , які вона власноруч писала і малювала для мене. Вона була справжнім Учителем, образ якої назавжди залишився у пам'яті вдячних учнів. Любов до вчительської професії на генетичному рівні передалась моїм дідусю і бабусі, дядьку і тітці, моїй мамі і я готова її успадкувати, продовжити вчительську династію.

Мама… Від неї завжди віє школою. Засинаючи, я бачу її за зошитами. В цих зошитах-долі дітей, таких непосидючих, гамірливих, як і я. Вона

хвилюється за кожного свого учня, за його злети та падіння, як за власну дитину, як за мене. Я вповні відчуваю себе щасливою: образ учителя злився воєдино з образом моєї матусі. У житті кожної людини є справжній учитель, а мені пощастило вдвічі.

І лише я знаю скільки залишається поза школою непомітної учительської праці, про яку інші діти навіть не здогадуються. Але мама завжди говорить: «Учитель повинен учитися все своє життя». І це справді так. Змінюється час, іншими стаємо і ми, діти.

Вечорами, готуємо уроки, кожен свої. І вона, сама того не помічаючи, дає поради, настанови, а іноді і докоряє, але при цьому завжди залишається і мамою, і вчителем.

Вона занадто, як мені здається, прискіпливо ставиться до мого навчання, але я не хочу її розчаровувати, бо вона завжди в мене вірить, незважаючи ні на що. Вона мій учитель, учитель – життя.

Я ніскілечки не сумніваюся, що її любові, ласки та мудрості вистачить як для мене, так і для її вихованців . Помічаючи в комусь з дітей талант, вона прагне розвинути його, підтримує та надихає учня вповні реалізувати свої творчі можливості. Робота вчителя – це її покликання, справа всього життя!

Покликання бути педагогом – це прагнення душі до саморозвитку, самовдосконалення, реалізація нелегкої місії на Землі. Учитель залишає після себе невидимий, на перший погляд слід, але який він важливий! В усіх досягненнях і успіхах людей, насамперед, є заслуга педагогів. Це вони вкладають свою непомірну працю в кожного з нас. Від його зусиль залежить майбутнє дітей і майбутнє людства в цілому. А у чому перемога вчителя? Для нього найвищим досягненням і винагородою є гідний учень, що може, колись, перевершить самого вчителя.

Педагог – це не професія, а спосіб життя. Часто ми чуємо про те, що відбувається духовна криза соціуму. Цю проблему має вирішувати все суспільство, в тому числі і вчителі, підвищуючи рівень вихованості та культури молодого покоління. Як представник нової генерації нашої країни сподіваюся, що зможу, враховуючи досвід батьків, віковічну мудрість предків, внести новий свіжий струмінь у вчительську справу. Сучасний педагог, на мою думку, має знати декілька іноземних мов, бувати за кордоном для обміну педагогічним досвідом, володіти комп'ютерною грамотою, повинен вести здоровий спосіб життя і подавати приклад своїм учням. Ось такою я уявляю себе – вчителя майбутнього. Хочеться, щоб наступне покоління педагогів було більш щасливим, більш впевненим у завтрашньому дні, мало високий статус у суспільстві.

«Лише той Учитель, хто живе так, як навчає», – сказав відомий поет, філософ і педагог Григорій Сковорода. Я знаю своє призначення в житті та чітко розумію, що мій шлях буде нелегким. Я цілеспрямовано йду за покликом свого серця.

Високе у душі покликання несу,
Таке високе, що сягає до зірок!
Батькам я вдячна, вчителю,Творцю,
Благословен хай буде кожен крок!

Хохлов Олексій

Мій учитель

Професій вибір широченний, друже,
Та нині неможливо без освіти.
Тому важлива, актуальна дуже
І так завжди потрібна – це Учитель!
Так, це одна із тих кількох професій,
Яку благословив наш Небожитель,
Адже життя складається з процесів
Навчання й виховання. І все це – Вчитель!
Він вчить добро творити, пізнавати
Безмежний світ і всім дивам радіти,
Свою родину й землю поважати,
Шляхами знань вести – і це Учитель!
Не кожен здатен на таку роботу.
У ній найперше – то дітей любити.
І стоячи на відстані, навпроти
Душею завжди поряд з нами Вчитель.
А схибити на цім шляху не можна,
Адже сьогоднішні маленькі діти
Вже завтра особистість різна, кожна...
Яка ? Залежить і від Вас, Учитель.
Я на своїм шляху зустрів людину,
Що вподобання вмить змогла змінити
Мої колишні. Бо, як мати сину,
Все краще віддавала. Це так Вчитель!
Вона така проста – Людмила Коваль,
Сама горить – і нам вже не всидіти.
Вимоглива до кожного у школі,
В житті – ласкава й добра жінка-вчитель.
До неї математику не дуже
Я полюбляв, що й годі говорити.
Улюбленим предметом стала, друже,
Наука ця. Низький уклін, єдиний мій Учитель!
Могла б за планом легко і практично
Навчати просто множити й ділити,
Та мислить нестандартно і логічно,
І послідовно – так вимагає вчитель.
І завдяки таким лиш педагогам
Знаходимо себе в безмежнім світі,
Бо, як маяк, освітлює дорогу
В життєву даль знаннями нам учитель.
Наставник цей зігріє і серця, і душі.
Його покликання – з любов'ю вчити.
Професій вибір широченний, друже!
Та так завжди потрібен він, Учитель!

Степанова Тетяна

Учитель – професія майбутнього

Если учитель соединяет в себе
любовь к делу и к ученику,
он совершенный учитель.
Л. Н. Толстой

Професія вчитель вважається однією з найдавніших і найшановніших у світі. Мабуть тому, що вчитель – це не просто освідчена людина, а, насамперед, наставник, який уміє передати свої знання, бачення світу іншим, пояснити незрозуміле, знайти ключ до таланту та серця кожного учня.

Замислювалися ви коли-небудь над тим, наскільки важливою і важкою є вчительська стежка? Я впевнена, що саме професія вчителя – найважливіша в нашому світі і ніяка супертехніка не замінить живе спілкування наставника і його вихованця. Батьки дають життя і виховання, а вчителі дбають про духовне збагачення дитячої душі. За всіх часів самовіддано трудилися сіячі «розумного, доброго, вічного». Нещодавно я прочитала книгу Антона Семеновича Макаренка «Педагогічна поема». Для мене ця книга – відкриття, погляд з іншого боку на вчительську професію. Я закохалася у Вчителя та його вихованців. Скільки неприємностей, розчарувань і горя Антон Семенович зазнав від своїх учнів, скільки разів у нього опускалися руки, здавали нерви, але він любив дітей, і ця любов змінювала навіть найбезнадійніших. Саме любов робила вихованців справжніми людьми. Коли я прочитала книгу, то зрозуміла, що мені хочеться продовження історії. Що сталося з героями «Педагогічної поеми», як склалася їх подальша доля? В інтернеті знайшла розповіді учнів Антона Семеновича про їхнє життя та спогади про свого Вчителя. З яким теплом вони згадують його! Схиляються перед мудрістю Наставника! Адже в кожного з них він вкладав навіть не частину, а всю душу!

… Доля дарує кожному з нас Учителя. Я щаслива, що навчаюсь в Козаче-Лагерській школі. Для мене школа – це другий дім, і це – не просто високі слова. Є чудова приказка: «Людині в житті повинно повезти тричі: у кого народитися, у кого вчитися і з ким одружитися». Про друге везіння, я впевнена, ми, учні цієї школи, можемо не турбуватися. З цим нам пощастило, адже у нас учителі – найкращі! Вони різні: Тетяна Іванівна – це ясність і успішність без коментарів, Наталія Григорівна – політ думки і мрії, Олена Анатоліївна – перемога і ще раз перемога, Лариса Олексіївна – строгість і людяність, Марина Анатоліївна (перша моя мама-вчителька) – доброта і ласка…

Кожен із учителів нашої школи має щось своє, та є те спільне, що викликає повагу – любов до учнів, усіх нас: відмінників, бешкетників, веселунів і спокійних. До кожного вони знаходять підхід, як у вихованні, так і в навчанні, ніколи не принижують, ставлять нас, учнів, на рівні з собою. Вчителі живуть нашим життям, іноді навіть розмовляють нашою мовою. Вони спостерігають за розвитком дитячої особистості, становленням того самого «Я». І саме від них, здебільшого, залежить, який шлях ми

оберемо, чи принесе він користь нам і суспільству. Саме ця відповідність постійно спонукає їх самовдосконалюватись, професійно розвиватись і відточувати майстерність.

… Швидко летять роки. Здається, зовсім недавно я, учениця першого класу, давала перший у своєму житті дзвінок – і вже десятий. Мої улюблені, рідненькі вчителі назавжди залишаться у моєму серці.

Я певна, що ми маємо бути їм вдячними та намагатися перейняти якомога більше знань від них. Кожного дня вони майстерно «ліплять» із нас справжню Людину, яка могла б легко орієнтуватися в сучасному суспільстві.

Керівник: Динис Наталія Григорівна.

Шарф Аліса

La profession du professeur

La profession du professeur est très difficile et responsable. En effet, il tient dans ses mains le futur de notre État. Comme c'est noble de donner aux autres les connaissances, être le conseiller et le modèle. Il est vrai que chacun ne peut pas devenir le vrai professeur. Il faut beaucoup travailler, s'occuper de l'autodidactie pour donner les leçons intéressantes et utiles. Le travail du professeur est complexe. La vérification des cahiers, la préparation des leçons , tout cela prend beaucoup de temps et de forces. Puis le travail avec les élèves négligents, qui ne veulent pas faire leur devoir et manquent l'école. Et la leçon! Le professeur doit contrôler nos connaissances, expliquer le nouveau matériel éducatif, et soutenir la discipline. La profession de professeur est massive. Des milliers de professeurs travaillent avec les enfants dans notre pays. Mais d'autre part c'est une des professions les plus créatrices. Le travail d'un vrai professeur ne finit pas après la leçon. Ce que les élèves reçoivent en communiquant avec lui, devient la partie de leur personnalité.

Je trouve que chaque professeur est digne de l'amour et du respect. J'aime beaucoup tous mes professeurs. Je pense qu'aujourd'hui étudier et élever les enfants est probablement plus difficile qu'autrefois. La vie est devenue plus développée, il y a beaucoup de nouvelles informations, beaucoup de nouveautés techniques La relation aux certains anciens valeurs a changé. Et dans ces conditions le rôle du professeur augmente. C'est pourquoi nous devons estimer nos chers professeurs qui nous aiment et tentent de nous apprendre à tout ce qu'ils connaissent.

Матеріали, надіслані на конкурс без чіткого вказання авторства

*

Шануєм працю вчителів

Як не шанувати працю вчителів,
Тих, хто нас читати і писати вчив.
Їм уклін ми шлемо, щирий до землі,
Що змогли навчити нас, таких малих,
Дати нам знання міцні,
Вміння в дитячі руки,
Щоб надалі ми могли
Громити граніт науки.
Щоб твори могли писати,
Щоб цілі лічили і дроби,
І навіть важкі задачі
Були нам до вподоби.
Щоб ми могли із паперу,
Із дерева і пластиліну
Різні робити речі,
Звичайні і особливі.
До праці всіх нас привчали,
Щоб ми різні навички мали.
Щоб з нас виростали люди,
Яким буде добре всюди.
І навіть не так важливо,
Що в школі ми не сумували,
Що школа нам наче стала
Справжнісіньким рідним домом.
І, як мама і тато, наші учителі
Допомогли нам стати добрими людьми.
Уклали в наші серця вони своїх душ частину,
В житті про це пам'ятати ми завжди повинні.
Що нас вони учили ближніх шанувати,
Підтримати їх словами і справами захистити,
І говорити правду, і у мирі жити.
Щоб душі наші горіли і світло яскраве несли,
Щоб тих, кому холодно, гріли,
Й по наших слідах вони йшли.
Бо нас цьому навчили наші учителі.
Щоб був наш світ хороший,
Щоб не ставили високо гроші,
Щоб все ж таки те, що в душах,
Для нас дорожчим було.
Любили щоб ближнього, друга
І рідне прекрасне село.
І ми пам'ятати будем серця наших вчителів,

Бо знаєм: вони повсюди як вогники на землі.
Дітей своїх зігрівають і вказують вірну путь,
І вихованці знають, куди в дорозі звернуть.
Серця вчителів гарячі нам спокій шлють і удачу,
Щоб з праведної дороги учні зійти не могли,
Щоб ми жили в світі з Богом,
Й людьми щоб завжди були.

*

Учитель – професія майбутнього

Система поглядів людини на навколишній світ і на її місце в цьому світі народжувалася тисячі років на основі придбаного нею досвіду. Здобуваючи перемоги чи зазнаючи поразок, побоюючись майбутнього й у той же час кидаючи йому виклик, пралюдина брала з повсякденної практики життя й нагромаджувала знання про нього. Останні ж, будучи похідною від практики, стали передумовою створення духовної діяльності як самостійного напряму. Іншими словами, розумова праця стала своєрідною професією, де вчитель ділився своїми знаннями з оточуючими.

Кожна епоха народжувала нові, унікальні таланти: Арістотель, Леонардо да Вінчі, Галілео Галілей, Ісаак Ньютон, Джеймс Уатт, Чарльз Дарвін, Енштейн... Ці, та багато інших вчених, тримали у своїх руках долю людства, адже загальновідомо, що найвеличніші звершення складаються із зусиль окремих особистостей, як найкрасивіші річки – з маленьких струмків. Вони стали вчителями людства й залишили нам у спадок дорогоцінні знання багатьох поколінь заради постійного руху світу вперед.

Яким я бачу сучасного вчителя? На мою думку, вчитель ніколи не корився труднощам і завжди залишається непереробним оптимістом. Сучасні діти – складні, важкі, непосидючі. Їх усе цікавить, вони прагнуть привернути до себе увагу чимось неординарним і люблять, коли їм допомагають вчитися й самовдосконалюватися.

Саме вчитель з його непідробним блиском у очах та турботою завжди вчасно підставляє плече всім, кому потрібна допомога й розуміння. Для цього йому потрібні лише працьовитість, стриманість, залізна витримка. Він визначив свою долю свідомо, обрав свого часу нелегку працю педагогічного працівника з її психологічним навантаженням й ніколи про такий вибір не пошкодував. Вчитель обов’язково повинен мати організаторські здібності та талант заохочувати всіх навколо себе, знаходити оптимальні рішення будь-яких проблем і власним прикладом демонструвати їх успішне розв’язання. Він має створити такий мікроклімат у дитячому колективі, таку довірливу атмосферу, які б надихали кожного учня на творчість, адже тільки плідна праця на ниві освіти даватиме гарний урожай.

Як на мене, вчитель майбутнього мало чим відрізнятиметься від сучасного. Хіба що буде більш вимогливим до себе та до результатів своєї праці. Запорукою його успішної діяльності обов’язково стануть:

- любов до дітей;
- віра в себе, самовдосконалення, самокритичність;
- впровадження у роботі новітніх технологій;
- принциповість, виваженість та послідовність у вчинках;

- участь у громадському житті;
- повага та визнання громади;
- значущість своєї праці;
- теплота сімейного вогнища;
- впевненість у завтрашньому дні;
- беззаперечний авторитет у рівні підготовки й дисципліні.

Гідність, наснага, енергія і загартування, любов до ближнього, закладені вчителями, даватимуть потужний імпульс школярам не поступатися принципами у майбутньому дорослому житті, вперто йти до визначеної мети, постійно вчитися новому, бути взірцем для інших. Навчатимуть учнів як ставити перед собою цілі й самотужки долати труднощі. Гарний настрій, позитивні емоції розрадять дитячі душі і вселять оптимізм, віру в кращий завтрашній день, а школа стане тією сім'єю, де завжди пануватиме дух взаєморозуміння та поваги до працюючих там людей на благо майбутнього.

Усе ж найкраще, набуте попередниками, плюс власне бачення перспектив навчального закладу стануть справжнім капіталом для нелегкої повсякденної вчительської праці.

Керівник роботи: *Чуча Олена Анатоліївна*

*****

...

Учитель… Скільки мудрості, турботи в цьому слові! Щасливий той, кому Бог подарував справжнього Вчителя – Педагога з великої літери. Без сумніву, кожен із нас за шкільні роки зустрічає багато вчителів. Одні з них проходять, немов стороною, від інших пам'ять відвертається…Однак є такі вчителі, які входять не лише в наше життя, а й у серце, у саму душу та залишаються там уже навіки…

Любов до навчання починається з перших кроків у школу, з першого дзвоника, з перших розповідей рідного вчителя про наш дивний і мальовничий світ. І все це дуже захоплююче, цікаве, а педагог – це наш провідник у життя, який слідкує за тим, щоб ми раптово не заблукали. Учитель – професія масова і творча. В нашій країні працюють тисячі викладачів. Робота справжнього вчителя не закінчується дзвоником з уроку. Те, що одержують учні в спілкуванні з ним, стає частиною їхньої особистості. На вчителя покладається багато складних завдань. Більшою частиною від нього залежить виховання в учнів громадянина. Вчитель здійснює певний досить сильний вплив на своїх учнів. Замислювалися ви коли-небудь над тим, наскільки важливою є вчительська праця? Що незвичайного у професії, яка пов'язана з формуванням і розвитком людської особистості і чому саме вчительку називають нашою другою мамою? Для мене серед учителів Горностаївської загальноосвітньої школи №1 ім. Героя Радянського Союзу Цвіка С.С. авторитетом стала вчителька географії та природознавства Отченашенко Лариса Анатоліївна.

Лариса Анатоліївна дуже досвідчений педагог. Вона зрозуміло викладає матеріал уроку, дуже цікаво та захоплююче. Навчалася Лариса Анатоліївна в Горностаївській Загальноосвітній школі №1 ім. Героя Радянського Союзу Цвіка С.С., де сьогодні я також здобуваю знання.

В 1987 році вона закінчила її. Мріяла стати вчителем математики, але не пройшла іспити до Херсонського державного педагогічного інституту ім. Н. К. Крупської. Наступного року вступила до Сімферопольського державного університету ім. Фрунзе, на факультет географії. На сьогоднішній день зовсім не жалкує, що обрала професію вчителя. На її думку, географія – наука цікава і охоплює усі сфери людського життя. Віртуальні подорожі відкривають двері в широкі світи, дають можливість заглянути за лінію горизонту, пізнати світ, такий різнобарвний та яскравий. А й справді, на уроках ми подорожуємо, уявляємо, розвиваємось. Завдяки тому, що вчителька зрозуміло і доступно пояснює матеріал у нашому класі всім подобається географія. На мою думку, її діяльність цілком може характеризувати вислів : «Учи не страшкою, а ласкою». Це справді про неї. Вимоглива, принципова, але водночас вона дарує нам стільки сердечної доброти, ласки, турботи, любові. Це неабиякий талант, знайти спільну мову з учнями, зацікавити їх. Особливо подобається їй працювати із старшокласниками, тому що вони більш розумні та досвідчені співрозмовники. Але й про початківців не забуває, вони завжди разом фантазують та більш творчо підходять до складу уроку. Після закінчення університету, з 1994 працює в нашій школі. Деякі колишні вчителі тепер стали колегами. В 1998 року Лариса Анатоліївна отримала посаду заступника директора з виховної роботи. Загальношкільні свята, конкурси, лінійки, випускні вечори проводить саме вона. Всі учні нашої школи дуже її поважають та з великою радістю йдуть до неї на урок. Лариса Анатоліївна щоденно виконує кропітку роботу по вихованню громадянина України – «людини майбутнього», бо їй треба розуміти кожну дитину, знаходити підхід до кожної особистості, враховуючи її характер та вдачу. А для цього необхідно не тільки глибокі знання власного предмета, а й педагогіки та психології. Я знаю Ларису Анатоліївну майже 10 років. І за весь цей час переконалась, що це вчитель з великої букви. Адже вона з повагою, дбайливо відноситься до учнів. Завжди готова спілкуватись і ніколи не відмовить у допомозі. Позитивно ставиться до життя, з великим почуттям гумору. В своїй сфері, велику увагу звертає на прикладне значення предмету, креативне мислення. На її уроках ніхто не боїться висловити свою думку. Навпаки, Лариса Анатоліївна рада вислухати і завжди дає змогу висловитися по тому чи іншому питанню. Дуже часто на уроках виникають дискусії на різні теми, кожен показує свої знання. В такий спосіб учні запам'ятовують більше матеріалу та більше спілкуються. Вчителька цікавий співбесідник, може підтримати будь-яку тему та поділитися своїм досвідом.

Лариса Анатоліївна – вчитель першої категорії і має багато заслуг. Брала участь у конкурсі «Вчитель року», пише статті, займається науково-методичною роботою. Їй подобається активний спосіб життя, тому енергійно закликає дітей брати участь у різних конкурсах, змаганнях, олімпіадах. Завдяки своїй веселій натурі вона заохочує, спілкується і це ніколи не проходить безслідно. Серед колег Лариса Анатоліївна здобула неабияку повагу.

Безперечно, саме моя вчителька вплинула на мене більше, ніж будь-хто інший. Усі мої результати на учнівських олімпіадах і конкурсах були

завдяки лише їй одній, і саме завдяки їй я збираюся стати вчителем географії, тобто продовжити її справу.

До професії вчителя з повагою ставилися в усі часи. Мабуть, тому, що вчитель – це не просто високоосвічена людина, а насамперед той, хто вміє передавати свої знання іншим, пояснити незрозуміле, знайти ключ до здібностей кожного учня.

Для того, щоб когось навчити чогось, треба самому досконало розбиратися в цьому, бути готовими відповісти на будь-яке питання. До того ж, вчителеві часто доводитися відповідати й на питання, що не стосуються його предмету, тому його кругозір має бути широким. А ще педагогу необхідні такі якості як витримка, терплячість, дружелюбність. Такого вчителя обов'язково люблять учні, уважно слухають та з інтересом виконують завдання.

*

Учитель – професія майбутнього

Майбутнє наших дітей, нашого народу –
в руках учителя, в його золотім серці.
Олександр Фадєєв

Чим менше часу залишилось до закінчення школи, тим частіше я почав замислюватися над тим, яку професію обрати. На світі є безліч професій, але хотілося б обрати таку, яка приносила не лише матеріальні блага, але й задоволення.

Знайти таку професію – справа не з легких. Адже хочеться присвятити їй все своє життя. Я довго міркував, вибираючи з-поміж багатьох, але свій вибір зробив. Це професія вчителя. То яким же педагогом у майбутньому я маю стати?

Майже кожен в дитинстві мріяв стати вчителем, але не в кожного це вдалося. Здавалося, що в цій професії такого ? Якщо замислитись хоч на хвилину, то можна зрозуміти, що вчитель відіграє не останню роль в нашому житті. Майже кожна дитина пам'ятає свою першу вчительку - це людина, яка взяла малесеньких дітей за ручки та повела їх у доросле шкільне життя. Перше уявлення дитини про шкільне життя, в подальшому впливає на відношення до школи, навчання в цілому.

Якщо придивитися, то не всі діти з радістю ідуть до школи. Дехто хоче відразу повернутися додому, а деякі – весь час хочуть дізнаватися про нове і не можуть дочекатися до понеділка, щоб знову почути щось незнане та цікаве. І саме від учителя залежить, яка думка у дитини складеться про це шкільне життя.

Так як ми багато часу проводимо в школі, то вчитель є для нас і наставником, і другом одночасно. Він може вислухати в тяжку хвилину, підтримати в тій чи іншій ситуації. Ви можете сказати, що не всі вчителі такі, але ж ми теж далеко не досконалі. Іноді ми навіть не замислюємось, що одним необережним словом чи поступком можемо образити вчителя, а потім, як нічого не бувало, чекати від нього розуміння. Адже буває таке, що учень зробить щось таке, що проводити урок не має ні сил, ні настрою.

Складність полягає в тому, що вчитель не може виявляти свої справжні хвилювання. Тому він повинен заспокоїтися та, незважаючи ні на що, продовжувати урок. Тож давайте не забувати, що вчитель – це також людина зі своїми почуттями та емоціями!

Вчитель – це людина, яка працює не тільки в школі, а й продовжує робити вдома. Підготовка до уроків займає більшу частину вільного часу, бо потрібно знайти такий матеріал, який може зацікавити учнів на уроці. Зробити це нелегко, але цьому сприяє швидкий технічний прогрес.

Так, безумовно в наш час з'явилось багато інноваційних технологій. Безумовно, вони є добрими помічникам при підготовці вчителя до уроку та його проведення. Адже урок з елементами ігор, вікторин, мультимедійними презентаціями, проходить цікавіше і більше запам'ятовується. Тому дехто може запитати – навіщо тоді вчитель, якщо ми можемо все це спокійно знайти самі та завантажити з Інтернету? Так, дійсно, в деяких школах вже практикують дистанційне навчання. Все що для цього потрібно – це дивитися на екран монітора. Але на мій погляд, ніщо не зможе замінити живого спілкування. Ніякий комп'ютер та Інтернет не розповість вам з таким захопленням та живими емоціями про науку, історію, культуру, мову і не тільки свого народу. Хоча, безперечно, комп'ютерні технології відіграють важливу роль в підготовці вчителя до уроку, є помічниками для нього.

Тому в наш час вчитель повинен бути всесторонньо обізнаним, і як говориться – іти в ногу з часом. Саме це дозволить йому стати не лише добрим вчителем, а й цікавим співрозмовником, до якого завжди будуть тягнутися діти. Він повинен чітко відчувати межу між панібратством та добрими відносинами з учнями. Вчитель повинен бути привітним та лагідним, але при цьому не дозволяти учням зайвого. Адже він повинен бути для учнів наставником, порадником. Лише тоді учні будуть сприймати його як старшого, дослуховуватися до нього, брати за приклад.

Кожен погодиться, що один і той самий матеріал можна подати по-різному. В одного вчителя урок проходить невимушено та цікаво, а в іншого – діти не можуть дочекатися кінця уроку. Тому вчитель повинен постійно самовдосконалюватися, бути відкритим для спілкування та не боятися визнавати своїх помилок. Адже не помиляється лише той, хто нічого не робить. Сподіваюся, що саме таким педагогом у майбутньому стану не лише я, а й усі вчителі наступних поколінь!

*

Школа – його покликання

У кожного в житті є такі люди, завдяки яким ми починаємо змінюватися, рости морально. Вони своїм прикладом змушують розвиватися, удосконалюватися. Ці люди вкладають у нас частинку власної душі, прагнучи виховати гідну особистість. Вони є духовними наставниками, бо вказують правильний шлях. У суспільстві їх називають учителями.

Ця професія, на моє переконання, одна з найблагородніших і найвідповідальніших. Учитель відіграє найбільшу роль у становленні особистості. Педагог не тільки дає знання, а й виховує. У його руках – душі

учнів. Від нього залежать різнобічність знань вихованців, їх переконання, світогляд, моральні якості.

Педагогічна діяльність вимагає особливого покликання. Учитель повинен цікавитись учнем як особистістю, бачити в кожному з вихованців щось особливе, використовувати індивідуальне навчання. Педагог має пам'ятати, що до кожної дитини в класі треба виявляти чуйність, щирість. Це допоможе учневі відчути себе здібним, потрібним, дасть надійний стимул для подальшої навчальної роботи із захопленням, із відчуттям власної гідності. За кожного школяра вчитель відповідає перед своєю совістю і суспільством.

Для мене взірцем фахової досконалості, педагогічної майстерності є Каменьков Володимир Севастянович. Він викладав у нашій школі фізику, був заступником директора з навчально-виховної роботи.

Педагог розумів, що важливо не просто дати вихованцям якомога більший обсяг знань, а й сконцентрувати увагу на їх якості. Володимир Севастянович дуже любив свій предмет. Він викликав у дітей інтерес до фізики, бо перетворював клас із пасивних спостерігачів на активних учасників заняття.

Ось як Володимир Севастянович пише про свою педагогічну та громадську діяльність у поезії «Про себе»:

… У шістдесят шостім перейшов
У рідну школу працювати,
Де брат-директор розпочав
Уже новий корпус будувати.
Встигав і в школі працювати.
І в клубі був, мов чемпіон,-
В піснях. В естраді мусив грати.
З спектаклем їздити в Херсон…
Я квапив час і свят не знав.
Я звик у справи всі впрягаться.
Нехай грошей я не зібрав.
Мої літа – моє багатство!

Володимир Севастянович – людина високоосвічена, має звання «Учитель-методист». Він умів передати свої знання іншим, пояснити незрозуміле, знайти ключ до здібностей кожного учня. Педагог прагнув зацікавити у вивченні предмета всіх вихованців.

Дотепер пам'ятаю приклади із життя, які він наводив, щоб підтвердити важливість здобутих на уроці знань. Часто наочно демонстрував, які необхідні вони в побуті.

Мені запам'ятався перший урок фізики. Ми прийшли у кабінет. Він дивував обладнанням: кодовий замок на дверях до препаратної, газета «Юний фізик», яка вмикалася, коли до неї хтось підходив, електрифікована таблиця та міжнародна система одиниць.

У вступному слові вчитель сказав, що предмет, який ми починаємо вивчати, для нас новий. Він, однак, неодмінно стане справжнім другом для кожного.

Потім Володимир Севастянович запропонував відгадати, який предмет знаходиться у «чорному ящику». Він необхідний усім людям, потрібний на кожному уроці фізики, без нього не виконати домашнє завдання. Ми відповіли, що це підручник – джерело знань.

Учитель нагадав слова І.Я. Франка, що книги – морська глибина… Нам побажав завжди виносити «дивнії перли» знань із підручника фізики.

Кожне твердження чи закон ми доводили на уроках практично. Для всіх відома істина, що краще раз побачити, ніж багато почути. Та ще доцільніше провести дослід самому. При цьому ми відчували задоволення від досягнутого успіху, радість від підтвердження того, про що думали, здогадувалися, передбачали.

Фахова майстерність Володимира Севастяновича поєднувалася з такими його людськими рисами, як душевність і доброзичливість, скромність і простота. Він із тих, про кого з повним правом можна сказати, що школа – його покликання.

Людина сонячної душі – недарма так відгукуються про вчителя і колеги, і учні. Він має талант педагога, душевну теплоту, креативність, терпіння, невичерпну енергію. Володимир Севастянович користується повагою серед учнів, батьків, учителів та жителів села. З упевненістю можна стверджувати, що сам Бог наділив його даром, мати який водночас важко, почесно і прекрасно – навчати дітей.

Школа для Володимира Севастяновича – це натхнення. Він завжди думками повертається до неї, щоб не робив, де б не був. Цей педагог належить до тієї категорії освітян-подвижників, які вважають за честь учити та виховувати дітей.

Уже на пенсії Володимир Севастянович продовжував працювати за спеціальністю. За багаторічну сумлінну роботу, фахову майстерність його неодноразово нагороджували грамотами. Він має знак «Відмінник освіти України».

Педагог віддав справі навчання і виховання 50 років свого життя. Творча думка, постійний пошук нового, поєднані з чуйністю й піклуванням про людей, принесли Володимиру Севастяновичу шану й авторитет. Для мене такий педагог – приклад, гідний наслідування.

Пишаюся тим, що в моїй школі були і є учителі, які завжди готові прийти на допомогу. Вони своє серце віддають нам, дітям.

Щиро вдячна педагогам за те добро, яке залишається у душах:

Спасибі за дні, що у школі прожито,
Рідненькі мої вчителі,
За те, що ділили і щастя, і біди…
Спасибі за світло в шкільному віконці,
За радість ранкових доріг,
За посмішку вашу ясну, наче сонце,
За мудрість порад золотих.

*

(Нарис про першу вчительку)

Педагог – це людина, яка йде поруч з дитиною

Не професія – «учитель»;

Це – покликання, це – доля.
Потрібен талант великий
І безмежна сила волі,
Щоб учить маленьких діток,
Разом з ними виростати,
Щоб вони могли у світі
Гарними людьми всі стати.
Праця вчителя – найтяжча,
Це великий щирий труд,
Не повинні ми нізащо
Це коли-небудь забуть.

Усі стежки – від шкільного порога. Початок кожної професії в майбутньому житті починається в шкільному класі. Ключ до всіх духовних багатств світу – у нього, шкільного наставника.

Першим ученим у житті кожної людини є учитель. Прекрасна, як на мою думку, професія, благородна мета якої, – працювати для майбутнього, сіяти зерна доброго, світлого, мудрого. Учитель вчить нас писати й читати, розуміти й осмислювати. Він веде нас у світ знань, допомагає обрати з тисяч свою дорогу в житті, навчає не лише премудрощів науки, а й найскладнішої – бути людиною. Але разом з тим, це одна із творчих професій. Робота справжнього вчителя не закінчується дзвоником з уроку. Те, що діти отримують в спілкуванні з ним, стає частиною їхньої особистості.

«Надвечір'я. Іду додому. Ніхто і ніщо не заважає думати. Переглядаю картини дня, що минув, аналізую свої та чужі вчинки. Чи все правильно було зроблено? Дорога додому дає мені можливість поміркувати. Тому вона й довша з кожним днем. А в школу дорога завжди стрімка, рівна і швидка. І коротка чомусь. Дякую долі, що пестила мене на радість і на творчі здобутки. Що дала мені хороших супутників – милих, добрих колег, що дарує на цій дорозі завжди приємні зустрічі з колишніми учнями та їх батьками».

Дорога Валентини Миколаївни Карпович до школи стелиться вже 30 років, адже за плечима три десятки років педагогічного стажу і разом з ними тисячі уроків, безліч перерв і незабутні оченята вихованців.

Валентина Миколаївна Карпович – моя перша вчителька. У перший клас я пішов у 2004 році. Саме вона, Валентина Миколаївна, відкрила мені очі на життя. Вона була дуже доброю і стала моєю наставницею в житті.

У сучасних умовах учителі намагаються закласти такі універсальні знання, щоби вони навчили нас, школярів, жити. А моя вчителька намагалася дати більше, ніж просто знання.

Ще з дитинства мала мрію стати вчителем початкових класів, тому у 1971 році стала студенткою Бериславського педагогічного училища. У 1975 році, закінчивши його, Валентина Миколаївна отримує направлення в Каховський район, а потім – в Заозерне. З 1975 по 1981 роки працює вчителем, завідуючою початкової школи.

«Палички, гачечки, кружечки... Спинки зігнуті, напружені, носики – прямо в зошиті, пальчики ручку стискають з такою силою, що аж стають мокрими від

напруження... А в зошиті не те, що на дошці учителя, і не те, що в товариша. І в очах німе запитання: «Що ж мені робити?»».

І тут, як завжди, на допомогу приходить Валентина Миколаївна, адже вона добра, мудра, чуйна – вона Вчитель, Друг, Мама.

У Заозерному молода вчителька не тільки отримала місце роботи, але й знайшла свою долю – вийшла заміж, народила двох чудових синів, а зараз же має двох онуків. Для молодшого онука наступного року буде не тільки бабусею, а й першою вчителькою. Ніколи не зупинялася на досягнутому. З 1985 по 1989 роки – студентка Херсонського державного педагогічного інституту.

По життю Валентина Миколаївна – топтиміст, різні життєві випробовування не зламали її, а навпаки – додали сили. Саме тому:

З нею батьки не знають турбот,
Бо з маленьких людей вона ростить народ.
З шкільної родини – майбутнє України.

Повагою і прихильністю Валентина Миколаївна користується не тільки серед колишніх і нинішніх учнів, але й серед колег, батьків, громадськості села. Чому це так? А тому, що все починається з любові. Це одна з основних заповідей, якими керується в своїй роботі педагог. Починається з любові нове життя, нові стосунки, нова людина. Валентина Миколаївна пам'ятає про це і її любові вистачає й до праці, і до дітей. У неї не згасає віра в те, що вчитель – найпрекрасніша професія на землі. Пам'ятаємо про це і ми, її учні, бо любимо її, шануємо і вдячні їй за все.

«І ось знову вересень... Початок навчального року... Все починається з початку...»

Сонечко встає, і в росі трава,
Біля школи в нас зацвітають квіти…
А у тебе знов та ж доріжка в клас,
Той же явір наш
Під вікном у школі.

Хто не знає цих проникливих слів Андрія Малишка із «Пісні про вчительку», що давно стала всенародною. Скільки тепла, ласки, доброти й любові звучить у цих словах. А з яким же ще почуттям можна говорити про дорогих людей, близьких і рідних – учителів?!

Учитель… Яке звичайне і яке велике це звання!

*

Учителю мій!

Я – донька вчительки. І не з чуток знаю, якими нелегкими і виснажливими бувають шкільні навантаження, наскільки складною відповідальною є робота вчителя. Проте, я впевнена, ваші зусилля – неоціненні для виховання нашої молоді.

Учитель – людина, яка навчає інших, передає свої знання, життєвий досвід. У вузькому розумінні – спеціаліст, який проводить навчальну та виховну роботу з учнями в загальноосвітніх школах різних типів. Педагог – особа, що займається викладацькою чи виховною роботою і має необхідну підготовку в цій області. Слово «педагог» у Стародавній Греції означало дослівно «провідник дитини». Можна говорити про те, що вчитель – це

одна з найдавніших професій в історії людства. Також відома ще одна назва вчителя – майстер, тобто знавець своєї справи, яка широко вживалася як в церковних братствах Середньовічної Європи, так і в школах східних єдиноборств.

Школа – наш другий дім. А кожен із нас мріє, щоб у цьому домі було тепло й затишно, надійно і спокійно. Цей затишок у школі створюють вчителі. У Таврійській загальноосвітній школі дружний колектив учителів та учнів. На мою думку, школа без учителів – це пусті стіни. Школа дає нам опору, дарує тепло і радість. Школа – це головна сходинка у нашому житті. Вона формує в нас характер, вчить нас життєвої мудрості. У школі ми знаходимо справжніх друзів і перше кохання. Школа – це те місце, де ми переживаємо перші радощі перемог і намагаємося приховати гіркі сльози поразок. Школа вчить нас долати труднощі та не зупинятися на досягнутому. У нашій школі працюють дуже чуйні вчителі, які допомагають і словом, і ділом. Наші вчителі люблять нас, піклуються про нас, як про власних дітей. Мені дуже шкода, що доведеться прощатися із рідною школою, адже два роки пролетять непомітно. Я бажаю своїй рідній школі процвітання, благополуччя, успіхів.

Перший клас, перша зустріч із вчителем. Учитель ніжно обіймає та ласкаво запрошує на перший урок. Навколо щасливі обличчя дітей та посмішки батьків. У першому класі дуже багато справ зустріло нас: треба фрукти рахувати й по складах книжки читати. Але як би нам це не було важко, нас завжди підтримував він – учитель. Він завжди захищав, заспокоював ат підтримував нас.

Він навчив нас малювати, а у відповідь ми обмальовували зошити та стілець вчителя крейдою. Він навчив нас робити поробки, а у відповідь ми робили їх із паперів учителя. Він навчив нас обережно поводитись із гострими предметами, а у відповідь ми підкладали йому кнопки на стілець. Він навчив нас на фізкультурі бігати та стрибати,а у відповідь ми робили ці фізичні вправи на математиці та читанні. Так, звичайно, ці часи пройшли і ми вже розуміємо цю вчительську відповідальність. Я вважаю, що вчитель – це дуже важка та відповідальна професія. Адже в його руках майбутнє нашої держави. Як це благородно: давати іншим знання, бути порадником і взірцем. На мою думку, не кожен може стати вчителем. Для цього потрібно багато працювати, займися самоосвітою, щоб уроки стали цікавими і корисними. Не кожен може впоратися з цією працею. Труд учителя складний. Учитель, наче садівник, що ніжно пестить квіти і намагається із простого паростка виростити гарну квітку. Але іноді трапляються недбалі учні, які не хочуть вчитися та пізнавати щось нове. І тоді вчитель робить усе можливе, щоб бути корисним цим учням, а у відповідь учень просто відмахується рукою. Я дуже люблю та поважаю свою першу вчительку, Кравченко Ірину Петрівну, адже вона – це людина, завдяки якій я вмію грамотно писати твори, умію розв'язувати складні математичні задачі, умію малювати гарні малюнки. Я дуже вдячна своїй першій вчительці за те, що вона робила для усіх нас.

Також я не можу не згадати про свого класного керівника, Варламову Ірину Павлівну. Мій класний керівник – це та людина, на яку завжди можна покластися, якій можна розповісти все, що наболіло, у якої можна

спитати пораду та просто поговорити. Вона завжди була доброю до нас, але ми цього не цінували. Вона допомагала у вирішенні будь-яких питань, але і цього ми не цінували. І ось у 10 класі нас звели, я ми потрапили до іншого вчителя. У класі вже зовсім інша атмосфера та інші клопоти. І тільки зараз ми розуміємо, скільки гарного зробила для нас Ірина Павлівна. А зараз ми ходимо до неї, згадуємо ті щасливі моменти та сумуємо, розуміючи, що цього не повернути. Як зараз пам'ятаю: наш клас виграв звання «Кращий клас року». І все завдяки їй. Багато учнів довіряють їй свої таємниці, діляться проблемами, адже знають, що вона і підтримає, і порадить. Вона завжди цікавилась життям класу. Вона знала, хто з ким і чому посварився, що зробити для примирення. Її секрет утому, що вона бачить у школярах не маленьких дітей, а особистостей із індивідуальними характерами. Вона поважає учнів і так знаходить ключик до кожного. Звичайно, усе ідеально не буває. Часом у нашому класі і сварки траплялися, і проблеми. Наш класний керівник – це наша друга мама. Я думаю, кожен учень колишнього 9-Б класу вдячний нашій Варламовій Ірині Павлівні за тепло та поради, за все, що вона зробила для нас. Нам дуже пощастило із класним керівником. І коли ми покинемо школу, де б ми не були, ми завжди будемо пам'ятати її усмішку, її погляд, її тепло та турботу.

Я бажаю усім людям такої шляхетної професії міцності і терплячості, родинного затишку і нескінченного бажання працювати, гідної оплати вашої праці. Хочу, аби вам завжди вистачало часу і любові на своїх близьких, зичу вам вдячних і допитливих учнів.

*

Спадщина Василя Олександровича Сухомлинського

Моє знайомство з постаттю Василя Олександровича Сухомлинського відбулося досить недавно, років чотири тому. Мені страшенно подобалось годинами, сидячи у бабусі, вивчати її книжкові полиці. Одного разу я наштовхнувся на книгу «Сто порад учителеві». Певна річ, прочитати усе тоді мені забракло терпіння, проте одна фраза надовго закарбувалась у моїй пам'яті: « Життєдайним повітрям для слабенького вогника прагнення до знань є тільки успіх дитини у навчанні, тільки горде усвідомлення і переживання тієї думки, що я роблю крок уперед, піднімаюсь крутою стежиною пізнання.» Ці слова згадуються мені щоразу, коли я радію результатам своєї праці, усвідомлюю, що навчаюсь нового, все більше наближаюсь до омріяного майбутнього, до цілей, які поставив у своєму житті.

Учитель – це та людина, що має повести за собою, навчити, поділитися власним досвідом, віддати дитині часточку своєї душі. Великим педагогом і учителем з великої літери по праву вважається Василь Сухомлинський – український геній педагогічної освіти. Його спадщина становить собою явище духовної культури, яке з плином часу привертає до себе все більше уваги, бо наділене феноменом невичерпності. Вчення Сухомлинського не втрачає свого значення, воно актуальне і сьогодні. Це можна пояснити тим, що директор школи із Павлиша весь свій рідкісний талант педагога, всю феноменальну працездатність зосередив на вічній проблемі – виховання доброти в людині. Саме Василь Сухомлинський, як ніхто інший, знав, як

вплинути на формування дитячої душі, на вміння відчувати та милуватися красою навколо себе. Любов до дитини, утвердження добра і виховання красою – це три кити гуманної педагогічної системи Сухомлинського.

Василь Олександрович, як ніхто інший у вітчизняній педагогіці, мужньо ставив і розв'язував проблему формування в молоді національного і естетичного світобачення. Про один із шляхів успішного розв'язання цієї проблеми він писав, що у душі дітей мають увійти кращі народні традиції і стати святим законом, бо не можна уявити народ без імені, без пам'яті, без історії. В дусі українських культурно-історичних традицій вчитель констатував, що мудрість є найважливішою прикметою людини. В його працях часто знаходимо вислови «мудра людська любов», «мудрість жити», «гідність – це мудрість тримати себе в руках». Педагог цілеспрямовано формував у кожного вихованця вміння бути маленьким філософом, осмислювати світ через красу природи.

Для Сухомлинського формування естетичного почуття дитини, її емоційної культури – основне завдання гуманістичного виховання. А сприйняття й осмислення прекрасного – основа естетичної культури, без якої почуття лишаються глухими до всього високого й благородного.

Привселюдне зізнання, винесене в назву книги «Серце віддаю дітям», підтверджене трудами і щоденними діяннями великого вчителя. Він писав: «Що було найголовнішим у моєму житті? Не роздумуючи, відповідаю: Любов до дітей». На мій погляд, ця теза має стати програмною для нашого вчительства і для наших державотворців. Звернення до педагогічної спадщини В.Сухомлинського, розгляд його педагогічної системи, наявність наукових шкіл та їх активна діяльність як наукова, так і просвітницька, свідчать про плідність і перспективність цього напряму досліджень не лише в структурі історико-педагогічної науки, а й значущість для розв'язання актуальних проблем сучасної освітньої та виховної практики.

Як гасло для кожного педагога мають бути слова вченого :«Юні мої друзі, щадіть серце і виховуйте почуття. Пам'ятайте, що в наш час людина з кожним роком усе більше відчуває вплив навколишнього середовища. В тебе будуть діти, пам'ятай: від того, як маленька дитина ставиться до птахів, квітів, дерев, залежить її ставлення до людей. Виховуй в собі людину – ось що головне, інженером можна стати за п'ять років, вчитись на людину треба все життя» [Сто порад учителеві].

Коли ми пов'язуємо педагогічну спадщину Сухомлинського із сучасною реформою освіти, передусім маємо на увазі його погляди на школу, учителя. Найголовнішим, найглибшим і найміцнішим надійним каменем педагогічної системи В.О. Сухомлинського є виховання у кожного вихованця поваги до самого себе. Він вважав, що до того часу, поки є самоповага, існує й школа. Коли зникає повага до самого себе – немає школи, немає ні особистості, ні колективу, одухотворених благородними цілями, а є випадкове збіговисько..

Спадщина Сухомлинського має колосальне значення для українського національного виховання, яке передбачає цілеспрямований, систематичний, регульований педагогічний вплив, розрахований на прищеплення вихованцям любові до України, рідної мови й культури,

утвердження в їхній свідомості відчуття етнічно-національної, духовної й мовної єдності, національну неповторність і вагомість.

Перед нами, випускниками школи, стоїть нелегкий вибір – ким бути, яку життєву стежину обрати і як не схибити із вибором? Та для мене вже все вирішено. Я твердо переконаний, що моє майбутнє буде пов'язане з педагогікою, бо відчуваю в собі покликання бути наставником, порадником і просто другом для дитини. І саме педагогічний досвід В. О. Сухомлинського переконує, що «учительська професія – це людинознавство, постійне проникнення в складний духовний світ людини, яке ніколи не припиняється», і виконувати цю роботу може тільки той, хто має сформоване покликання до праці вчителя.

Це виплекані педагогом щирі мудрі поради, що йдуть від серця до серця і породжують розумові, моральні, естетичні почуття: «Ти живеш серед людей. Не забувай, що кожний твій вчинок, кожне твоє бажання позначається на людях, що тебе оточують. Знай, що є межа між тим, що тобі хочеться, і тим що можна. Перевіряй свої вчинки. Роби все так, щоб людям, які тебе оточують, було добре».

*

Моя вчителька

Шкільні роки залишають у нашій пам'яті світле і добре, адже в цей час ми ростемо, мужнішаємо й здобуваємо середню освіту. Кожен навчальний рік учнів зустрічають учителі. Одних ми згадуємо з повагою і вдячністю, когось ледь пригадуємо, згадуємо із болем у серці й гіркотою в душі. Учителі не тільки дають нам знання з предметів, вони навчають нас жити: з повагою ставитися до інших, бути уважними, чуйними, уміти мислити. Ці люди завжди з нами, вони дарують тепло, усмішки, а найголовніше – знання.

Немає на світі вчителя, який би не любив своїх учнів. У тяжкі миті вони можуть дати слушну пораду, допомогти вийти легко з ситуації, у якій ми опиняємося. Є багато вчителів, які присвячують школі та учням усе своє життя. До них відноситься вчитель фізики Бабенко Майя Олексіївна. Цій складній і дуже цікавій роботі вона присвятила все своє життя. І незважаючи на свій вік, учителька й досі продовжує працювати. Майя Олексіївна навчала мою бабусю – Тетяну Миколаївну, маму – Наталю Миколаївну, а тепер – і мене. А які цікаві уроки фізики? Учителька може так донести матеріал до учнів, що з першого разу ти зрозумієш, що таке інерція, Закон Архімеда чи Закон земного тяжіння. На лабораторних роботах так захоплюєшся, що не помічаєш, як плине час. І все цікаво, удосконалено, уроки сповнені яскравих фарб.

Своїми знаннями Майя Олексіївна притягує до себе, зацікавлює учнів, з нею завжди хочеться спілкуватися.

Можна ще багато розповісти про інших вчителів нашої школи, які передають свої знання, уміння нам.

Мені так хочеться подякувати моїм учителям за те, що змогли зігріти наші серця своєю любов'ю. Низький вам уклін за те добро, яке ви залишаєте в серцях своїх учнів.

ЛИСТ ПРО РЕЗУЛЬТАТИ КОНКУРСУ

МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ

КОМУНАЛЬНИЙ ВИЩИЙ НАВЧАЛЬНИЙ ЗАКЛАД
«ХЕРСОНСЬКА АКАДЕМІЯ НЕПЕРЕРВНОЇ ОСВІТИ»
ХЕРСОНСЬКОЇ ОБЛАСНОЇ РАДИ

вул. Покришева, 41, м. Херсон, 73034, тел. (0552) 37-02-00, 41-08-10, 41-08-11, факс 37-05-92
Web: http://academy.ks.ua E-mail: suitti.ks@gmail.com

_____ № _____ на № _____ від _____

Начальникам відділів (управлінь)
освіти, завідувачам районних
(міських) методичних кабінетів

Відповідно до плану роботи академії з вересня 2014 року по січень 2015 року був проведений обласний літературно-профорієнтаційний конкурс «Вчителю мій», присвячений 70-річчю Комунального вищого навчального закладу «Херсонська академія неперервної освіти» Херсонської обласної ради, у якому взяли участь учні-автори творчих робіт із 172 загальноосвітніх навчальних закладів Херсонської області.

Конкурс проводився серед учнів 10-11 класів загальноосвітніх навчальних закладів Херсонщини за наступними базовими номінаціями: проза (оповідання, нариси, новели, есе) і поезія.

Участь у конкурсі розширила уявлення учнівської молоді про вчительську професію, дала можливість учням осмислити значення і роль педагога в житті кожної людини. Учасники виявили значний літературно-творчий потенціал майбутньої України.

Найактивнішими виявилися учні м. Херсона (36 робіт), Білозерського району (27 робіт), м. Каховки і м. Нової Каховки (разом 21 робота), Нововоронцовського району (15 робіт), Цюрупинського району (12 робіт), м. Генічеська (9 робіт). Важливо відзначити, що на конкурс надійшло 11 творчих робіт іноземними мовами – англійською (6 робіт), французькою (3 роботи), німецькою (2 роботи).

Під час підбиття підсумків конкурсу «Вчителю мій» журі враховувало художній рівень творів (витриманість віршованого розміру, образність),

оригінальність поетичного світобачення, грамотність і дотримання умов Положення про конкурс. У двох базових номінаціях місця розподілилися наступним чином.

Номінація «Проза»

І місце – Аліна Чикалова, учениця 10 класу Херсонської гімназії № 6 Херсонської міської ради.

ІІ місце – Артем Герасимов, учень 11 класу Каховського НВК «Гімназія – спеціалізована школа І ступеня з поглибленим вивченням іноземних мов».

ІІІ місце – Наталія Войтович, учениця 10 класу Херсонської гімназії № 1 Херсонської міської ради.

Номінація «Поезія»

І місце – Олена Волвенкіна, учениця 11 класу Сиваської ЗОШ І – ІІІ ступенів № 2 Новотроїцького району.

ІІ місце – Олексій Хохлов, учень 9 класу Комишанської ЗОШ І – ІІІ ступенів № 26 Херсонської міської ради.

ІІІ місце – Тетяна Дума, учениця 11 класу Червонопартизанської ЗОШ І – ІІІ ступенів Нижньосірогозького району.

Ураховуючи літературний рівень творчих робіт, їх багатогранну профорієнтаційну спрямованість і мовну розмаїтість, журі конкурсу «Вчителю мій» виділило низку інших номінацій, що дозволяє повніше представити літературно-аспектні пошуки і здобутки учнів старших класів, які взяли участь у цьому конкурсі. У номінації **«Учитель у моєму житті»** кращою визнана Олександра Александровська, учениця 10 класу Херсонської гімназії № 6 Херсонської міської ради. У номінації **«Директор моєї школи»** – Анастасія Приходько, учениця 11 класу Киселівської ЗОШ І – ІІІ ступенів Білозерського району. У номінації **«Педагоги моєї родини»** – Владислав Пірог, учень 6 класу Херсонської ЗОШ І – ІІІ ступенів № 32. У номінації **«Творча робота іноземною мовою»** – Олена Ємельянцева, учениця 10 класу Херсонської спеціалізованої ЗОШ І – ІІІ ступенів № 12 з поглибленим вивченням французької мови Херсонської міської ради. Усі учні-переможці літературно-профорієнтаційного конкурсу «Вчителю мій» будуть нагороджені дипломами.

За підсумками творчого змагання учнів підготовлено веб-книжку, до якої увійшла переважна більшість творчих робіт – віршів, нарисів, оповідань, надісланих на конкурс. Про оприлюднення у веб-ресурсах академії цієї електронної книжки буде повідомлено додатково.

Ректор, професор А.М.Зубко

ВІДОМОСТІ ПРО АВТОРІВ

Александровська Олександра – учениця Херсонської гімназії № 6 Херсонської міської ради.

Абрамов Юрій Євгенович – учень Червонополянської загальноосвітньої школи I-III ступенів Горностаївського району Херсонської області.

Баранчук Олена – учениця Червоноблагодатненської загальноосвітньої школи I-III ступенів Горностаївської районної ради Херсонської області.

Бевза Анастасія Олександрівна – учениця Херсонського таврійського ліцею мистецтв спеціалізованої школи з поглибленим вивченням предметів художньо-естетичного циклу.

Бондар Анастасія – учениця Херсонського НВК «ЗОШ I ступеня – спеціалізована школа II ступеня – колегіум» № 51 ім Г.О.Потьомкіна Херсонської міської ради.

Бурич Лада Володимирівна – учениця Херсонської загальноосвітньої школи I-III ступенів № 32 Херсонської міської ради.

Буряк Сергій – учень Червоноперекопської загальноосвітньої школи I-III ступенів Каховського району Херсонської області.

Винарська Дар'я – учениця Херсонської загальноосвітньої школи I-III ступенів № 32 Херсонської міської ради.

Войтович Наталія Олегівна – учениця Херсонської гімназії № 1 Херсонської міської ради.

Волвенкіна Олена Юріївна – учениця Сиваської загальноосвітньої школи I – III ступенів № 2 Херсонської області.

Гараміта Христина – учениця Таврійської загальноосвітньої школи I-III ступенів Голопристанського райну Херсонської області.

Герасимов Артем Сергійович – учень Каховського НВК «Гімназія – спеціалізована школа I ступеня з поглибленим вивченням іноземних мов» Херсонської області.

Грицай Анна Миколаївна – учениця Новомаячківської загальноосвітньої школи I-III ступенів.

Годлевська Вероніка – учениця загальноосвітньої школи I-III ступенів № 10 Новокаховської міської ради Херсонської області.

Гож Вікторія – учениця Михайлівської загальноосвітньої школи I-III ступенів Нововоронцовського району Херсонської області.

Графіна Аліна – учениця Нижньосірогозької загальноосвітньої школи I-III ступенів Херсонської області.

Григоренко Олександр Сергійович – учень Херсонського загальноосвітнього навчально-виховного комплексу № 48 Херсонської міської ради.

Дума Тетяна Володимирівна – учениця Червонопартизанської загальноосвітньої школи I-III ступенів Нижньосірогозького району Херсонської області.

Довга Анна – учениця Михайлівської загальноосвітньої школи I-III ступенів Нововоронцовського району Херсонської області.

Ємельянцева Олена – учениця Херсонської спеціалізованої загальноосвітньої школи I-III ступенів № 12 з поглибленим вивченням французької мови Херсонської міської ради.

Жмакіна Таісія – учениця Херсонського НВК «загальноосвітня школа № 1 II ступеня – коллегіум» № 51 імені Г. О. Потемкіна Херсонської міської ради.

Журавель Олексій Олегович – учень Червонополянської загальноосвітньої школи I-III ступенів.

Зайчук Андрій – учень Костянтинівської загальноосвітньої школи I-III ступенів Горностаївського району Херсонської області.

Заслонова Карина Анатоліївна – учениця Великоблаговіщенської загальноосвітньої школи I-III ступенів Херсонської області.

Зіняк Олександр Русланович – учень Дудчинської загальноосвітньої школи I-III ступенів Каховського району Херсонської області.

Іваницька Людмила – учениця Волинської загальноосвітньої школи I-III ступенів Каховського району Херсонської області.

Канюс Сергій – учень Червоноперекопської загальноосвітньої школи I-III ступенів Каховського району Херсонської області.

Кобзєв Андрій – учень Заозерненської загальноосвітньої школи I-III ступенів Каховського району Херсонської області.

Копієвська Дар'я Юріївна – учениця Коробківської загальноосвітньої школи I-III ступенів Каховської міської ради Херсонської області.

Корнєва Лілія Андріївна – учениця Каховської загальноосвітньої школи I-III ступенів Каховської міської ради Херсонської області.

Котій Світлана Сергіївна – учениця Горностаївської загальноосвітньої школи I-III ступенів № 1 імені Героя радянського Союзу Цвіка С. С.

Котляр Анастасія – учениця Херсонського НВК «загальноосвітня школа № 1 II ступеня – коллегіум» № 51 імені Г. О. Потемкіна Херсонської міської ради.

Кулакова Олена – учениця Херсонської загальноосвітньої школи I-III ступенів № 32 Херсонської міської ради.

Куртяник Андрій – учень Славненської загальноосвітньої школи I-III ступенів Херсонської області.

Лопато Крістіна – учениця Цюрупинської гімназії Цюрупинської районної ради Херсонської області.

Луганська Анна – учениця Великоблаговіщенської загальноосвітньої школи I-III ступенів Горностаївського району.

Мала Анастасія – учениця загальноосвітньої школи I-III ступенів № 10 Новокаховської міської ради Херсонської області.

Марченко Тетяна Сергіївна – учениця Верхньорогачицької гімназії Херсонської області.

Маценко Олександра – учениця загальноосвітньої школи I-III ступенів № 10 Новокаховської міської ради Херсонської області.

Махтей Анжела Дмитрівна – учениця Каховської загальноосвітньої школи I-III ступенів № 6 Каховської міської ради Херсонської області.

Мельникова Дар'я – учениця загальноосвітньої школи I-III ступенів № 10 Новокаховської міської ради Херсонської області.

Міщенко Олександра – учениця Таврійської загальноосвітньої школи I-III ступенів Голопристанського райну Херсонської області.

Овчаренко Максим Сергійович – учень Маринської загальноосвітньої школи I-III ступенів Горностаївської районної ради Херсонської області.

Олейніков Михайло Миколайович – вчитель Червоноблагодатненської загальноосвітньої школи I-III ступенів Горностаївської районної ради Херсонської області.

Олейнікова Євгенія Вікторівна – учениця Червоноблагодатненської загальноосвітньої школи I-III ступенів Горностаївської районної ради Херсонської області.

Осташевська Аліна Віталіївна – учениця НВК «Гімназія – початкова школа I ступеня з поглибленим вивченням іноземних мов» м. Генічеськ Херсонської області.

Паляниця Вікторія – учениця Херсонської загальноосвітньої школи I-III ступенів № 33 Херсонської міської ради.

Перерва Михайло – учень Заозерненської загальноосвітньої школи I-III ступенів Каховського району Херсонської області.

Пірог Владислав Олегович – учень Херсонської загальноосвітньої школи I-III ступенів № 32 Херсонської міської ради.

Приходько Анастісія – учениця Киселівської загальноосвітньої школи I-III Білозерської районної ради Херсонської області.

Пушкар Оксана Анатоліївна – учениця Заводівського НВК Херсонської області.

Сегляник Павлина – учениця Чорноморівської загальноосвітньої школи I-II ступенів Каховського району Херсонської області.

Степанова Тетяна – учениця Козаче-Лагерської загальноосвітньої школи I-III ступенів імені Героя Соціалістичної Праці Квакуші Миколи Степановича Горностаївської районної ради Херсонської області.

Сухенко Марія Олександрівна – учениця Херсонського таврійського ліцею мистецтв спеціалізованої школи з поглибленим вивченням предметів художньо-естетичного циклу.

Турчина Єлизавета – учениця Козаче-Лагерської загальноосвітньої школи I-III ступенів імені Героя Соціалістичної Праці Квакуші Миколи Степановича Горностаївської районної ради Херсонської області.

Хоменко Аліна – учениця Херсонської спеціалізованої загальноосвітньої школи I-III ступенів № 12 з поглибленим вивченням французької мови Херсонської міської ради.

Хохлов Олексій – учень 9 класу Комишанської ЗОШ I-III ступенів № 26 Херсонської міської ради.

Чикалова Аліна – учениця Херсонської гімназії № 6.

Шарф Аліса Юхимівна – учениця Херсонського таврійського ліцею мистецтв спеціалізованої школи з поглибленим вивченням предметів художньо-естетичного циклу учениця.

Шарф Анфіса Юхимівна – учениця Херсонського таврійського ліцею мистецтв спеціалізованої школи з поглибленим вивченням предметів художньо-естетичного циклу учениця.

Шворак Денис – учень Козаче-Лагерської загальноосвітньої школи I-III ступенів імені Героя Соціалістичної Праці Квакуші Миколи Степановича Горностаївської районної ради Херсонської області.

Шеховцова Анастасія – учениця Херсонської гімназії № 6.

Шилін Дмитро Сергійович – учень Біляївського НВК «ЗОШ-ДНЗ (ясла-сад) I-III ступенів Нововоронцовського району Херсонської області.

Шнабська Тетяна Геннадівна – учениця Херсонської спеціалізованої загальноосвітньої школи I-III ступенів № 27 з поглибленим вивченням інформатики та іноземних мов.

ЛІТЕРАТУРНО-ХУДОЖНЕ ВИДАННЯ

Вчителю мій

МАТЕРІАЛИ ОБЛАСНОГО ЛІТЕРАТУРНО-ПРОФОРІЄНТАЦІЙНОГО КОНКУРСУ

Херсон

За редакцією Я.Ю.Голобородька, Ю.В.Кузьменко

Технічний редактор – Кохановська О.В.

Формат 60х84/16 (А-5)
Умовн.друк.арк.8,6.
Тираж 100 пр.

Видавець і виготовлювач:
КВНЗ «Херсонська академія неперервної освіти»
вул.Покришева, 41, м.Херсон, 73034
тел. (0552) 37-02-66
E-mail: suitti.ks@gmail.com
Свідоцтво суб'єкта видавничої справи
ХС №74 від 30.12.2011 р.